COLECȚIA ROMANTIC

Suzanne McMinn

307

UN DAR NEPREȚUIT

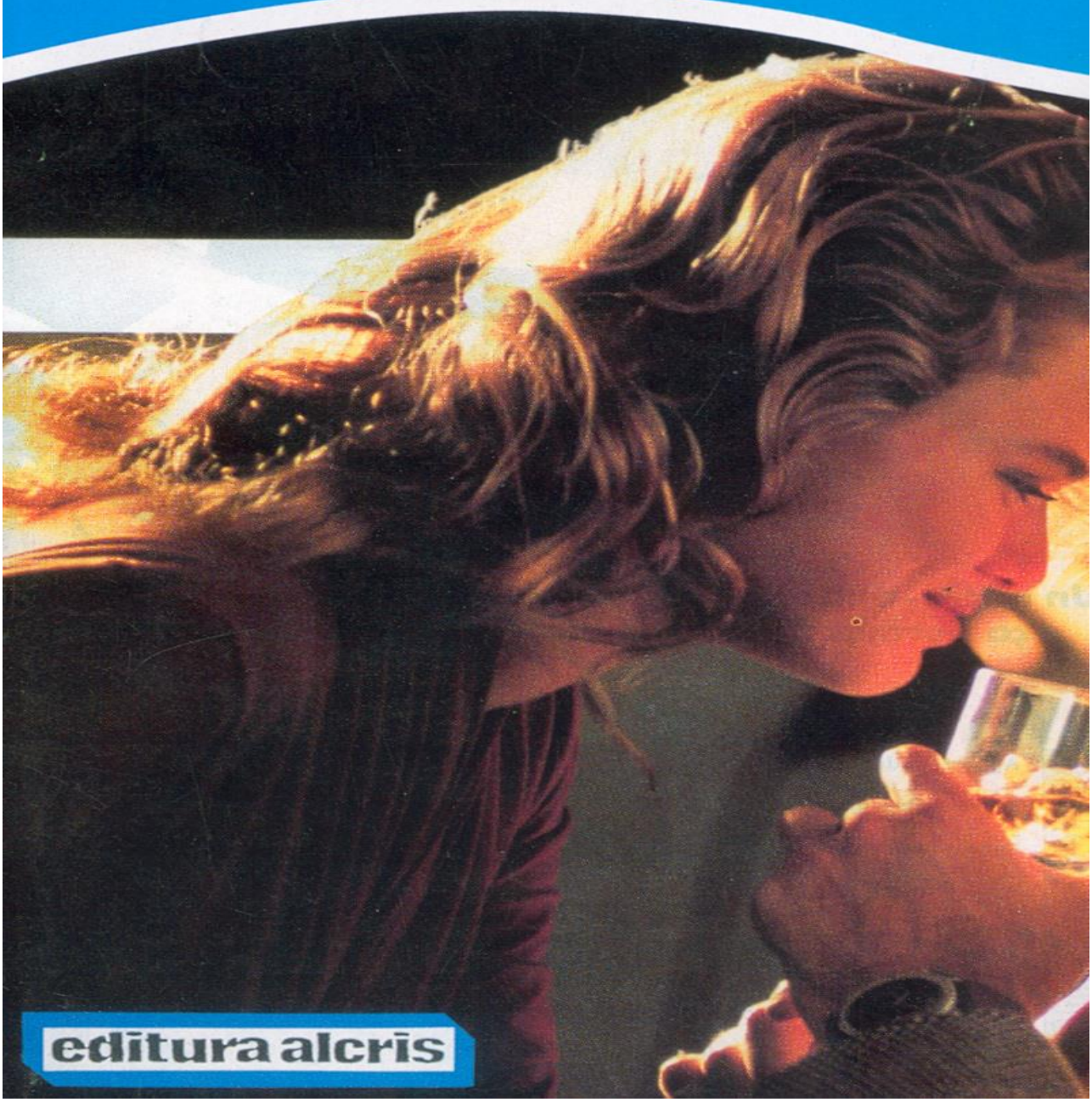

editura alcris

SUZANNE McMINN

DARUL DE CRĂCIUN
- sau -
UN DAR NEPREŢUIT

Traducere de
SERGHEI MANIU

Îl făcea să se simtă ca un amant - nu ca tatăl a patru fetiţe...

Garth Holloway credea că viaţa lui sentimentală luase sfârşit, că sarcina de a-şi creşte propriii copii făcea imposibil romantismul, însă când frumoasa lui vecină s-a oferit să-l ajute la îngrijitul fetelor în schimbul dibăciei lui de meşteşugar, a fost năucit de jinduirea pe care i-a trezit-o propunerea ei! După ce ani de zile îşi crescuse fraţii şi surorile mai mici, Kelly Thompson tânjea să cutreiere şi lumea din afara oraşului Hope, Texas, dar când sărutările lui Garth au fermecat-o, a început să se întrebe dacă nu cumva locul ei era în inima lui.

Pătrunzătoare şi amuzantă, pasională şi jucăuşă, povestirea despre visuri refuzate şi ispite savuros gustate a lui ***Suzanne McMinn*** *este pe cât de emoţionantă, pe atât de irezistibilă! Când a chemat-o libertatea, Kelly şi-a luat paşaportul şi şi-a făcut bagajele, dar când adevărata aventură a început să se desfăşoare în propria ei curte din spatele casei, a avut oare curaj să-şi abandoneze biletul individual pentru un bărbat din lumea vieţii de familie?*

- Nu pot să mi te alung din minte, Kelly. Am încercat. Din toate puterile. Dar nu sunt în stare.

Kelly nu mai suporta nici o secundă acea iscodire. Se răsuci pe călcâie, disperată, în panică. Dar nu-şi putea convinge picioarele trădătoare s-o poarte afară din casa aceea, departe de el.

- Te văd, te simt, îţi simt gustul în visuri, se auzi glasul lui, încet, răguşit, periculos de aproape de urechea ei. Apoi, degetele

lui îi atinseră gâtul, dându-i părul la o parte şi arzându-i pielea ca focul.

- O, Garth... şopti ea.

- Ştiu că ţi-e teamă.

Garth îşi coborî mâna de-a lungul umărului ei, îndemnând-o să se întoarcă, să-l privească.

- Şi eu mă tem.

Kelly se răsuci, iar Garth îi atinse obrazul cu o mângâiere blândă, înainte de a-şi lăsa mâna să cadă pe lângă trup.

- Chiar te temi? îl privi ea cu ochi mari.

- Mi-e o frică de moarte, recunoscu el. E un sentiment atât de puternic, încât nici nu mai pot dormi, mânca sau respira, fără să mă gândesc la tine. Da, am spus că trebuie să păstrăm distanţa, dar nu pot.

Pentru nepreţuita mea prinţesă, fiica mea, Morgan. Deşi eram deja mama a doi fii minunaţi, încă îmi mai ofta inima după o fetiţă - atât de mult, încât am visat o carte despre un personaj cu *patru* fete! Iar acum, Morgan şi cartea sunt două vise împlinite. Pentru carte, îi mulţumesc redactoarei mele, Joy Abella, şi agentei mele, Pam Hopkins. Pentru fetiţa mea, îi mulţumesc soţului meu, Gerald, şi lui Dumnezeu.

Capitolul 1

Kelly Thompson ridică uşor capul şi, cu un deget, împinse prudent capacul sicriului. Urechile ei percepură imediat lipăitul de picioruşe. Privi prin deschizătura îngustă cât firul de păr şi zări o strălucire albă.

O mică fantomă? Un îngeraş?

Nu aşteptă să vadă. Lăsând capacul să se închidă, zâmbi în sinea ei, aşteptând, în timp ce prin vene o străbătea obişnuitul fior al acelei seri deosebite.

Sunetele se apropiară, foşnetul scăzut al costumelor fiind însoţit de glasuri vesele. Se părea că nu era numai un singur vizitator. Zâmbetul lui Kelly se lăţi. Cu cât erau mai mulţi, cu atât avea să fie mai vesel.

Se pregăti pentru momentul în care avea să scape temporar de bezna sufocantă a coşciugului. O beznă suportabilă numai datorită distracţiei de care avea parte ori de câte ori sărea afară.

Noroc că temperatura era relativ ridicată pentru sfârşitul lunii octombrie în Texas. În văzduhul serii nu se simţea decât o infimă răcoare. Perfect.

Vocile ascuţite tăcură dintr-o dată, şi ştiu că locul ei de aşa-zis veşnică odihnă fusese descoperit.

- Uite! strigă cineva.

Kelly şi-o imagină pe mica vorbitoare arătând spre sicriu.

- Ce-i acolo? întrebă o a doua voce.

- Mamă, ce frică mi-e! Crezi că-i pe bune? se interesă prima. Chiar o fi cineva acolo?

În turuiala surescitată interveni un glas mai gros, bărbătesc:

- Veniţi înapoi aici, fetelor. Normal că acolo nu-i nimeni.

Kelly îşi ţinu respiraţia. Nu voia să dea jocul de gol, tocmai

acum.

- Haideţi, le chemă omul.

Şi-l închipui adunându-le la un loc pe micuţele posesoare ale celor două voci. Urmă zgomotul unui ciocănit puternic.

Asta era! Sosise momentul.

Kelly începu să împingă încet capacul sicriului, făcând ţâţânile neunse să scârţâie şi să trosnească. După atâţia ani, îşi juca rolul la perfecţie.

De pe veranda din faţă se auzi un cor de exclamaţii, în timp ce Kelly se ridica în şezut, cu faţa spre vizitatori. Ştia că arăta nemaipomenit, cu părul lung şi negru, faţa albă ca a unui spectru, buzele sângerii şi trupul înfăşurat în mantia de culoarea sobolului.

Văzu înaintea ochilor nu două, ci trei fantomiţe. Kelly ridică un castron mare cu bomboane spre trioul care aştepta în prag.

- Vreţi ceva bun? întrebă, în cea mai bună imitaţie a Vampirei de care era capabilă, străduindu-se să-şi păstreze un calm cât mai lugubru. Îi plăcea la nebunie seara de Halloween.

Ezitând, stafia cea mai mare porni spre colţul întunecat al verandei, unde aştepta Kelly. Fantoma de înălţime mijlocie o urmă.

Cea mai mică stafie zbieră.

Dintr-o dată, bărbatul înaintă din întunericul înserării, intrând în lumina aurie a lămpii de lângă uşă. Luă în braţe fetiţa care urla, uitându-se urât la Kelly.

- Ce, ai înnebunit? scrâşni el. Fiica mea are doar trei ani. Ce te-a apucat? Vrei să moară de spaimă?

Din locul unde stătea aşezată Kelly, în sicriu, omul părea uriaş - înalt de cel puţin trei metri.

Ştia că era naivă, dar pe lângă el se simţea mărunţică de tot.

Cele două fantome ajunse pe verandă rămaseră încremenite, cu cearşafurile albe unduindu-li-se în jurul gleznelor. Braţele le ieşeau prin găurile practicate într-o parte şi alta, astfel încât să-şi

poată ţine pungile cu dulciuri. Ochii, vizibili prin tăieturile rotunde, pendulau încoace şi-ncolo între acadelele îmbietoare din castronul lui Kelly şi chipul încruntat al bărbatului. Stafia cea mică se ţinea de el, cu faţa îngropată în umărul lui şi punga strânsă în pumn.

- Nu, bineînţeles că nu! Eu... eu doar... se bâlbâi Kelly, negăsind nici o scuză. Niciodată nu mai provocase o asemenea reacţie!

Era celebră în cartierul acela din Hope, Texas, pentru numărul ei de Halloween. Îi plăcea să joace rolul vampirei sinistre, ridicându-se dintr-un sicriu artizanal de lemn pictat, pentru a oferi tratаţiile de Halloween. Şi copiilor le plăcea, întotdeauna.

- Tremură toată, pentru numele lui Dumnezeu! îşi strânse omul fetiţa în braţe, aruncând încă o privire cruntă spre Kelly. Nu-i nimic, Toby, şopti el, cu ochii negri îmblânzindu-se când îşi privi fiica. Nu-i nimic.

Timp de câteva secunde, pulsul lui Kelly se zbuciumă într-un ritm incomod. Simţi un mic vârtej cald în stomac, observând vizibila afecţiune dintre tată şi copil. Apoi, bărbatul întoarse ochii spre ai ei. Erau reci ca gheaţa, şi toate sentimentele de căldură i se risipiră.

Dacă privirile puteau ucide, reflectă abătută Kelly, ar fi avut nevoie cu adevărat de un sicriu.

- N-am vrut s-o sperii aşa, spuse ea.

Se încruntă. Nu, nu era tocmai adevărat.

- Vreau să zic, am *încercat* s-o sperii, recunoscu. Dar nu aşa. Nu în sens rău.

Omul se încruntă şi mai tare. Nu părea să aibă simţul umorului. O făcea să se simtă ca o broască râioasă. Îşi aruncă picioarele peste marginea sicriului şi, ţinând cu efort vasul plin de dulciuri, se ridică.

Căutând să stea cât era de înaltă, îl privi drept în ochi şi descoperi că tot uriaş era, deşi nu de o statură atât de mitică pe cât i se păruse prima dată. La un metru şi şaptezeci şi doi, Kelly depăşea şi ea înălţimea medie, aşa că lui îi dădea binişor peste unu optzeci - nivel-de-intimidare, categoric.

Simţi că se făcea mai mică - reacţie cu care, îşi spuse, individul probabil era obişnuit. Nu numai că avea o statură impunătoare, dar arăta şi extraordinar.

Putea ghici ce farmec putea să emane dacă ar fi zâmbit. Mă rog, se îndoia că avea şansa să afle, după cum se prezentau lucrurile.

Nu că ar fi vrut să ştie. Puţin îi păsa. Era liberă. Liberă! Şi nu era deloc momentul să-şi creeze noi obligaţii.

Dar nu voia nici să-şi facă duşmani.

- Ascultă, crede-mă că-mi pare rău, îndrăzni ea. Dacă pot face ceva...

Lăsă fraza în aer, neajutorată.

Omul nu schiţă nici un gest de a-i accepta scuzele. Kelly simţi cum i se strecura iritarea pe şira spinării.

Cine se credea individul, la urma urmei?

O privire scurtă spre cele două fete mai mari o înştiinţă că nu se speriaseră de ea câtuşi de puţin. Ba chiar îşi lungeau gâturile, încercând să studieze coşciugul din spatele ei.

Până şi stafia din braţele tatălui făcea acum ochi, întorcând pe jumătate capul spre Kelly, cu o privire precaut-curioasă. Kelly încercă să-i zâmbească, dar fetiţa se ascunse imediat din nou la pieptul tatălui ei.

Lui Kelly i se părea că era mai mult intimidată decât speriată.

- Nu te teme, iubito, spuse ea, pe un ton încurajator. Îşi dorea să poată întinde mâna şi s-o bată amical pe spate, dar expresia de pe chipul tatălui îi îngheţa orice intenţie. Micuţa Toby o privi din

nou, de astă dată fără să-şi mai ascundă faţa când Kelly îi surâse iar. Totuşi, continua să se ţină strâns de tatăl ei.

Kelly se mulţumi cu terenul câştigat până acum. Întorcându-se spre cele două fete mai mari, le zâmbi:

- Vouă nu vă e frică de mine, aşa-i?

Clătinară din capete negativ.

- Vreţi să vă uitaţi în sicriul meu?

Aprobară dând din cap. Şi se şi repeziră.

Kelly îl privi din nou pe tatăl fetelor.

- Vezi, nu e decât o joacă...

- Poate-ar fi bine ca la anul să pui un anunţ, o întrerupse omul, întru totul la fel de repezit ca înainte.

Kelly se burzului pe loc.

- Ei, poate că nici *dumneata* n-ar trebui să scoţi o fetiţă de trei ani la Halloween, dacă nu crezi că e pregătită, replică ea. Fac figura asta în fiecare an. Şi niciodată nu m-am mai pomenit cu o asemenea reacţie. Dacă mi se întâmpla, n-aş mai fi făcut-o.

Se opri, străduindu-se să nu se înfurie şi mai tare. Nu voia să tulbure fetiţele, luându-se la ceartă în faţa lor.

Mare păcat că micuţa gâgâlice era atât de timidă. Kelly îşi dorea s-o fi putut linişti mai mult. Deşi malacul ăla posesiv nu prea părea dispus s-o lase să încerce.

- Copiii din cartier ar fi dezamăgiţi dacă nu mi-aş face numărul, continuă ea, cu răceală. Le place la nebunie...

- Ei bine, nu şi acestor copii din cartier.

Kelly clipi din ochi. Revelaţia că locuia în apropiere o surprinsese atât de tare, încât uită să sublinieze că măcar doi dintre copiii lui erau de-a dreptul fascinaţi de spectacolul ei de Halloween.

- Locuiţi prin apropiere? întrebă.

Nu-l mai văzuse niciodată pe omul din faţa ei, de atâta lucru era sigură. Cu chipul său oacheş, ochii pătrunzători ca două săgeţi

şi statura impresionantă, dacă-l întâlnea vreodată, nu l-ar fi uitat.

Fără s-o ia în seamă, omul îşi mută fetiţa din braţe pe şold şi, cu mâna liberă, le făcu semn celorlalte două s-o ia înaintea lui, spre treptele verandei de lemn.

- Haideţi, Carrie, Michelle. Să mergem.

- Dar, tăticule... scânciră la unison cele două fete, cu ochii spre bolul cu dulciuri din braţele lui Kelly.

- Se mai găsesc şi altele, destule, prin casele din cartier, le îmboldi el înainte. O să vă căpătaţi bomboanele.

N-o mai privi pe Kelly, în timp ce înghiontea fetele să coboare de pe verandă.

Rezemându-se de un stâlp, nedumerită, Kelly privi pe urmele lor cum dispăreau în întuneric.

"Nu şi acestor copii din cartier," se răstise individul la ea. Kelly cunoştea pe toată lumea din cartier. Ce naiba, îi cunoştea practic pe toţi locuitorii micului orăşel Hope, din nordul Texasului.

Reveni la sicriu, încă nedumerită. Auzea alţi copii apropiindu-se în lungul străzii, copii care, fără îndoială, îşi aşteptau sperietura anuală de Halloween, la casa Thompson.

Kelly nu putea să-i dezamăgească. Coborî din nou capacul coşciugului, strângând pe burtă vasul cu dulciuri, hotărâtă să-şi joace rolul cum se cuvenea.

Preluase tradiţia Thompson de Halloween de la părinţii ei, cu şase ani în urmă, când muriseră - pe lângă alte responsabilităţi, mult mai grele, cum ar fi fost creşterea fraţilor ei de doisprezece ani, gemeni. Acum, când Brian şi Bethany plecaseră în sfârşit la colegiu, presupunea că ar fi putut să treacă peste sperietura de sărbători, mai ales de vreme ce nu ajunsese acasă decât în urmă cu câteva ore.

Fusese plecată toată săptămâna, relaxându-se pe litoralul mexican, graţie unui bilet de avion gratuit şi camerei într-un hotel

de lux la jumătate de preţ. Vacanţa se datora slujbei sale de lungă durată la Holiday World Travel, una dintre cele două elegante agenţii de voiaj din Hope. Pentru un oraş atât de mic, Holiday World făcea afaceri cu vioiciune, iar în trecut Kelly pierduse multe ocazii de voiaje gratuite, sau aproape gratuite.

Brian şi Bethany erau acum instalaţi în propriul lor apartament din Lubbock, ocupaţi cu studiile superioare, prieteni noi şi planuri de viitor, câtă vreme Kelly, la douăzeci şi şapte de ani, era în sfârşit liberă să facă toate lucrurile la care în ultimii şase ani nu putuse decât să viseze. Lucrurile la care renunţase la vârsta de douăzeci şi unu de ani, când devenise întreţinătoarea legală a doi copii speriaţi şi sfâşiaţi de durere.

Planificase să-şi petreacă maximum timp posibil de călătorind, începând cu mici ieşiri în weekend, organizate pe tot parcursul toamnei, şi o croazieră de Crăciun în Caraibe, cu câteva prietene necăsătorite. Acum, când Brian şi Bethany erau destul de mari ca să-şi facă propriile planuri de vacanţă - mergând la schi cu prietenii, în timpul vacanţei de iarnă - Kelly era liberă să se distreze.

Însă chiar şi aşa, existau unele lucruri pe care le preţuia mult în oraşul Hope, iar sărbătoarea de Halloween făcea parte dintre ele. Şi astfel, de la aeroport alergase direct acasă şi, chiar înainte de asfinţit, scosese vechiul sicriu pe verandă.

Prima experienţă din seara aceea îi turtise toată voia bună, dar n-avea de gând să şi-o lase distrusă doar de un tată încuiat la cap.

Din fericire, individul o scutise de prezenţa lui; călătorie sprâncenată îi dorea. Indiferent ce probleme avea, nu era grija ei. Trase adânc aer în piept, apoi expiră o dată cu el şi proasta dispoziţie pe care i-o provocase întâlnirea cu individul.

Apoi, dintr-o dată, în conştiinţă îi erupse o revelaţie crudă, prinzând-o pe nepregătite. Cu o scurtă exclamaţie, tresări şi dădu

să se ridice, surprinsă, lovindu-şi fruntea de capacul închis. Înghiţindu-şi un ţipăt de durere, cu o senzaţie de gol în stomac, ştiu prea bine cu cine se certase.

Şi mai ştiu un lucru. Că nu-l văzuse pentru ultima oară. Nici pe departe.

* * *

- Vrei o acadea de la mine, tăticule?

Garth Holloway zâmbi obosit. Renunţă să mai caute o spatulă, puse deoparte cutia încă plină cu ustensile de bucătărie prin care scotocise şi se aşeză la masă, faţă în faţă cu fiica lui cea mai mică.

Micul dejun şi despachetatul puteau să mai aştepte. În acel moment, Toby avea nevoie de el.

- Sigur, dulceaţă.

Acceptă oferta lui Toby, ştiind că altfel ar fi dezamăgit-o. În pofida sistemului dezordonat de a mânca pe care-l adoptaseră cu toţii în ultima săptămână, nu obişnuia în mod frecvent să-i satisfacă - nici ei şi nici lui însuşi - pofta de dulciuri înaintea micului dejun.

Deocamdată, însă, abandonă predica pe tema alimentaţiei. Toby cunoscuse deja destule dintre realităţile dure ale vieţii, pentru o fetiţă de numai trei ani.

Garth închise strâns ochii, în faţa neaşteptatului acces de durere care-l cuprinse la gândul suferinţei fiicei sale. Pe cine încerca să amăgească? Suferise cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Cu toţii suferiseră.

- E cu struguri. Preferata mea. E şi preferata ta, tăticule?

Garth deschise ochii, făcând un efort să revină la realitate. În ultima vreme îi era uşor, mult prea uşor, să se lase răpus de gândurile negre. De dragul copiilor, dacă nu de altceva, trebuia să

se comporte ca şi cum lumea lor n-ar fi fost zdrobită precum o cutie de suc călcată de un autocamion Mack.

- Îmi plac strugurii, afirmă el.

Toby zâmbi, cu feţişoara ei rotundă ca de îngeraş luminându-se toată, în timp ce-şi concentra atenţia spre acadeaua lipicioasă.

În acele momente, era foarte fragilă. Toţi cinci erau. Din fericire, Toby trecuse peste şocul de a-şi vedea vecina ridicându-se dintr-un sicriu.

Garth simţi în pântec un mic junghi de vinovăţie. Ştia că, probabil, o tratase prea aspru pe femeia aceea. În copilărie, spectacolul ei sinistru l-ar fi distrat şi pe el copios.

Atâta doar că nu se aşteptase. Avusese o săptămână grea şi plină de emoţii, începută cu despărţirea de casa din Dallas pe care o cumpărase cu zece ani în urmă, când încă mai credea că veşnicia exista în realitate.

Acum, o luau de la început - un oraş nou, o casă nouă, o viaţă nouă. Le înscrisese pe toate la noile şcoli, chiar şi pe mica Toby. Urma să înveţe la o grădiniţă excelentă, vizavi de Hope Animal Clinic, unde Garth se alătura unei practici medicale deja prospere. Îşi făcuse planul meticulos, gata să-l pună în aplicare cu începere de luni dimineaţă la prima oră. Programul de la liceu se termina primul, aşa că Liza urma să sosească acasă la timp pentru a le întâmpina şi supraveghea pe Carrie şi Michelle. Pe la cinci, Garth avea s-o ia pe Toby de la grădiniţă. Spera să înveţe cum să gătească înainte de a muri cu toţii de foame - servitoarea pe care o angajase după plecarea Juliei refuzase să urmeze familia "pe coclauri", cum bombănise ea.

Cu toate schimbările care aveau loc, Garth sperase ca ieşirea cu copiii la colindatul de Halloween să le ajute pe fete să se aclimatizeze mai uşor cu noul mediu ambiant. Liza, însă, refuzase să iasă din camera ei cea nouă pentru a-şi însoţi surorile, iar Toby

se smiorcăise încă dinainte de a fi ieşit din casă. Toată după-amiaza plânsese intermitent după "casa lui Toby", adică fosta lor locuinţă. Numai Carrie şi Michelle păruseră pătrunse de spiritul serii.

Din nefericire, la prima casă pe care o vizitaseră, vecina lor o speriase pe Toby. Aşa că biata femeie suportase rezultatele tuturor frustrărilor şi emoţiilor reprimate din săptămâna trecută.

O "biată femeie" destul de drăguţă, ca s-o spună pe-a dreaptă - fapt care, Garth trebuia să recunoască, putea să fi contribuit şi el cât de cât la reacţia sa exagerată. O găsise pe tânăra femeie atrăgătoare încă din clipa când răsărise din coşciugul ei sinistru. Pe sub machiajul alb cadaveric, rujul rubiniu şi o perucă de care s-ar fi mândrit până şi Elvira, avea trăsături delicate şi fine. Şi nici drăcovenia aia neagră pe care o purta pe ea nu prea reuşea să-i ascundă formele zvelte. Reacţia lui instinctivă de mascul fusese mult mai înspăimântătoare decât orice ştrengărie de Halloween.

Crezuse că acea parte din el ieşise din acţiune. Pentru totdeauna. Faptul de a descoperi că era doar adormită, nu moartă, nu constituia deloc o revelaţie fericită.

La fel de nedorite erau şi mustrările de conştiinţă care îl atenţionau că îi datora femeii scuze. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era s-o mai întâlnească vreodată. Legarea unei relaţii cu o vecină atrăgătoare, fie şi numai la nivel de salut, nu figura *în nici un caz* pe lista lui de sarcini.

Nu avea nevoie de asemenea probleme.

Uşa unui dulap se trânti pe neaşteptate, atrăgându-i atenţia. Recunoscu zgomotul încă înainte de a întoarce capul. Liza era tot supărată.

- Salut, Liza.

Fata nu-i răspunse. Întorcându-i tatălui ei spatele, cu părul blond şi bogat, lung până la talie, unduindu-i-se, deschise robinetul chiuvetei de la bucătărie. Umplu cu apă o ceaşcă de

plastic decorată cu personaje de desene animate, unul dintre puţinele obiecte care fuseseră păstrate.

- Liza, ia uite! strigă Toby. Uite câte acadele am!

Liza se întoarse, privind spre grămada dulciurilor de Halloween pe care Toby le răsturnase din punga cu cadouri în mijlocul mesei din bucătărie. Întrucât rămăsese închisă în camera ei, chiar şi după ce surorile sale se întorseseră, în seara trecută, Liza încă nu aflase nimic despre aventurile lor.

- M-hm, fu singurul răspuns pe care-l obţinu Toby de la sora ei.

- Trebuia să vii cu noi, turui mai departe fetiţa. Puteai să capeţi şi tu nişte dulciuri.

Îşi înclină căpşorul, cu părul blond buclat săltându-i.

- Da' poţi să iei de la mine, dacă vrei.

Liza, care la paisprezece ani se considera mai presus de toate acele prostii cu "ne daţi ori vă speriaţi", îşi muşcă buza de jos. Ar fi vrut şi ea nişte acadele şi ezita între a rămâne îmbufnată faţă de fapta lor sau a ceda poftei de dulciuri. Garth îşi stăpâni un zâmbet, în timp ce-i urmărea conflictul interior.

Le auzea pe Carrie şi Michelle în living, privind desenele animate de duminica dimineaţa şi comparându-şi câştigurile. Se îndoia că şi-ar fi împărţit prada cu tot atâta generozitate ca sora lor mai mică. Şi bănuia că aceleaşi gânduri îi treceau şi Lizei prin minte, ştiind că, dacă dorea ceva dulce, n-ar fi stricat să accepte oferta atâta timp cât avea şanse.

- Mulţumesc, spuse ursuză Liza. Şi înhăţă din grămadă o bucată de ciocolată.

- Am văzut o doamnă care ieşea dintr-un sicriu! o informă Toby.

Viziunea acelor ochi surprinzător de albaştri pe faţa machiată cadaveric îi produse lui Garth un şoc în minte. Se întrebă oare cum o fi arătat fără machiaj. Ce culoare avea părul

ei? Care-i era nuanţa pielii?

Tuşi, simţind dintr-o dată că se îneca, şi-şi alungă întrebările din cap. La treizeci şi cinci de ani, viaţa lui sentimentală era în sens oficial încheiată. Fetele aveau nevoie de el şi ele se aflau pe primul loc. Nimic mai simplu.

- M-am speriat, continuă Toby. Da' tăticul m-a luat în braţe. Nu era o doamnă moartă de-adevăratelea, nu-i aşa, tăticule? îl privi ea pe Garth.

Carrie intră în bucătărie, urmată de Michelle. La fel ca Liza şi Toby, şi ele moşteniseră părul auriu al mamei lor şi ochii negri ai tatălui.

Începură să asculte conversaţia.

- Nu, dulceaţă, era vie, răspunse Garth. Ţi-am mai explicat. Nu era decât o glumă de Halloween.

Liza păru interesată, cu ochii ei negri dintr-o dată atenţi.

- Mişto.

Se întoarse, privindu-şi tatăl, cu toate semnele de nemulţumire dispărute pentru moment.

- Mi-ar fi plăcut s-o văd.

- Toby a plâns, iar tăticul s-a înfuriat pe doamna, spuse Carrie.

- Ne-a pus să plecăm şi nici măcar n-a lăsat-o să ne dea dulciuri. Şi dădea nişte calupuri mari de ciocolată! adăugă Michelle.

Zâmbetul Lizei dispăru. Îi aruncă tatălui ei o privire feroce.

- Nici nu mă mir, mormăi ea şi, ridicându-se, ieşi, probabil pentru a se întoarce în camera ei. Distruge totul, mai bombăni, de pe scară.

Un pas înainte, doi paşi înapoi, îşi spuse Garth. Tocmai când Liza începea să se destindă - zdrang, jos cu obloanele, la cea mai mică provocare.

Conchise că întreaga situaţie nu era decât încă un exemplu al

motivului pentru care nu avea nevoie de o femeie în viaţa lui. Vecina aceea nici măcar nu se afla alături, şi îi crea probleme. De parcă n-ar fi avut şi-aşa destule.

- Vrea cineva clătite şi şuncă? propuse el, cu o veselie forţată.

În clipa următoare, îşi aminti că încă nu găsise spatula, aşa că se ridică şi porni să cotrobăiască iarăşi printr-una din cutii.

În casă se auzi un sunet de clopoţel, atrăgând atenţia tuturor.

- E cineva la uşă, tăticule! anunţară cele trei surori.

Garth îşi aruncă în lada de gunoi beţişorul acadelei şi porni spre antreul din faţă, cu Carrie, Michelle şi Toby pe urmele lui, croindu-şi toţi patru drum printre lăzi şi genţi nedesfăcute. Amintindu-şi abia acum să stingă lumina de pe verandă, pe care o lăsase aprinsă toată noaptea, Garth deschise uşa.

O femeie înaltă, cu părul ca un fuior de miere şi ochii asemenea unui cer de vară fără nori, îl privea în lumina blândă a dimineţii. Purta un tricou de bumbac roz, cu mâneci lungi, şi blugi decoloraţi care i se lipeau strâns pe şoldurile şi coapsele suple. Era neobişnuit de bronzată pentru prima zi a lunii noiembrie.

- Vă pot ajuta cu ceva? se interesă Garth, nedumerit, întrebându-se de ce apărea cineva, şi mai ales acel înger drăgălaş, în pragul casei lui, dimineaţa la prima oră. Parfumul ei subtil, de flori de cireş, îi învăluia simţurile.

- Sper că nu vă deranjez, răspunse femeia cu o voce înceată, care sâcâi memoria lui Garth. M-am gândit să vă aduc asta, ridică ea o cutie metalică pentru fursecuri, decorată cu dovleci pictaţi în culori vii. Ca ofrandă de pace.

Îi adresă un zâmbet tremurător, părând aproape că se aştepta să-i trântească uşa în faţă. Garth îşi simţi stomacul căzând pe pardoseala cu dale de gresie, în timp ce-şi dădea seama că era *ea*.

Capitolul 2

- Sper că n-am picat într-un moment prost.

Lui Kelly îi venea să arunce cutia cu fursecuri pe prag şi s-o ia la sănătoasa. Ar fi fost mult mai curajoasă, dacă se afla în casa ei.

Contase pe şansa ca înfierbântata confruntare din seara trecută să nu se repete. Nu dorea decât să dreagă pagubele provocate relaţiilor între vecini.

Prepararea unei serii proaspete din fursecurile cu ciocolată, favorite ale lui Brian şi Bethany, şi propunerea unui armistiţiu, i se păruse cea mai potrivită soluţie. Cu siguranţă, orice ar fi fost mai bine decât să fie certată cu un vecin apropiat.

Din păcate, când îi venise ideea, în zorii zilei, uitase temporar cât de bine arăta vecinul respectiv şi ce efecte ciudate putea să aibă asupra pulsului ei. Mai ales când nu-şi dezgolea colţii.

Ca de pildă, acum. În momentul de faţă, se holba la ea ca şi cum ar fi fost o extraterestră. Fetiţa cea mai mică, Toby, se ascundea după picioarele lui, iar celelalte două fete o priveau cu ochi mari din hol. Toate trei erau încă în cămăşi de noapte, pe când tatăl lor purta un tricou alb şi jeanşi. Arăta absolut seducător.

Kelly se concentră asupra copiilor, încercând să-şi amintească numele celor două fete mai mari. Carrie şi Michelle. Da. Dar care era una şi care cealaltă?

Oricum, indiferent care cine era, reuşeau s-o neliniştească foarte tare. Era ceva ciudat la toate acele perechi de ochi căprui ca ai unor ursuleţi, aţintiţi asupra ei în acelaşi timp.

- Eu sunt, ăă, Kelly Thompson. De alături. Ştiţi, de-aseară. Eu eram cea din sicriu.

Cea cu fiascoul, adăugă ea în gând.

- Ştiu cine eşti, răspunse bărbatul.

Ochii lui incredibil de întunecoşi aveau o culoare căpruie intensă, apoape neagră, diferită de nuanţa din ochii fetelor. Intenşi şi îmbătători. O sfredelau drept până-n suflet, cu o dogoare pe cât de inexplicabilă, pe atât de incontestabilă.

- A. Mă rog, cred că n-am început sub cele mai bune auspicii, se aventură ea, cu nervozitate. Dar locuim totuşi în vecinătate şi sper că putem fi prieteni. Aşa că v-am adus asta.

Şi întinse mâna în care ţinea cutia cu fursecuri.

Un moment, crezu că bărbatul n-avea s-o ia. Când degetele sale lungi le atinseră pe ale ei, străbătându-i tot braţul cu fiori ca un curent electric, practic scăpă cutia în mâna lui.

- Bine, atunci...

Începu să se retragă. Îşi făcuse datoria.

- Aşteaptă.

Kelly se opri.

- Mă bucur că ai venit.

Părea să pronunţe cu greutate aceste cuvinte, ca şi cum ar fi ştiut că-i datora o scuză, dar nu ardea de nerăbdare s-o facă efectiv.

- Îmi pare rău pentru aseară, spuse el încet.

Kelly îl privi lung. Până şi o pană ar fi putut-o doborî de pe picioare. Tocmai când îl încondeiase ca pe o brută - deşi o brută chipeşă şi sexy - pe el îl apucaseră amabilităţile.

- Cu toţii suntem puţin cam extenuaţi şi răvăşiţi din cauza mutării, continuă bărbatul. N-ar fi trebuit să mă răstesc la dumneata.

- Înţeleg, răspunse Kelly.

Auzind-o, păru uşurat, ca şi cum n-ar fi fost sigur de reacţia ei, apoi zâmbi. Ridurile calde din jurul ochilor lui aveau un efect magic contagios. Kelly simţi un val de fiori senzuali, care o făcură să surâdă şi ea.

- Ştiam că această casă fusese vândută, dar săptămâna asta

am lipsit din oraş. Abia aseară m-am întors. De unde sunteţi?

- Din Dallas.

- Aha.

Hope se afla cam la patruzeci de minute nord de Dallas.

- Sper că vă place aici. Nu se compară cu marele oraş.

Cu oricâtă nerăbdare aştepta să înceapă călătoriile, Kelly ştia că întotdeauna s-ar fi întors acasă în micul Hope. După plecarea gemenilor, n-avea să mai fie o cuşcă, ci sediul ei de bază.

- Contez pe faptul că nu se compară cu un oraş mare, spuse bărbatul; nu intră în amănunte, lăsând-o pe Kelly să se întrebe ce însemna acest comentariu. Apropo, continuă el, numele meu este Garth Holloway. Iar ea e Toby, arătă cu capul spre fetiţa care se ţinea de piciorul lui, gesticulând apoi spre cele două fete mai mari: ele sunt Michelle şi Carrie.

- Acolo-s fursecuri? întrebă fata pe care o numise Carrie. Părea să fie cea mijlocie. De şapte sau opt ani, presupuse Kelly.

Toate cele trei fete aveau păr blond strălucitor, în contrast cu ochii lor aproape negri. Se vedea clar de la cine moşteniseră ochii, iar Kelly presupuse că părul era al mamei lor, întrucât tatăl avea capul acoperit de şuviţe ondulate scurte, castanii şi dese.

Mama. Sigur că da. Omul trebuia să aibă şi o nevastă, nu?

Se simţea prost că o apucaseră furnicăturile numai de la o mică atingere. Probabil că mama fetelor se afla în bucătărie, întorcând clătite chiar în clipa aceea - şi probabil n-ar fi fost prea încânată că lui Kelly îi veneau idei lascive în legătură cu bărbatul ei.

Şi chiar dacă Garth Holloway ar fi fost necăsătorit, Kelly nu avea oricum obiceiul de a se uita după bărbaţi. Şi cu atât mai puţin după un bărbat cu o liotă de copii mici.

Se concentră asupra lui Carrie, trăgând concluzia că toate îşi regăsiseră echilibrul. Mare uşurare.

Gata cu furnicăturile, îşi spuse ea.

- Da. Sunt fursecuri, îi zâmbi Kelly fetiţei. Cu ciocolată.

- Oooo, mă dau în vânt după alea cu ciocolată! exclamă Carrie.

- Şi eu! îi ţinu isonul şi fetiţa mai mare, Michelle.

- Şi mie îmi plac fursecurile cu ciocolată, se adăugă o voce mai subţire, de după tatăl ei.

Kelly se aplecă.

- Bună, o salută ea pe Toby, care o studia, ţinându-se strâns de piciorul tatălui ei. Îmi pare rău că te-am speriat aseară.

Toby o privi cu seriozitate.

- Nu-mi mai e frică, spuse ea încet.

- Foarte bine, îi zâmbi Kelly.

Fetiţa zâmbi şi ea.

Garth urmări schimbul de replici. Toby fusese întotdeauna o sfioasă, iar el era deosebit de protector faţă de ea. Se bucură când Kelly se ridică din nou, părând să ştie din instinct că deocamdată nu trebuia să mai forţeze nota.

- Mulţumim, spuse el.

Kelly ridică din umeri.

- Ei, eu ar fi mai bine să...

- Doreşti o cafea?

Asta de unde-i mai venise? se dojeni Garth. Dar nu-i părea rău că o invitase. Din cine ştie ce motiv pe care nu-l putea înţelege, nu voia ca acea femeie să plece. Nu încă.

- N-aş vrea să vă deranjez, răspunse ea, şovăitoare.

- Nu ne deranjezi deloc, o asigură Garth.

Văzu că-şi rodea buza de jos, părând să analizeze invitaţia. Garth ar fi avut nevoie de o daltă ca să-şi desprindă privirea de buza aceea gingaşă şi delicioasă.

Fără îndoială, era căsătorită. O femeie care arăta ca ea n-avea cum să fi rămas singură. La cafea, îi putea povesti totul despre soţul ei. Fără îndoială că, ascultând-o, i s-ar mai fi atenuat

reacţia nedorită care începea să fiarbă într-însul ori de câte ori se uita la ea.

- Mă rog, bine, se hotărî Kelly.

- Perfect. Poftește, îi făcu el semn să intre, iar fetele o tuliră din drum ca nişte şoricei.

Kelly porni printre genţile şi cutiile nedespachetate, privind în jur în timp ce-şi croia drum spre bucătărie. Îi cunoscuse destul de bine pe cei doi soţi vârstnici care locuiseră înainte în casa aceea, dar acum interiorul arăta altfel. Golaş, îşi dădu ea seama în sfârşit. Nici un tablou pe perete, nici un bibelou pe mobilă. Livingul se putea lăuda cu dotările obişnuite - canapea, măsuţă de cafea, televizor. Dar nici un obiect personal. Nimic cald. Numai strictul necesar.

Presupunea că misterioasa doamnă Holloway încă nu apucase să etaleze amintirile şi fotografiile de familie. Se părea că nu avuseseră timp să facă mare lucru. Oriunde se uita, practic, erau stivuite cutii.

Nici bucătăria nu se prezenta mult mai bine, cu tot farmecul însorit pe care i-l conferea fereastra imensă din spatele alcovului pentru servitul mesei şi tapetul cu mere şi inimi. În lungul unui perete se înşirau cutii nedesfăcute.

Categoric, îi lipsea o contribuţie feminină, îşi spuse Kelly. Majoritatea femeilor ar fi despachetat mai întâi articolele de bucătărie, dar acestea păreau să figureze ultimele pe lista de faţă. Bufetele nu conţineau nimic, cu excepţia unui filtru de cafea şi a unor resturi ce păreau să fi rămas de la cină - două cutii de pizza goale.

Ciudat. Foarte ciudat.

Garth puse cutia cu fursecuri pe masa de bucătărie, în mijlocul unui morman de acadele şi bucăţi de ciocolată. Indică unul dintre scaunele din lemn de nuc lăcuit, cu spătar de şipci.

- Ia loc, dădu el din cap spre Kelly.

Fetele năvăliră spre celelalte scaune, în timp ce Kelly se aşeza. Cu toţii o priviră în tăcere. Se simţea ca subiectul unei lucrări practice la ora de ştiinţe ale naturii.

Nu mai văzuseră niciodată o femeie în bucătăria lor? Cum să nu, îşi reaminti Kelly. Doar aveau şi ele o mamă pe undeva, nu?

Garth se apucă de pregătitul cafelei.

- Câţi ani ai? o întrebă Kelly pe Carrie, sperând să spargă gheaţa.

- Şapte. Sunt în clasa a doua.

- Eu am zece şi-s într-a cincea, se rezemă Michelle cu coatele pe masă şi bărbia proptită în mâini. Tu câţi ani ai?

- Michelle! o mustră Garth, întorcând capul dinspre cafetieră. Scuz-o, îi spuse el lui Kelly. Nu e nevoie să-i răspunzi. Mă tem că, dacă nu le opreşte cineva la timp, urmează să te întrebe ce greutate şi înălţime ai.

Nu că Garth nu i le-ar fi estimat deja el însuşi. Un metru şi şaptezeci şi doi, apreciase el. Şaizeci şi opt de kilograme. Avea talia îngustă, fiind totuşi curbată în toate locurile potrivite.

Înghiţi în sec. Era mai incorigibil decât fetiţele.

- Nu face nimic, zâmbi Kelly; avea nişte dinţi extraordinari - albi şi regulaţi. Am douăzeci şi şapte de ani, le spuse ea fetelor, fără nici cea mai mică urmă din jena pe care o manifestau cele mai multe dintre femei când venea vorba despre vârsta lor.

Julia, în special, fusese foarte crispată pe tema asta. Garth n-o înţelesese niciodată, dar acum îşi dădea seama că ar fi trebuit să observe semnele, să se aştepte la ceea ce urmase.

În fond, însă, nu-şi imaginase nicicând că mama celor patru frumoase fete ale lui avea să-i părăsească vreodată. Dorise ceva mai mult decât avea şi era destul de clar că ideea de *mai mult* a Juliei însemnase de fapt *mai puţin*. Să aibă mai puţin de-a face cu el şi copiii, adică.

- Probabil că dumneata şi soţia nu vă mai vedeţi capetele de

treburi, cu fetiţele astea trei, continuă Kelly.

Garth simţi în burtă un junghi familiar, sfâşietor, urmat de scutul îngheţat care-l ajuta să suporte viaţa ori de câte ori îl întreba cineva despre mama fetiţelor.

- Soţia mea şi cu mine am divorţat, spuse el calm, fără a intra în amănunte.

- Mămica noastră locuieşte în California, adăugă Carrie.

Durerea ce se simţea în glasul lui Garth o făcu pe Kelly să i se taie respiraţia. Aruncând o privire furişă spre fete, văzu că Toby îşi vârâse degetul mare în gură. Carrie îşi rodea buza, iar Michelle se rezemase de spătar, cu braţele încrucişate strâns peste piept. Suferinţa din încăpere era palpabilă, dacă nu chiar vizibilă.

- Aha...

Kelly nu prea ştia ce să spună.

- Îmi pare rău.

- Şi suntem patru fete, nu trei, adăugă Michelle.

În sinea ei, Kelly era recunoscătoare pentru diversiune.

- Patru?

Îi aruncă o privire lui Garth. Femeia aia îl lăsase singur cu *patru* fiice?

Expresia lui rămase nepătrunsă.

- Mai am şi o fată de paisprezece ani. Liza. E sus.

Terminând cafeaua, se întoarse şi deschise un dulap aproape gol. Scoase două ceşti şi le umplu.

Patru fete. Fără mamă. Acum, Kelly înţelegea goliciunea pereţilor şi prezenţa cutiilor de pizza.

Amintindu-şi spiritul protector al lui Garth, sfiala lui Toby şi privirile curioase ale lui Carrie şi Michelle din seara trecută, Kelly îşi dădu seama că familia aceea suferea - era o familie la ananghie. Trecuse şi ea prin aşa ceva, cu propria ei familie.

Inima o îndemna să le cuprindă pe fete într-o îmbrăţişare plină de compasiune, pe când instinctul de conservare o zorea în

acelaşi timp să iasă, să fugă cât putea de repede din casa familiei Holloway. Şi, în ceea ce-l privea pe Garth Holloway, nu voia să asculte ceea ce-i spuneau despre el instinctele sale primitive.

Garth puse în faţa ei o cană cu cafea aburindă, o linguriţă şi o zaharniţă.

- Mulţumesc, murmură Kelly, cu un uşor surâs, în timp ce Garth se aşeza în faţa ei, cu cealaltă cană.

Băutul unei cafele împreună cu acel om nu prea echivala cu un amestec în viaţa lui de familie, îşi reaminti Kelly. Nu avea nici un motiv de a intra în panică.

- Şi dumneata? întrebă el dintr-o dată. Eşti căsătorită?

- Nu, răspunse Kelly. Au locuit cu mine fratele şi sora mea, dar acum sunt plecaţi la Texas Tech, aşa că stau singură.

- Aha. Înţeleg.

Răspunsul ei părea aproape să-l surprindă. Apoi, Carrie făcu o mişcare spre cutia cu fursecuri, distrăgându-i atenţia dinspre Kelly.

- Auzi, ia las-o-n pace! Nici un fursec, până după micul dejun! o dojeni Garth, luându-i din mână cutia de dablă împodobită cu dovleci.

Fetiţa de şapte ani se bosumflă.

- Dar ne-ai dat voie să mâncăm dulciuri! protestă ea. De ce nu putem lua şi fursecuri?

Kelly îşi puse zahăr în cafea, stăpânindu-şi un zâmbet la adresa logicii fetiţei.

Garth păru să-i observe licărirea de amuzament din ochi, pe care nu prea reuşise să şi-o ascundă.

- Vreau să ştiţi că nu putem mânca întotdeauna dulciuri la micul dejun, se grăbi el să precizeze. Azi a fost o excepţie.

- Ieri am avut gogoşi de la brutărie, interveni Michelle.

- Iar săptămâna asta, de două ori a trebuit să mâncăm pizza rece, nu se lăsă nici Carrie. Iar în altă zi, am avut prăjituri şi

îngheţată!

- Vreau şi acum prăjitură! li se alătură şi Toby.

Kelly nu-şi mai putu stăpâni zâmbetul.

Garth părea stânjenit.

- Zău aşa, noi de obicei nu... Încă nu ne-am instalat complet aici...

- E-n regulă, răspunse Kelly, bucuroasă că se spărsese gheaţa apărută când întrebase despre mama fetelor. Înţeleg. Serios.

- Mulţumesc, zâmbi Garth, cu un surâs sincer şi sexy.

Kelly simţi un nou val de tensiune ameţitoare. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi. Niciodată nu mai fusese afectată aşa de un bărbat. Niciodată. De unde provenea toată acea fierbinţeală? Nedumerită şi îngrijorată, luă pe negândite o gură de cafea fierbinte şi-şi fripse limba.

- Au!

- Ai păţit ceva? se grăbi Garth să întrebe.

Roşeaţa se strecură în obrajii lui Kelly.

- Nimic.

Parcă i-ar fi luat limba foc.

- Tăticul e doctor, o informă Carrie.

- Aşa?

- Doctor de *animale*, preciză Garth. Nu tratez oameni.

Avea o expresie răutăcioasă, cu o lumină surprinzător de adolescentină în ochi.

- Dar dacă ai nevoie de un vaccin antirabic, să mă anunţi.

Kelly dădu din cap, râzând.

- Aşa voi face.

Din spatele casei se auzi un schelălăit sonor.

- Ăsta-i Beast, o lămuri Carrie. Căţelul nostru cel nou. L-am luat de la căminul de animale. Azi dimineaţă a făcut pipi pe covor şi tăticul l-a scos în curtea din spate.

- Aha, nu-şi putu stăpâni Kelly zâmbetul. Luă încă o

sorbitură, mai atentă, din cană.

- Nu cumva eşti dresoare de câini, întâmplător? întrebă Garth.

- Nu, lucrez în centru, la Holiday World Travel. Aşa că, dacă ai nevoie să faci aranjamente pentru o călătorie, te ajut cu plăcere.

- Ai menţionat că ai fost plecată din oraş, săptămâna asta, spuse el.

- În Mexic. Unele dintre avantajele postului constă în bilete gratuite de avion şi alte facilităţi, cum ar fi cazarea la jumătate de preţ, în hoteluri. Dar, până cu două luni în urmă, n-am prea putut profita de ele.

Fruntea lui Garth se încreţi de curiozitate, iar Kelly continuă:

- Acum şase ani, când au murit părinţii mei, mi-a revenit responsabilitatea de a-i creşte pe Brian şi Bethany - fratele şi sora mea. Cu şcoala şi toate activităţile lor de vară, am cam rămas legată pe loc, în Hope. Nu spun că m-a deranjat cu ceva - mă bucur c-am putut să-i ajut. N-aş schimba asta pentru nimic în lume. Dar acum, când gemenii au plecat la colegiu, în sfârşit sunt liberă să călătoresc.

- Deci, ăsta e visul dumitale? Călătoriile? se schimbă el la chip, înăsprindu-se, cu o expresie mai sumbră.

Kelly dădu din cap, mirată de această bruscă modificare de atitudine, dar continuă:

- Într-adevăr. Vreau să umblu prin toată lumea.

Mai luă o înghiţitură de cafea, pregătindu-se să vorbească pe larg despre weekendul plănuit în Jamaica, peste două săptămâni.

Înainte de a apuca să deschidă gura, Garth li se adresă fetelor:

- Vreau să vă duceţi toate trei sus şi să vă îmbrăcaţi imediat. Trebuie să facem nişte cumpărături importante de la băcănie.

- Dar, tăticule, cum rămâne cu micul dejun? se smiorcăi Carrie, cu mâinile în şolduri.

- O să luăm ceva de la Burger Hut, răspunse Garth, arătând spre scară.

Ascultătoare, fetele se lăsară să alunece de pe scaunele înalte şi o tuliră.

O fi fost el deficitar în departamentul nutriţional, medită Kelly, dar era clar că le avea pe-astea cu disciplina.

În clipa următoare, privirea lui Garth se întoarse spre ea.

Pe neaşteptate, Kelly înţelese că era expediată.

- Cred că e timpul să plec.

Ridicându-se, se întrebă ce spusese pentru a provoca acea încheiere bruscă a conversaţiei. Apoi, îşi zise că nu era cazul să-şi facă griji. Garth Holloway nu era problema ei. Şi, cu siguranţă, nici nu *voia* să se numere printre problemele ei. Nu venise decât ca să se împace cu noul vecin şi, din moment ce-şi atinsese obiectivul, era cazul să plece.

- Mulţumesc pentru fursecuri, spuse Garth; zâmbi, dar de astă dată veselia nu i se mai citi şi în ochi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Şi o conduse pe Kelly la uşă.

- La revedere, o salută el.

- La...

Uşa se închise înainte de a ajunge la a doua silabă, lăsând-o pe Kelly în prag, cu gura căscată.

Capitolul 3

Luni după-amiază, când răspunse la bătaia din uşă, Kelly văzu trei feţe vesele: Carrie, Michelle şi o adolescentă - Liza, presupuse ea.

- Bună ziua, răsunară trei voci la unison.

- Bună, fetelor, răspunse Kelly, cam surprinsă. După cât de

repezit o expediase Garth sâmbătă, nu se aşteptase să mai găsească vreun membru al familiei Holloway la uşa ei. Sau, cel puţin, nu atât de curând.

Kelly terminase lucrul la ora patru şi se afla acasă doar de cinci minute, când apăruseră fetele. Cea mai mare îi întinse cutia de tablă decorată cu dovleci.

- A, aţi terminat fursecurile.

Kelly deschise uşa cu plasă, luând cutia.

- Repede le-aţi mai halit, le zâmbi ea, în timp ce se rezema de tocul uşii.

- Nu primim prea des fursecuri de casă, spuse Michelle.

- Au fost foarte bune, adăugă Carrie.

- Vă mulţumesc.

Kelly o privi pe fata cea mare.

- Tu trebuie să fii Liza.

Era o adolescentă drăguţă, numai picioare şi braţe, cu partea dintre ele abia începând să se împlinească, abia începând să-şi arate făgăduiala frumuseţii. În ochii negri i se citea curiozitatea, împreună cu o vulnerabilitate stângace care o atingea pe Kelly undeva în adâncul ei.

- Mda, eu sunt, spuse Liza. Ăăă, mi-au povestit despre fenta cu sicriul, pe care ai făcut-o de Halloween. Părea mişto. Îmi pare rău că n-am văzut şi eu.

Carrie şi Michelle dădură din capete, cu însufleţire.

- De comă! confirmară amândouă, după care se uitară una la alta, izbucnind în chicoteli.

- Vrei să-l vezi? E în garaj.

Toate cele trei fete se luminară la faţă.

- Da! strigară ele.

Kelly le făcu semn să intre şi le conduse prin bucătărie, spre garaj. Acolo, fetele se culcară pe rând în sicriu, după care Kelly le chemă din nou în bucătărie, să le ofere răcoritoare.

Se aşezară la masă, cu paharale înalte de suc în mâini, privind-o lung pe Kelly.

- Mai ai fursecuri? o întrebă Carrie.

- Carrie! o mustră Liza, roşind. Îmi pare rău, îi spuse ea lui Kelly.

- Nu face nimic, zâmbi Kelly. Nu mai am, dar am putea face câteva, dacă vreţi.

Nu era obişnuită să aibă companie, de când plecaseră Brian şi Bethany, şi-şi dădu seama cu o tresărire că prezenţa fetelor în casă îi făcea plăcere. Nu ardea de nerăbdare să le vadă plecând.

- De fapt, dacă vreţi, pot să vă învăţ cum se fac, propuse ea, amintindu-şi ce spuseseră, că nu mâncau prea des fursecuri de casă.

Liza îşi muşcă buza.

- Chiar poţi? Eu vreau să învăţ să gătesc, dar tata nu se pricepe şi nu mă lasă să experimentez de una singură.

- Nu ştie să gătească nimic, confirmă Michelle, dându-şi ochii peste cap.

- Azi dimineaţă, a încercat să facă ouă pentru micul dejun, începu să explice Carrie. A zis că nu putem mânca dulciuri înainte de şcoală.

Kelly zâmbi, amintindu-şi lista mâncărurilor de micul dejun cu care fusese regalată acasă la ele, cu două zile în urmă.

- A făcut jumări de ouă, apoi Toby şi-a vărsat sucul de mere pe jos şi a început să plângă...

- Iar Michelle a descoperit că Beast îi mânca noul caiet... interveni şi Liza.

- Şi tăticul s-a supărat, fiindcă Liza şi-a dat cu ruj pe buze, completă Michelle. Iar Carrie a spus că nu vrea să se ducă la şcoală dacă nu-şi găseşte tenişii roz noi...

- Şi tăticul m-a ajutat să-i caut, dar a ars ouăle, încheie Carrie. Pe urmă, l-a dat pe Beast afară în curtea din spate şi a şters

pe jos. Şi după aia a pus-o pe Liza să-şi şteargă rujul, ne-am dus la magazin şi acolo i-a cumpărat lui Michelle un caiet nou. Apoi, a trebuit să ne luăm nişte *burritos* de la Taco Town, pentru micul dejun, şi să le mâncăm în drum spre şcoală.

Pe Kelly o ajungea epuizarea doar ascultând tot acest pomelnic. Întrucât celor mai mulţi copii le plăceau *fast food*-urile, reieşea că fetele din familia Holloway mâncaseră peste măsură de multe în ultima vreme, dacă păreau să se fi săturat de ele.

Apoi, Kelly şi-l imaginã pe Garth Holloway, înalt şi arătos, zburdând de colo-colo prin bucătărie ca o boabă de mazăre mexicană săltăreaţă, de la un dezastru casnic la altul. Imaginea îi aduse un zâmbet pe buze. Şi *furnicături* prin trup.

N-o atingea, nici măcar nu o privea. Nu era prezent în încăpere. Se gândea doar la el, şi iată ce i se întâmpla.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la Garth. Imediat.

- Sunteţi sigure că tatăl vostru n-are nimic împotrivă să veniţi aici? se interesă ea. Nu avea chef de noi probleme.

- Eu sunt şefa, până vine tata acasă, răspunse Liza, cu o undă de mândrie în voce.

- Bine.

Kelly se apucă de treabă, înconjurată de trei ajutoare însufleţite, pregătind o serie de fursecuri cu ciocolată. Cu grijă, le lăsă pe toate să participe, Carrie măsurând cantitatea de făină, Michelle amestecând aluatul, Liza reglând temperatura aragazului şi punând cu lingura aluatul în tavă.

Se aşezară să aştepte până se cocea prima tavă.

- Mă înveţi cum să-mi împletesc şi eu părul aşa? întrebă Liza, privind coada franţuzească a lui Kelly.

- Sigur.

Îi făcu semn să se apropie cu scaunul, după care începu încet etapele împletirii cozii. După ce puse la punct părul Lizei, scoase fursecurile şi introduse o nouă serie în cuptor. Apoi, se aşezară cu

platoul de fursecuri calde şi reîncepură lecţia de coafură.

- Exersează pe Michelle, o sfătui Kelly. Iar eu voi împleti părul lui Carrie.

Fetele îi povestiră despre noile lor şcoli, despre profesori şi colegii de clasă. Erau atât de ocupate să înfulece fursecuri şi să converseze despre şcoală, haine şi pieptănături, încât abia observară când cineva începu să bată la uşa cu plasă.

- Cine e? strigă Kelly, cu ambele mâini ocupate.

- Garth Holloway. Le caut pe fete.

Nu părea deloc bine dispus. Kelly aruncă o privire spre ele. Îngheţaseră toate trei.

- Intră! răspunse Kelly. Suntem în bucătărie.

Peste o secundă, Garth ocupă tot spaţiul uşii dintre bucătărie şi living. O ţinea în braţe pe Toby.

Se vedea clar că tocmai se întorsese de la serviciu. Purta pantaloni marinăreşti de lucru şi o cămaşă albă, cu cravată multicoloră. Arăta foarte spilcuit. Şi foarte sexy. Bătăile inimii lui Kelly porniră într-un galop frenetic.

- Bună, îl salută ea, în voce cu o uşoară sufocare pe care nu şi-o putea controla.

- Bună.

Garth contemplă scena - Kelly, cu părul ei şaten-deschis ca mierea, lucios şi strâns la spate într-o coadă complicată, iar cele trei fiice ale lui împodobite toate cu pieptănăuri asemănătoare. Aroma delicioasă a fursecurilor de casă îi aţâţă mirosul.

Bucătăria era caldă şi primitoare, de la broderiile manuale de pe perete până la perdelele albastre cu tivuri dantelate de la ferestre. Pe uşa frigiderului, mai multe fotografii fixate cu magneţi reprezentau o pereche de gemeni la diverse vârste. Dintr-o cutie de stejar cu încrustaţii, pusă pe bufet, se revărsau cartonaşe cu reţete, având flori pe margini. Contribuţia feminină domnea pretutindeni, atrăgătoare şi sugerând confort. Şi subtil-senzuală.

Reprezenta opusul total al bucătăriei golaşe şi sub-utilate din casa Holloway. Nu era nevoie de un geniu pentru a înţelege de ce fiicele lui se aşezaseră în jurul mesei lui Kelly ca şi cum şi-ar fi regăsit patria de mult pierdută.

- Vrei un fursec? îl îmbie Kelly, veselă.

- Nu, mulţumesc.

Îşi auzi tensiunea din propriul glas, dar nu putea face mare lucru ca să şi-o controleze. Se întoarse spre cele trei fete.

- Vreau să plecaţi acasă, ordonă el, încet. Imediat.

- Tăticule... începu Carrie.

- Ai auzit ce-am spus. În clipa asta.

Michelle deschise gura, apoi o închise din nou. Toate cele trei fete îşi împinseră scaunele înapoi şi se ridicară.

Liza îşi ridică bărbia, sfidătoare. Buzele ei încordate exprimau o îmbufnare tăcută, dar înverşunată.

Garth o puse pe Toby jos şi o înghionti spre Liza. Fetiţa îşi strecură mâna într-a surorii sale.

- V-am spus să nu ieşiţi din casă, Liza, zise Garth.

Îmbufnarea Lizei deveni şi mai accentuată.

- N-am făcut nimic rău, insistă ea. Am venit şi noi până în vecini. Mereu ne strici tot cheful!

- Discutăm noi acasă, o privi Garth lung şi sever.

Liza ieşi furtunos, cu Toby, Carrie şi Michelle la remorcă.

- Liza încă nu s-a adaptat la noua ambianţă, spuse Garth, în tăcerea grea care urmă ieşirii fetelor. Oftă, simţindu-se dintr-o dată copleşit.

Kelly se ridică în picioare.

- E nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu un loc nou, comentă ea.

Garth clătină din cap.

- Nu e vorba numai de obişnuinţă. După divorţ, am avut o femeie de serviciu. Rezolva destul de bine problemele

gospodăriei şi ale fetelor, se ocupa de programele lor... de tot.

- Şi n-a venit cu voi?

- N-a vrut să se mute la ţară. Iar eu am considerat că mă puteam descurca singur. Acum, că Liza e mai mare, m-am gândit că e gata să-şi asume mai multe responsabilităţi. S-ar putea să mă fi înşelat.

- N-aş crede. Pare o fată cu simţ de răspundere.

- Trebuie să mă bazez pe ea pentru supravegherea lui Carrie şi Michelle până ajung eu acasă, continuă Garth. Nu durează decât două ore şi trebuie să rămână în casă, cu uşile încuiate.

- Cred că Liza îşi ia în serios sarcina de a avea grijă de surorile ei, răspunse Kelly. N-au venit decât ca să-mi aducă înapoi cutia de fursecuri. Şi era curioasă să vadă sicriul. Eu am fost de vină. M-am oferit să facem împreună fursecuri...

- A încălcat cea mai importantă regulă, încă din prima zi.

Garth îşi lăsă braţele să cadă din dreptul pieptului, unde şi le ţinea încrucişate, după care ridică o mână, trecându-şi brutal degetele prin păr. Ce-l apucase? Îşi deşerta necazurile în faţa unei femei aproape străine.

- Dacă mai vin, ţi-aş fi recunoscător să le trimiţi acasă imediat.

- Ascultă, ştiu că eşti îngrijorat, spuse Kelly, în timp ce-l conducea până la uşă. Eu ies de la serviciu în fiecare după-amiază la ora patru. Voi fi atentă, să mă asigur că nu stau pe-afară. Pot chiar să trec ca să văd ce fac, dacă vrei.

- Nu, refuză el, dându-şi seama imediat că această respingere vehementă a propunerii părea nepoliticoasă. Vreau să spun, nu e cazul să te deranjezi.

- Nu va fi nici un deranj.

Totuşi, Garth clătină din cap.

- Nu se cuvine să-ţi pun în cârcă problemele mele, spuse el ferm. Voi mai recapitula o dată regulile cu Liza.

- Mă rog, cum vrei.

Kelly se simţi puţin cam lezată, apoi destul de penibil. De ce credea că Garth dorea sau avea nevoie de ajutorul ei? De ce-i păsa, în fond?

Garth plecă. Kelly privi după el, în timp ce traversa peluza dintre casele lor, cu paşi întinşi.

- Fursecurile!

Alergă înapoi în bucătărie şi deschise uşa cuptorului.

În faţa ochilor ei apărură nişte cojiţe negre. Cu ajutorul mănuşilor de bucătărie, scoase tava şi aruncă fostele fursecuri la gunoi. Cu atât mai bine, îşi spuse ea. Neîndoielnic, în numele siluetei, nu era indicat să înfulece de una singură fursecuri cu ciocolată.

Şi, în numele inimii, nu avea nevoie să-l mai vadă pe seducătorul Garth Holloway.

- Hai odată!

Strigătul nervos îi atrase atenţia lui Garth, aflat pe veranda sa, tocmai hăt din curtea lui Kelly Thompson. Se rezemă de tocul uşii deschise a casei, privind-o.

Kelly se aplecă şi trase iarăşi de cordonul starter al unei maşini ruginite de tuns iarba. Tusea slabă a motorului fu purtată de briza toamnei.

Purta o cămaşă groasă roz, decolorată, şi blugi strâmţi; părul îi era legat la spate, într-o coadă-de-cal care se legăna încoace şi-ncolo pe când Kelly trăgea iar de coardă. Posteriorul ei mic arăta nespus de apetisant, când se apleca.

Garth îşi dădu seama că se zgâia la ea, iar spectacolul îi provoca o reacţie indomodă în propriii săi jeanşi, deveniţi dintr-o dată peste măsură de strâmţi. Clipi din ochi, forţându-se să revină cu atenţia spre casă.

Petrecuse ultimele trei zile, de la ultima lor întâlnire din

după-amiaza de luni, dându-şi toată silinţa s-o evite. Din păcate, eforturile lui fuseseră zadarnice. O avea înaintea ochilor, pe ecran lat, Technicolor, în toată feminitatea ei toridă.

Nici prin minte nu-i trecuse că munca în grădină putea arăta atât de... senzual.

- Fetelor! Haideţi!

De pe scară răsună un ropot de paşi. Carrie, Michelle şi Toby dădură buzna pe dalele holului de la intrare.

Peste încă un minut, apăru şi Liza.

- N-am nici o poftă de pizza, bombăni ea.

Garth fu pur şi simplu uşurat să vadă că nu-şi mai aplicase acel ruj oribil. Şi-l tot punea, iar el o tot silea să şi-l şteargă.

- Trebuie să mâncăm, îi atrase el atenţia.

În seara trecută, încercase să gătească. Ieşise o catastrofă fără egal în istorie. Până şi Beats refuzase să consume ghiveciul mexican fiesta pe care Garth încercase să-l prepare după reţeta unei celebrităţi, decupată de Liza din programul TV.

Nu avea curaj să mai facă o încercare. Nu încă.

De pe aleea din vecini se auzi un nou sunet ca o tuse metalică, urmat de o imprecaţie nervoasă:

- Lua-te-ar dracu' de... *rablă!*

Garth nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Femeia asta nu ştia şi cuvinte *cu adevărat* indecente?

Fiicele lui năvăliră pe verandă, iar Garth închise uşa. Kelly ridică privirea. Fetele îi făcură energic cu mâna, iar ea le răspunse la fel, după care îşi împinse la loc o şuviţă de păr ce-i scăpase din legătură.

Se întoarse, cu umerii aduşi şi privirea în jos, spre maşina de tuns gazonul. Iarba înaltă din jurul casei se unduia în vânt.

Garth cedă în faţa inevitabilului. Kelly n-avea de gând să-i ceară ajutorul, dar el nu putea nici mort să se aşeze la volan şi să plece, ca şi cum n-ar fi fost nici o problemă.

- Doar o secundă, le spuse fetelor.

Şi porni cu paşi mari peste gazon, spre aleea lui Kelly. Intenţionase ca fetele să rămână pe verandă, dar ele îl urmară.

- Te pot ajuta cu ceva? întrebă, când ajunse la Kelly.

Fetele se opriră la mică distanţă, în aşteptare.

Kelly se răsuci în loc, cu ochii strălucitori de surprindere. Chiar şi în hainele acelea ponosite, era răpitoare. Garth rezistă covârşitorului imbold de a întinde mâna să-i împingă înapoi şuviţa recalcitrantă de păr ca mierea care tot scăpa din coada-de-cal. Arăta atât de fină, incredibil de mătăsoasă.

Şi intangibilă, îşi reaminti el, cu asprime.

- Tâmpita asta de maşină, răspunse Kelly, privindu-l cu ochii ei limpezi. Nu vrea să pornească. Până acum, n-am mai încercat-o niciodată. Credeam că merge foarte simplu - aşa cum părea de fiecare dată când tundea Brian iarba.

- N-ai mai tuns-o niciodată?

- Nu, recunoscu ea. Fratele meu o făcea întotdeauna. După ce au plecat la colegiu, el şi Bethany au obişnuit să mai vină pe-aici cam o dată la două săptămâni, din dor de casă. Dar după vreo lună şi ceva s-au adaptat, iar acum trebuie să mă apuc de treburile care-i reveneau lui Brian, ca îngrijirea curţii, întreţinerea maşinii, muncile din jurul casei...

Un fior de nervozitate o străbătu pe şira spinării. Ar fi trebuit să-i ceară lui Brian să-i arate cum se rezolvau toate acele treburi aparent simple.

- Poate ar trebui să angajez pe cineva pentru asta, oftă ea.

Cheltuiala suplimentară i-ar fi redus drastic bugetul de călătorie.

- Ce-ar fi să mă laşi să arunc o privire? se oferi Garth.

- Nu vreau să te deranjez.

Kelly dădu din cap spre fete. Toate îşi schimbaseră îmbrăcămintea de şcoală cu haine lejere, pentru joacă.

Inima îi bătea ca un ciocan. Garth purta blugi şi o cămaşă neagră groasă - asortată cu ochii şi părul.

Kelly se simţi străbătută de un fior şi ştiu că nu era cauzat deloc de răcoarea plăcută, blândă, a toamnei texane. Ci de Garth.

Era un fior de dorinţă.

- Cina mai poate aştepta.

Garth îşi vârî cheile maşinii în buzunarul din faţă.

- Nu plecaţi undeva? insistă Kelly.

- Doar la porcăria aia de Pizza Palazzo, replică Liza.

- Iarăşi, îi ţinu isonul Michelle.

- Nu mai vreau pizza, tăticule, scânci Carrie.

Gura lui Garth se strânse într-o liniuţă crispată.

- Bine. Atunci, burgeri.

- Nici burgeri nu vreau! reuşiră să strige într-un singur glas Liza, Michelle şi Carrie.

- Vreau prăjitură! interveni Toby, trăgându-şi tatăl de pantalon.

- În nici un caz nu vom mânca prăjituri, îi ciufuli Garth cârlionţii.

Fetiţa îi cuprinse piciorul cu braţele, începând să se legene, cu privirea în sus, spre el.

- Te rog! îl imploră ea, legănându-se.

- N-ar strica să alimentezi echipajul, spuse Kelly.

Se mira cum Dumnezeu ajunsese Garth atât de departe, cu toate acele guri de hrănit şi, după câte se părea, fără nimeni în stare să gătească.

- N-aş vrea să vă deranjez...

- Nici un deranj, stărui Garth. Stai, lasă-mă să arunc o privire.

Şi-o desprinse pe Toby de picior şi se apropie de maşinărie. Mirosul lui bărbătesc, de mosc, sâcâia simţurile lui Kelly, care se străduia să şi-l alunge din minte.

Garth examină maşina de tuns iarba. Apoi ridică ochii spre Kelly, cu un zâmbet răutăcios tresăltându-i în colţurile gurii.

- Ei? întrebă ea.

- Ei, repetă încet Garth, părând să facă mari eforturi pentru a nu izbucni în râs, trebuie neapărat să împingi în jos pârghia asta mică de-aici, ca să se alimenteze cu carburant. Puteai tu să tragi de sfoara aia cât e ziulica de lungă, şi drăcia tot nu pornea.

Obrajii lui Kelly se împurpurară.

- Aha...

Garth apăsă pe levier şi smuci zdravăn de coardă. Motorul porni imediat.

- Vezi?

Îi adresă un zâmbet, iar Kelly răspunse asemenea, cu toată stânjeneala risipindu-i-se. Îi era imposibil să-i reziste, când zâmbea. Bine că nu părea dispus s-o facă prea des.

- Mulţumesc! strigă ea, peste duduitul maşinii.

Dintr-o dată, însă, zgomotul se stinse.

- O, nu...

Lui Kelly îi căzu faţa.

Garth aruncă o privire în rezervorul de benzină.

- E aproape gol, o informă el. N-ai o canistră cu benzină?

Kelly se încruntă, după care porni grăbită spre uşa deschisă a garajului, în căutarea canistrei. Scotoci câteva minute şi o găsi.

- Tati, ce-ar fi să mă duc eu se pregătesc ceva de mâncare? întrebă Liza. Mă pricep.

- Nu, clătină Garth din cap. N-am chef să-mi întorci bucătăria pe dos fără să ştii ce faci. Poţi foarte uşor să dai foc la casă.

- Dar, tăticule, nu vrem să mergem în oraş, declară Carrie.

- Ne-am săturat de burgeri şi pizza, îşi propti Michelle mâinile în şolduri, privindu-l cu hotărâre.

- Vă reţin, interveni Kelly, în timp ce se apropia cu canistra

de benzină.

- Kelly m-ar putea învăţa să gătesc, propuse Liza, cu speranţă.

Kelly clipi din ochi.

- Mhm, Kelly ştie să gătească, fu Michelle de acord.

- Vrei să mă-nveţi să gătesc, Kelly?

Liza aproape că pocnea de energie.

- Te rog?

Privirile lui Kelly şi Garth se întâlniră. Nu încăpea nici o îndoială, îşi dădu el seama. Din moment ce se hotărâse să nu angajeze o nouă menajeră, era clar că i-ar fi prins bine o mână de ajutor în familie.

Dar putea accepta ca acest ajutor să sosească într-un ambalaj atât de sexy? Luminiţele surescitate din cele patru perechi de ochi dulci precum ciocolata îl împiedicau să strige: *Nuuu!* Voia să găsească o cale de a-şi însănătoşi familia. Mâcărurile de casă, consumate în jurul mesei din bucătărie, nu păreau deloc un mijloc nepotrivit de a scurt-circuita începutul acestui proces.

Dacă avea grijă, dacă lua hotărâri înţelepte, n-ar fi avut nici un motiv de îngrijorare, nu? Sau, poate, era atât de laş încât urma să-şi lase hormonii să stea în calea celei mai potrivite soluţii pentru familia lui?

- Cred că ne-am putea ajuta reciproc, spuse el încet, încă pe gânduri.

- O laşi pe Kelly să mă înveţe să gătesc? întrebă nerăbdătoare Liza.

- Nu, răspunse Garth, ferm. Dar s-ar putea să-mi dea *mie* câteva instrucţiuni în sectorul casnic. Am putea încheia un târg.

Îi plăcea ideea unei tranzacţii, a unei relaţii în limite clar definite. Un schimb de experienţă, nimic mai mult, nimic mai puţin de-atât. Arătă cu capul spre casă.

- Am acolo o mulţime de cumpărături. Pur şi simplu nu ştiu

ce să fac cu ele. Ajută-mă să le descurc, şi în schimb te voi ajuta şi eu să-ţi rezolvi treburile din jurul casei. Cele pe care obişnuia să ţi le facă fratele tău.

Kelly ascultă. Îi propunea o învoială cinstită.

O învoială periculoasă, dacă ţinea seama de felul cum îi reacţionau terminaţiile nervoase de fiecare dată când îi venea în minte numele acestui om.

Se uită la fete, apoi la Garth. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de *cineva* ca să-l ajute. Şi, desigur, nici ei nu i-ar fi prins rău certitudina de a avea un vecin la care să poată apela când se întâmpla ceva prin curte sau cu maşina.

Ori când nu reuşea nici moartă să pornească drăcovenia aia afurisită pentru tunsul ierbii.

Avea să-l ajute pe Garth. Avea s-o ajute şi el. Nici o obligaţie.

Putea pune în cui atracţia sexuală. Nu?

Trase adânc aer în piept şi îl elimină încet, chibzuind încă o secundă. Ultima. Apoi, spuse:

- Mi se pare un târg corect.

Capitolul 4

- Aşa, ei, ia să vedem noi ce-i aici, deschise Kelly cămara din bucătăria familiei Holloway, începând să-i studieze conţinutul. Auzea maşina de tuns iarba bâzâind afară. Pentru a grăbi activităţile din seara aceea, Garth se oferise să-i tundă gazonul, în timp ce ea făcea de mâncare.

Kelly era dornică să-şi reia munca în curte - nu voia să depindă prea mult timp de chipeşul ei vecin - dar în seara asta, când patru fete flămânde îşi aşteptau cina, păruse mai indicat să facă schimb de sarcini.

- Avem o mulţime de chestii, spuse Liza.

- Toate l-am ajutat pe tata la cumpărături, adăugă şi Michelle.

Kelly privi în jur. Michelle, Carrie şi Toby stăteau în semicerc, în spatele ei şi al Lizei. După cum îi urmăreau fiecare mişcare, se simţea ca flautistul fermecat.

- Excelent, îi răspunse ea lui Michelle, apoi reveni spre conţinutul cămării.

Rafturile conţineau o adunătură stranie de alimente - multe cutii cu paste făinoase şi crochete, fursecuri şi cereale cu personaje colorate din desenele animate pe ambalaje. Oare aceasta era concepţia lui Garth asupra belşugului alimentar?

Cina avea să reprezinte o grea încercare.

- Pastă pentru bebeluşi? luă ea un borcan cu fructe care avea desenat pe etichetă un angelic copilaş bucălat.

- Asta-i a Lizei, glumi Carrie.

- Ba nu-i a mea, se înroşi Liza la faţă.

- Ba da! insistă Michelle.

Liza se crispă.

- Ba nu e! îşi privi ea aspră surorile, apoi se întoarse spre Kelly. Mai demult, îmi plăceau cremele astea, ştii, ca delicatese. Dar mi-a trecut. Nici nu ştiu de ce le mai cumpără tata.

Ridică bărbia. Avea un aer atât de defensiv, atât de sfâşietor de copilăros şi matur în acelaşi timp.

Lui Kelly îi trecuse prin cap gândul că Garth accepta cu dificulate realitatea maturizării fiicei sale. Bănuia că şi Lizei îi era greu şi se întrebă cu ce ar fi putut s-o ajute.

Trase adânc aer în piept. Nu trebuia să se amestece în vieţile personale ale celor din familia Holloway, îşi reaminti ea. Nu făcea parte din înţelegere.

- Şi eu am cumpărat pentru sora mea, Bethany, fursecuri din-alea pentru copiii mici, până a început liceul, îi spuse ea Lizei. Îi

plăceau la nebunie.

Puse borcanul cu mâncare pentru copii la loc pe raft şi trecu mai departe.

- Aha!

Împinse în lături două pachete cu cartofi prăjiţi, pentru a da la iveală câteva cutii de fasole pinto şi roşii fierte.

- Pariez că din astea reuşim să încropim ceva.

Se duse la frigider, urmată de mica turmă. Deschizând larg uşa, fu bucuroasă să găsească înăuntru un pachet de carne tocată şi o ceapă, pierdute printre cutii de suc şi mezeluri.

- Ce pregătim? întrebă Liza.

- Papricaş.

Kelly puse carnea şi ceapa pe bufet, lângă chiuvetă. Fereastra de deasupra chiuvetei dădea spre curtea din faţă a casei Holloway şi o parte dintr-a ei. Îl vedea pe Garth în apropierea străzii, tunzând iarba în linie dreaptă, de-a lungul bordurii din faţa casei. Pentru noiembrie, era cald încă, iar Garth îşi scosese cămaşa la un moment dat, după ce ea şi fetele intraseră în casă.

Privirea ei se aţinti asupra spatelui gol, în timp ce împingea maşina peste peluză. Umerii laţi îi luceau în razele soarelui la asfinţit, cu fiecare muşchi conturat în lumină şi umbră. Spinarea puternică lucea sub o peliculă de transpiraţie. Avea o constituţie vânjoasă. Virilă.

Kelly îşi reaminti să respire şi să nu se mai zgâiască. Dar nu reuşi s-o facă, nu era în stare. Nu-şi putea lua ochii de la Garth.

Examenul vizual coborî până la talia lui îngustă. Nu avea nici un gram de grăsime, lucru surprinzător, dacă avea în vedere ceea ce-i dezvăluise despre dieta lui studiul amănunţit al cămării.

Probabil avea gene de calitate.

Gene excelente.

Gene incredibil de fabuloase.

Privirea îi coborî şi mai mult. Purta blugi strâmţi, cuprinzând

un posterior armonios format şi picioare lungi în continuare. Se întrebă oare cum or fi arătat picioarele lui în pantaloni scurţi. Poate că, la urma urmei, n-ar fi trebuit totuşi să se grăbească aşa la preluatul muncilor de grădină. Un fior fierbinte îi palpită pe şira spinării.

- Îmi dai voie, Kelly?

Clipi din ochi.

- Ce?

Făcu un efort să-şi smulgă atenţia dinspre scena ce se desfăşura dincolo de fereastră, ca şi cum ar fi desprins un magnet de pe o placă metalică, şi le privi pe fete cu ochi goi, nesigură nici o secundă care dintre ele îi vorbise. Simţea că tremura toată. Efectiv, îi lăsa gura apă. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Dacă voia să ţină sub control acea atracţie, trebuia să se comporte mult mai serios.

Reveni cu privirea spre fereastră. Garth dispăruse, dar motorul maşinii se auzea în continuare, astfel încât ştiu că trecuse în altă parte a curţii. Slavă Domnului!

- Am zis, pot să tai ceapa? repetă Michelle.

Kelly se concentră.

- N-aş crede, iubito. Cred că pe-asta ar rezolva-o mai bine Liza.

- Vreau să fac şi eu ceva, insistă Michelle.

- Eu ce pot face? se amestecă şi Carrie.

- Vreau să gătesc! strigă Toby.

- O ajut eu pe Kelly, replică Liza. Voi, astea micile, puteţi merge să vă uitaţi la televizor, le alungă ea cu mâinile, spre living.

- Nu! strigară toate cele trei fete.

- Staţi aşa! le întrerupse Kelly cearta. Mă va ajuta toată lumea.

Buzele Lizei se bosumflară. Kelly li se adresă celorlalte fete:

- Liza e singura care ştie cum să folosească un cuţit sau să

aprindă aragazul, da? Voi, celelalte, mă puteţi ajuta să adun ingredientele şi să le adaug în oală. Mai avem nevoie şi de cineva care să pună masa. Carrie, ştii să faci aşa ceva? Pentru papricaş, aveţi nevoie numai de linguri, farfurii adânci şi şervete. Mă poţi ajuta învăţând-o şi pe Toby, iar amândouă la un loc o s-o scoateţi la capăt.

Nu peste mult, Kelly le găsise tuturor câte o ocupaţie. Carrie şi Toby începură să aleagă tacâmuri. Îngrămădiră lingurile pe masă, cu un zăngăit asurzitor, în timp ce Michelle căuta prin dulapuri boia şi busuioc. În cămară domnea dezordinea. Lăzile de la mutare fuseseră golite, dar conţinutul lor nu părea să fi fost depozitat în cel mai organizat mod.

Kelly se rezemă de bufet, privind-o pe Liza cum toca mărunt carnea şi ceapa.

- Te descurci perfect, o lăudă ea. Presimţea că adolescenta avea nevoie de toate încurajările posibile la adresa încrederii în sine însăşi.

Fata ridică din umeri.

- Nu-i mare lucru. Tata se poartă de nu-mi vine să cred. Parcă aş putea să dau foc la casă sau nu ştiu ce, dacă mă lasă să gătesc.

- Taţii sunt exagerat de ocrotitori, comentă Kelly. Nu înseamnă decât că te iubeşte.

- Şi tatăl tău era prea ocrotitor? o întrebă Liza.

Kelly dădu din cap.

- Şi eu am fost, cu fratele şi sora mea, după ce părinţii noştri au murit şi am rămas eu să-i cresc. Înţeleg ce simte tatăl tău. Eşti în plină creştere, iar asta e o perioadă care-i sperie şi pe părinţi, şi pe copii.

Fruntea Lizei se încreţi îngândurată, în timp ce revenea la compoziţia de carne şi ceapă, punând-o să fiarbă la foc mic.

- Nu e nevoie să fie aşa de sever, spuse ea, încet. Ca în ziua

când s-a înfuriat atât de tare pentru că ne-am dus la tine acasă. Ne-a silit să ne mutăm aici, iar acum ne obligă să stăm în casă cât e ziua de lungă. Nu pot să sufăr oraşul ăsta tâmpit.

- Mie îmi place aici, interveni Michelle, arătând cu mândrie o cutiuţă de boia. Uite, Kelly, am găsit-o!

- Bravo, răspunse Kelly.

Reveni cu privirea spre fata cea mai mare. I se păru că în ochii Lizei se zărea o lucire umedă.

- Tatăl vostru nu vrea decât să fiţi în siguranţă, îi spuse ea. De-asta vă cere să staţi în casă. Nu peste mult, vă veţi face tot felul de prieteni noi, la şcoală, şi n-o să ţi se mai pară aşa de urât aici.

Liza nu spuse nimic, în timp ce Kelly îi lua locul, scurgând grăsimea din amestecul de carne tocată, după care adăugă în oală roşiile şi fasolea. Carrie se căţără pe bufet, în căutarea farfuriilor adânci, pe când Kelly îi arăta lui Michelle cum să măsoare cu atenţie cantitatea de boia pe care o punea în oală.

- Nu contează, spuse dintr-o dată Liza. Eu n-am să stau prea multă vreme în oraşul ăsta nesuferit. Mama mea va ajunge celebră şi am să mă mut la ea.

- Mama ta va fi celebră? repetă Kelly, nedumerită.

- Mămica e actriţă, o informă Carrie.

- Va fi o stea! adăugă şi Michelle.

Toby îşi vârî degetul mare în gură.

O *stea?* Interesant. Kelly deschise gura să întrebe ceva, dar în acel moment intră Garth.

- Cum merge? se interesă el.

Îmbrăcase la loc cămaşa, iar Kelly simţi instinctiv un junghi de dezamăgire, înainte de a apuca să-şi reamintească faptul că ar fi trebuit să se bucure de ţinuta lui decentă.

Mirosea a iarbă şi a transpiraţie. Kelly ştia că n-ar fi trebuit să găsească sexy nici unul dintre aceste lucruri, dar în cazul lui

Garth n-avea ce face. Omul avea un soi de alură animalică. Era iritant.

- Ăă, totu-i în ordine, spuse ea. Cina va fi gata curând.

Observă că Liza rămânea întoarsă cu spatele spre tatăl ei, fără să-l privească, în timp ce fetele celelalte se repeziră să-i turuie despre ajutorul pe care-l dădeau la pregătirea mesei.

- Merg să fac repede un duş, reuşi Garth în sfârşit să se facă auzit. Vin imediat.

Aruncă o privire spre Liza şi, o secundă, lui Kelly i se păru că vedea în ochii lui o expresie hăituită şi îndurerată, după care ieşi din bucătărie. Îl auzi urcând grăbit scara, în timp ce ea rămăsese cu privirea spre spaţiul gol unde stătuse. Se gândi ce multe grele răspunderi apăsau pe umerii lui. Şi ei îi fusese dificil, numai cu Brian şi Bethany. Iar Garth avea patru copii.

"Nu te priveşte!" se dojeni ea în gând. Nu trebuia să râvnească la Garth, să-şi facă griji pentru fetele lui, să-şi pună întrebări despre fosta lui soţie.

Se concentră asupra cinei, rezistând imboldului de a le descoase pe fete în legătură cu mama lor. În timp ce papricaşul fierbea la foc scăzut, le puse să pregătească de băut pentru toată lumea şi să aşeze crochetele pe masă. Când Garth reveni cu părul său scurt şi des umed, lipit de cap, era gata să plece.

Garth purta un tricou alb curat şi pantaloni scurţi, iar Kelly făcu eforturi eroice să nu-i inspecteze picioarele. Degeaba. Erau puternice şi musculoase, presărate cu fire de păr negru.

Ridică ochii şi constată că Garth o privea.

- Cina e gata, spuse ea, veselă.

Parcă-parcă îi văzu licărirea unui zâmbet în colţurile gurii şi înţelese că Garth o observase studiindu-i picioarele. Se înroşi la faţă, încercând să se concentreze asupra fetelor.

- Aţi făcut o treabă excelentă.

Şi porni spre uşă.

- Unde pleci? o întrebă Liza.

- Nu stai la masă? strigă Michelle.

- Ţi-am pus un tacâm, adăugă şi Carrie.

Privirea lui Kelly se îndreptă spre masă. Nu fusese prea atentă la felul cum pregătiseră Toby şi Carrie locurile.

- N-aş crede...

Privirea lui Garth se mută de la fiicele lui spre Kelly.

- Fetele vor mult să rămâi.

- Trebuie să mă duc acasă.

Chiar atunci, Toby se apropie şi îi cuprinse genunchii cu braţele.

- Nu pleca, o rugă ea.

Cina luată cu familia Holloway era o experienţă similară cu prezenţa în mijlocul unei furtuni - linguri clănţănind grăbite în farfurii, toate cele patru fete vorbind în acelaşi timp. Cu excepţia Lizei. Fiica mai mare a lui Garth nu scotea aproape nici o vorbă. Toby îşi vărsă laptele şi începu să plângă. Kelly fu impresionată de reacţia calmă a lui Garth. Acesta nu făcu decât să ia o cârpă şi să şteargă băltoaca, după care îi turnă fetiţei încă un pahar.

Fetele îşi înfulecau papricaşul şi, la sfârşitul mesei, Garth le instrui să-şi ducă vasele la chiuvetă.

- Vă puteţi uita la televizor o oră, înainte de culcare, mai adăugă el.

Kelly înveli la loc crochetele. Puse pachetul în cutie, pe care o duse înapoi în cămară.

- Nu trebuie să ajuţi la strânsul mesei, îi spuse Garth. Sunt sigur că ai treburi mai importante de făcut.

Kelly ridică din umeri.

- E-n regulă. Tu mi-ai tuns iarba, eu te ajut să faci ordine în bucătărie. Am avut o înţelegere, nu? Ce-i drept, e drept.

Garth se rezemă de bufet, în dreptul chiuvetei, privind-o.

Arcui o sprânceană.

- Aha, principiul corectitudinii. Se vede că ai avut de crescut nişte copii.

Kelly râse.

- Da, când ai de-a face cu gemeni totul trebuie să fie corect, drept şi cinstit. Nu-i poţi dărui unuia o jucărie nouă sau o îngheţată - au orice altceva - fără a avea grijă că şi celălalt primeşte acelaşi lucru. Cu patru copii, trebuie să fie şi mai greu. Cum te descurci?

Expresia lui Garth deveni serioasă.

- Nici nu ştiu dacă mă descurc. De mult n-a mai fost dreaptă viaţa, prin zona noastră.

Kelly bănuia că Garth nu se referea la îngheţate sau jucării. Îl văzu întorcându-se, deschizând robinetul pentru a umple chiuveta, fără a părea dornic să dezvolte subiectul.

- Le şterg eu, se oferi Kelly, luând un prosop de vase, în timp ce Garth storcea în chiuvetă săpun lichid de vase, dintr-o sticlă de plastic compresibilă.

- Aş folosi maşina de spălat vase, dar am uitat să cumpăr detergent pentru ea, explică el.

- Trebuie să-ţi faci nişte liste de cumpărături, îi atrase atenţia Kelly. Aşa, n-ai să mai uiţi de ce ai nevoie. Şi, apropo de liste, am să vă caut nişte reţete foarte simple şi vi le aduc mâine, ca să le aveţi data viitoare când mergeţi la magazin.

- Nu mi-ar strica puţină organizare pe-aici, sunt sigur, comentă Garth.

Închise apa şi luă un pahar.

- Ai despachetat lucrurile din cutii. E un progres.

Câteva minute, lucrară în linişte. Era o muncă intimă, casnică. Kelly se mira cât de destinsă se simţea lângă Garth.

- De ce v-aţi mutat aici? îl întrebă, într-o doară. Vreau să zic, de ce aţi ales tocmai oraşul Hope?

Garth cufundă o farfurie în apa cu săpun.

- Voiam s-o iau de la început, într-un loc complet nou, răspunse el încet, cu privirea atentă la ceea ce făcea. Aveam un coleg de la medicină veterinară care lucra aici şi ştiam că voia să mai aducă un medic la clinică.

- Fetele mi-au spus că mama lor va fi vedetă. Despre ce e vorba?

Kelly îşi auzi cuvintele ieşind pe gură înainte de a şti că urma să le rostească. Aruncă pe furiş o privire spre Garth, sperând că n-avea să-şi pună lacăt la gură, acum când adusese vorba despre fosta lui soţie.

O interesa peste măsură de mult să-i audă răspunsul la întrebare. De fapt, că o "interesa" era puţin spus. Era intrigată, fascinată şi curioasă-foc în privinţa lui Garth Holloway.

"Şi ştii ce-a păţit pisica," se preveni ea în gând.

- Exact. Julia vrea să devină acriţă.

Lui Kelly nu-i scăpă unda de amărăciune din glasul lui.

- Nu e nevoie să-mi vorbeşte despre asta, dacă nu vrei, se grăbi ea să spună. Nu mă priveşte.

Garth ridică din umeri.

- Sunt convins că-ţi pui întrebări. Cine n-ar face-o? Patru fete, şi nici o mamă nicăieri.

Începu să frece încă o farfurie. Kelly îi văzu un muşchi tresărind pe gât.

- Dintotdeauna a vrut să fie o stea, continuă el. Ne-am cunoscut pe vremea când învăţam amândoi la College Station. Ea îşi lua licenţa în artă dramatică, iar eu mă pregăteam pentru doctoratul în medicină veterinară.

- V-aţi căsătorit în studenţie?

- Nu fiindcă aşa am fi plănuit.

Kelly avu nevoie de câteva secunde, pentru ca această declaraţie să-şi facă efectul.

- Aha.

Pe un ton indiferent, Garth continuă să-i explice:

- Julia a întrerupt studiile şi ne-am căsătorit. Am hotărât amândoi că era mai bine ca eu să continuu până absolveam facultatea de medicină veterinară, ca să avem din ce trăi. Apoi, urma să suport taxele pentru ca şi Julia să-şi ia diploma.

- Înţeleg, spuse nesigură Kelly, neştiind ce altceva ar fi putut răspunde. Nu voia decât ca Garth să povestească mai departe.

- M-am angajat la o clinică din Dallas, dar Julia părea de-acum fericită în rolul ei de mamă. Îşi dorea şi alţi copii. Efectiv, s-a aruncat în plină piesă casnică - făcea muncă voluntară la şcoala Lizei, lucra activ în cadrul comunităţii. Tot timpul era foarte ocupată.

- Şi ce s-a întâmplat?

- A înscris fetele la un teatru de copii şi, cu acel prilej, a cunoscut nişte persoane care lucrau la o companie locală de televiziune.

- În studiourile de lângă Dallas se turnează mai multe programe de televiziune, nu-i aşa? întrebă Kelly.

- Mhm. Câteva filme de acţiune, ca şi emisiuni pentru copii. Se fac cu destulă regularitate şi filme artistice. Julia a început să primească rolişoare în unele dintre aceste filme de televiziune, apoi i s-a oferit un rol secundar într-un film de lung metraj, dar a trebuit să-l refuze fiindcă era însărcinată cu Toby.

Kelly digeră informaţia, presupunând că începea să-şi formeze o imagine. Julia, măritându-se de tânără, îşi înmormântase toate visele.

- Acum unde e?

- La Hollywood.

Garth puse ultima farfurie în suport. Kelly o luă şi o şterse, în timp ce el continua să vorbească.

- După naşterea lui Toby, a colaborat la altă emisiune TV

care se filmează în Dallas şi, cu acel prilej, a cunoscut un producător care a fost impresionat de talentul ei. I-a promis un rol într-un alt program de televiziune - din California.

- Ce program? întrebă Kelly, întrebându-se dacă nu cumva, fără să ştie, o văzuse pe soţia lui Garth în vreuna dintre emisiunile ei favorite.

- Era doar un episod-pilot. Nu cred că i-au făcut vreo continuare. Problema a fost că, după ce a plecat la Hollywood pentru filmări, n-a vrut să se mai întoarcă. A preferat viaţa de-acolo - plină de emoţii şi strălucire.

- Aţi intenţionat să vă mutaţi şi voi acolo?

Garth scurse apa din chiuvetă, cu profilul rigid.

- Când s-a dus să filmeze, nu eram sigur ce avea să se întâmple. Dacă se realiza şi continuarea serialului, probabil că am fi mers şi noi, dar în acea perioadă nu m-am gândit prea mult. Totul mi se părea cam ireal, cred. Ştiam doar că trebuia s-o sprijin în tot ceea ce dorea să facă. Şi ea îmi stătuse alături în timpul studiilor de medicină veterinară, şi voiam să fiu şi eu lângă ea. Ceea ce nu mi-am dat seama, era că *ea* nu voia să-i fiu alături.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că îi stăteam în drum. Şi fetele la fel.

O privi în ochi, iar Kelly văzu în expresia lui o înverşunare care-i contrazicea tonul indiferent.

- Nu ne potriveam cu imaginea dorită de ea. Voia să inspire tinereţe, libertate. Ai încredere-n mine, am învăţat că nu e nevoie să fii de vârstă mijlocie ca să intri în criza de la jumătatea vieţii.

- Asta crezi că a fost? O criză de la jumătatea vieţii?

Kelly ar fi folosit cuvinte mai tari decât acestea, pentru a califica faptele soţiei lui. Fu nevoită să facă un mare efort ca să se abţină de la a critica preferinţele Juliei. Nu ei îi revenea dreptul de o judeca pe fosta lui soţie, oricât de mult ar fi vrut s-o facă în acel moment.

- Nu ştiu, recunoscu Garth, cu o expresie cruntă. Ştiu că beneficia de relaţii, de posibilităţi. De atenţie. Tot ceea ce-şi visase vreodată. Nu avea cum să se mai întoarcă în Texas şi, cu siguranţă, nu voia nici ca noi s-o urmăm acolo.

- Şi fetele?

- Mi-a revenit custodia deplină. În perioada divorţului, Julia tocmai primise un rol episodic într-un film şi se pregătea să plece undeva, la filmări în deplasare. A fost de acord că fetelor le era mai bine cu mine. Când a cerut prima oară divorţul, mi s-a făcut rău la gândul că le puteam pierde, aşa că am fost uşurat că n-a luptat să le obţină. Dar, în acelaşi timp, sunt îngrijorat că vor creşte fără mamă.

- Liza se gândeşte să se mute la Julia, spuse Kelly.

Gura lui Garth se strânse.

- Julia are un program de vizitare regulat, dar până acum fetele nu s-au dus la ea decât o dată. Nu cred că doreşte ca oamenii de-acolo să ştie că are copii. Copiii afectează imaginea unei personalităţi tinereşti, înţelegi. Mai ales cei ajunşi la vârsta adolescenţei. Oricât ar dori Liza să se mute la mama ei, nu cred că asta se va întâmpla vreodată.

Începu să pună vasele la loc în dulap. Tăcerea se prelungea. Kelly se rezemă de bufet, privindu-l. Din cabinet pluteau spre ei râsetele îndepărtate ale sitcomului de la televizor.

- Îmi pare rău, spuse ea, ştiind că erau nişte cuvinte total nepotrivite, chiar în timp ce le rostea.

Garth închise dulapul.

- N-are de ce să-ţi pară rău, spuse el. Nu e vina ta.

- E greu să creşti nişte copii de unul singur. O ştiu. Am trecut şi eu prin asta.

- Ne descurcăm.

În glasul lui se simţea o undă de mândrie şi hotărâre.

- La Dallas am consultat un consilier familial, pentru a le

ajuta pe fete să-şi exprime sentimentele. Aici încă n-am găsit pe nimeni, dar cred că există.

Kelly bănuia că Garth nu era omul care să se simtă bine primind ajutorul altcuiva, indiferent în ce privinţă. Se întrebă dacă nu cumva regreta deja că fusese atât de deschis cu ea. Părea s-o expedieze din nou, la fel cum făcuse în prima zi când venise la el în casă.

- Cred că e timpul să plec, spuse ea.

O conduse până la uşă, unde întinse mâna pe lângă ea, în antreul îngust, spre a deschide clanţa - prilej cu care o atinse. Kelly se întoarse şi îl privi, în penumbra holului, care era luminat numai de razele slabe ale lămpii din cabinet.

O străbătu un fior ca un curent electric. Mirosul de săpun lichid, de ardei şi de altceva, ceva pur masculin, îi năpădea simţurile. Preţ de-un lung moment, nici unul dintre ei nu se mişcă. Garth avea în ochi o expresie care o magnetiza pe Kelly, un soi de foame dureroasă, singuratică.

Apoi, se stinse. Garth întrerupse contactul vizual şi făcu un pas înapoi, deschizând uşa.

- Îţi mulţumesc încă o dată pentru cină, spuse el.

- Voi veni să vă aduc reţetele alea.

Oare îşi imaginase doar pofta, nevoia crudă, din ochii lui Garth? O secundă numai, fusese aproape sigură că omul acela - acel bărbat atât de chipeş şi sexy - o *dorea*.

Iar cel mai îngrozitor lucru era că şi ea îl dorea.

- Îţi mulţumesc, Doamne, pentru Carrie, Michelle şi Liza...

Garth aştepta cu răbdare lângă patul lui Toby, în timp ce fetiţa îşi rostea rugăciunea de seară. Fiica lui părea întotdeauna să prelungească în voie ritualul dinainte de culcare.

- Şi pentru tăticul. Şi pentru mămica.

Simţi un junghi în pântec, ca întotdeauna când o pomenea pe

mama ei.

- Şi pentru Kelly.

Garth încremeni.

Kelly.

Toby - sfioasa, timida Toby - se ataşa în stil mare de vecina lor. La fel ca surorile ei. Muşchii lui Garth se încordară de îngrijorare.

- Şi pentru Beast. Amin.

- Noapte bună, prostuţo, îi ură el, în timp ce stingea lumina, după care potrivi strâns pătura în jurul trupşorului lui Toby.

- Nu-s prostuţă. Prostuţ eşti tu, îl arătă Toby cu un deget dolofan.

Garth îi depuse o sărutare pe nas.

- Şşşt. Dormi acum.

Fetiţa închise un ochi, rămânând cu celălalt mijit.

- Închide amândoi ochii.

Toby strânse din pleoape, chipurile adormind adânc, după care îi scăpă un chicotit.

- Dormi, îi ordonă blând Garth.

Închise uşa camerei lui Toby. Fiica lui de trei ani nici nu ştia câtă dreptate avea. Era un prostuţ, ba bine că nu.

În seara aceea, preţ de câteva minute, îi îngăduise lui Kelly Thompson să-l facă să se simtă o idee mai puţin singur.

Capitolul 5

- Salut! Ce mai e pe-acasă?

La auzul vocii fratelui său în telefon, Kelly zâmbi.

- Bine, bine. Cum merge facultatea?

Brian turui câteva minute despre viaţa în campus, fete şi profesori.

- Haide, recunoaşte că te simţi singură fără Beth şi mine, o tachină el.

- Mda, sigur, nu se lăsă Kelly. Bine, mi-e dor de voi. Puţin. Mai ales azi, când am încercat să tund iarba.

- Ai tuns-o? Cine te crede?

- Păi... râse Kelly, şi îi povesti despre Garth. Dar data viitoare am s-o fac singură, acum când am învăţat cum se porneşte maşina. Puteai să-mi arăţi şi mie şmecheria aia cu alimentarea. Am crezut că nu trebuia decât să trag de cordon.

Brian râse.

- Bine, mai povesteşte-mi despre vecin.

Kelly redeveni serioasă. Garth. În minte i se repeziră imagini ale picioarelor lui sexy, ale umerilor puternici... ale ochilor plini de durere.

- E un tată necăsătorit. Are patru copii.

- Patru copii!

- Numai fete, foarte dulci.

- Îl placi?

- Pe cine?

- Pe tăticul fără nevastă!

Oftă. Brian şi Bethany trecuseră printr-o etapă când erau îngrijoraţi pentru viaţa ei sentimentală. Încercaseră chiar s-o cupleze cu unul dintre profesorii lor de la liceu. Kelly sperase că trecuseră peste faza asta.

- La revedere, Brian, spuse ea.

- Bine, bine, râse Brian. Mă predau. Pa.

În timp ce se pregătea pentru culcare, Kelly se gândi la familia Holloway. Nu se putea eschiva de la târgul pe care-l încheiase cu Garth. Şi, de fapt, nici nu voia. Ţinea deja la fete prea mult ca să le dezamăgească.

Tatăl lor cel sexy era cauza întregii probleme. Nu trebuia decât să-l evite, atâta tot.

Îi reaminti de această hotărâre vineri după-amiază, când se întoarse de la serviciu. De cum ajunse acasă, se duse în vecini să lase reţetele promise - înainte de sosirea lui Garth.

- Astea sunt reţetele pe care i le-am promis tatălui vostru, îi spuse ea Lizei.

- Ăă, nu poţi să vii în casă? o întrebă Liza, luând plicul cu reţetele pe care Kelly le copiase din cărţile ei de bucate şi din reviste. Mă întrebam dacă nu mi-ai putea arăta cum să mă fardez la fel ca tine. Ori de câte ori încerc, nu reuşesc decât să arăt ca o ciumă. Ţie îţi iese aşa de drăguţ.

- Iar tu arăţi foarte drăguţ aşa cum eşti, Liza, răspunse Kelly, studiind faţa însufleţită a adolescentei, după care se uită pe furiş la ceas. Era trecut de patru şi jumătate şi ştia că Garth ajungea acasă la cinci şi ceva. Nu avea mult timp.

- Te rog, o imploră Liza.

- Bine.

Kelly o urmă la etaj, într-o baie spaţioasă. Pe perdeaua de plastic a duşului dansau sirene, răspândind un aer de bună dispoziţie. Sub tăblia oglinzii se afla o băncuţă. Liza închise capacul toaletei şi se aşeză pe el, în timp ce Kelly se instala pe banchetă.

- Am cosmeticalele acolo, îi arătă fata un sertar al dulapului de sub oglindă.

- Ce faceţi aici? întrebă Michelle, vârând capul pe uşă. În urma ei apăru şi Carrie.

- Ne dăm cu farduri, răspunse Liza. Astea nu-s pentru puştime.

Carrie şi Michelle se strânseră în jurul lui Kelly, fără a-şi lua în seamă sora mai mare.

- Putem să ne uităm, declară Carrie, după un moment.

Gânditoare, Kelly examină gama de produse cosmetice din

sertarul Lizei. Fata avea un întreg sortiment de rujuri vii şi farduri de ochi multicolore. Presimţea că era nevoie s-o înveţe câte ceva despre subtilitate

- Deci, prima regulă, anunţă ea. Puţinul înseamnă mult.

Şi începu să lucreze pe faţa Lizei. Carrie şi Michelle priviră un timp, apoi începură să se joace cu fardurile, decorându-şi una alteia faţa şi râzând. Kelly intenţionase să stea cu ochii pe ceas, dar se distra atât de copios, încât uită cu totul de Garth, până îl auzi strigând de la parter.

- Fetelor! Am venit.

Un tropăit pe scară fu urmat de năvala lui Toby, cu buclişoarele săltându-i în jurul feţei înroşite.

- Bună! A, ce drăguţ! exclamă ea, văzându-şi surorile, şi dădu să înhaţe un ruj. Vreau să mă joc şi eu.

- Liza? întrebă Garth, din hol.

În uşa băii, se opri ca trăsnit.

Kelly îl privi cum observa faţa machiată cu atenţie a Lizei, apoi măştile de clovni ale lui Carrie şi Michelle. Dintr-o dată îşi aminti ce-i spusese Michelle cu câteva zile în urmă, despre faptul că pe tatăl lor îl supăra obiceiul Lizei de a folosi ruj. Judecând după expresia lui de-acum, tot mai încruntată, reieşea că disputa încă nu se rezolvase.

Se simţea de parcă nimerise pe un teren minat.

- Spală-te pe faţă, Liza, spuse Garth, încordat.

Trăsăturile adolescentei se înăspriră, într-o expresie rebelă.

- Kelly îmi arăta doar cum să mă fardez. Nu plec nicăieri.

- Îmi pare rău... începu Kelly.

- Liza nu are voie să folosească farduri, o întrerupse Garth, fără s-o privească. Jos cu ele, Liza. Carrie, Michelle, la spălat.

Cele două fete se repeziră spre lavabou. Toby se rezemă de perete, decepţionată.

Garth ieşi.

Kelly alergă după el. Îl ajunse din urmă la baza scării.

- Eu am fost de vină, zău aşa, spuse ea. Nu te supăra pe fete. Carrie şi Michelle nu făceau decât să se joace, iar Liza era curioasă. Are paisprezece ai. E firesc să...

Garth se răsuci spre ea.

- Ştiu şi eu câţi ani are Liza, i-o reteză el. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu m-ai învăţa cum să-mi educ fetele.

Kelly clipi din ochi.

- Ei, s-ar putea să fie necesar să-ţi spună cineva cum să-ţi educi fetele, dacă asta urmează să faci. Mai ţine-o mult aşa, şi Liza va începe să te mintă, încălcându-ţi dispoziţiile când n-o vezi. Asta vrei?

Se gândi la colecţia de farduri a Lizei. Era clar că fata începuse deja să aibă secrete faţă de tatăl ei.

- Vreau să nu te amesteci, se răsti Garth.

Kelly îi aruncă o privire furioasă.

- Ai dreptate. Nu e treaba mea. Dacă vrei să fii un nesimţit naiv, n-ai decât.

Şi ieşi.

Furia lui Garth se risipi imediat ce se trânti uşa în urma lui Kelly. Da, se enervase s-o vadă pe Liza fardată după ce i-o interzisese, dar ştia de unde pornea adevărata lui frustrare. De la Kelly, din faptul că o văzuse astfel în compania fetelor. Le văzuse cum se împrieteneau. Ceea ce îl înspăimântase.

Iar acesta nici măcar nu era lucrul cel mai rău. Acum, îi datora iarăşi scuze.

Luni dimineaţa, Kelly tocmai apăsase butonul telecomenzii, pentru a deschide uşa garajului, când le văzu cu coada ochiului pe cele trei fete mai mari ieşind pe uşa casei din vecini. O luară la fugă peste iarbă spre aleea ei.

Oprind maşina în faţa garajului, Kelly deschise fereastra,

tocmai când fetele ajungeau lângă ea. Expresiile lor alarmate o speriară.

- S-a-ntâmplat ceva? întrebă Kelly.

- Cu Beast! anunţă Liza.

- O să moară! se tângui Michelle.

Pe faţa lui Carrie şiroiau lacrimi.

- Ce s-a întâmplat?

Kelly opri motorul, coborând repede din maşină.

- Unde e?

Porni grăbită peste gazon, spre casa Holloway, cu fetele după ea.

- E în curtea din spate, spuse Liza. Nu ştim ce-a păţit. Adineaori am ieşit acolo şi l-am găsit zăcând pe terasă. Respiră foarte ciudat şi nu poate să se ridice!

Kelly ajunse la poarta care dădea în curtea din dos a casei Holloway şi o deschise smucit, repezindu-se înainte.

- L-aţi anunţat pe tatăl vostru? întrebă ea, gândindu-se că Garth, veterinar fiind, ar fi ştiut ce se întâmplase cu câinele. Ea habar n-avea de problemele animalelor.

- Nu, l-am găsit pe Beast acum abia două minute, şi imediat ţi-am auzit ţie maşina, răspunse Liza.

Beast zăcea în faţa uşii glisante cu geamuri care dădea în cabinetul casei. Gâfâia şi arăta în general destul de jalnic, dar Kelly nu era sigură că ştia destule despre câini pentru a spune dacă i se întâmplase într-adevăr ceva rău.

- Nu se poate ridica, spuse Michelle. Vezi?

Încercă să salte căţelul pe picioare, dar acesta căzu la loc, cu un uşor schelălăit.

Privirea lui Kelly se îndreptă spre burta micului metis. Era balonată în chip ciudat. Cu atenţie, întinse mâinile şi încercă să-l ajute să se ridice, dar Beast căzu din nou, gâfâind şi mai tare. Un frison de nelinişte o străbătu pe şira spinării.

- Moare! se văicări Michelle.

Carrie începu să plângă şi mai tare.

- Ba nu moare, răspunse cu fermitate Kelly.

- Trebuie să-l ducem la tata, spuse Liza. Ne iei tu cu maşina?

- Poate-ar fi mai bine să-i dăm întâi telefon, ripostă Kelly.

Simplul gând de a-l revedea pe Garth o făcea să se încordeze. Nu-l mai văzuse de când se certaseră, cu câteva zile în urmă. Nici măcar nu era sigură care mai era situaţia înţelegerii lor. Ştia că, după părerea lui, ea încălcase limitele pe care le stabilise în legătură cu fetele.

În timpul weekendului, încercase să şi-l alunge complet din minte. I-ar fi fost mai uşor dacă Garth nu-şi tundea peluza sâmbătă şi dacă nu-şi spăla maşina, duminică. I se părea că, ori de câte ori se uita pe fereastră, trebuia să se trezească privind o parte dezbrăcată, musculoasă şi *seducătoare* a anatomiei lui. Tare avea să se mai bucure când lua sfârşit scurta vară indiană.

Că omul avea un trup trăsnet, nu era treaba nimănui. Şi cu atât mai puţin a ei.

- Mi-e teamă că Beast va muri, spuse Liza, cu vocea tremurându-i de emoţie.

Kelly îi analiză posibilităţile. N-ar fi vrut în nici un caz să fie vinovată de vreo grozăvie care i se putea întâmpla căţelului familiei Holloway, pierzând vremea cu telefoane.

Poate era mai bine să-l ducă direct la clinica veterinară. Se afla la doar un kilometru şi jumătate distanţă.

- Bine, am să-l duc pe Beast la cabinetul tatălui vostru, dar cred că e mai bine ca voi să staţi aici, spuse ea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să aibă o nouă confruntare cu Garth şi nu era deloc sigură cum ar fi primit faptul că îi scosese fetele din casă.

- Nu! strigară toate într-un glas, cu lacrimile şiroind din trei perechi de ochi.

Le privi lung. Ştia ce-ar fi simţit dacă ea era un copil, iar acela ar fi fost căţelul ei. Ar fi vrut să fie de faţă.

Expiră zgomotos.

- Bine, haideţi.

Capitolul 6

- A venit câinele dumneavoastră.

Garth ridică privirea dinspre pisica cu ovarele extirpate în aceeaşi zi, căreia îi controla cusăturile. În curând, stăpânul felinei avea să vină după ea. Terminase programul de vizite şi se pregătea ca în timpul ultimei ore să lucreze la acte.

- Poftim? o privi el lung pe recepţioneră.

- Câinele dumneavoastră. Au venit fetele, cu el. Toate plâng.

Garth închise cuşca metalică din fundul cabinetului veterinar, în care stătea pisica, şi porni drept spre partea din faţă a clădirii. Ce căutau acolo fetele? Şi, mai ales, cum veniseră?

Beast zăcea în mijlocul camerei de primire, cu cele trei fete în jur. Dar cea care îi captă atenţia fu Kelly. Avea o înfăţişare foarte profesională, în pantaloni bej de comandă şi bluză albă simplă. Privirile li se întâlniră, iar Garth îi văzu nesiguranţa din ochi. Incidentul de data trecută plutea între ei, aproape palpabil.

Garth simţi imediat un junghi de regret că încă nu-şi prezentase scuzele. Avusese tot weekendul la dispoziţie. Numai că amânase încontinuu. Îi era mai uşor să-i reziste când nu stăteau de vorbă.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Beast, explică ea, însă fetele parcă-şi ieşiseră din minţi. Respiră greu şi nu se poate ţine pe picioare. Şi i s-a umflat abdomenul.

Se lăsă în genunchi lângă fete, ca să-i arate.

- O să se facă bine, tăticule? întrebă Michelle, cu voce

plângăreaţă.

- Ia să vedem.

Garth îngenunche şi examină câinele. Stomacul acestuia arăta balonat, într-adevăr. Încercă să-l ridice, dar lui Beast i se înmuiară din nou picioarele şi se prăbuşi la loc. Garth se încruntă, revăzând în minte posibilităţile.

- Vino-ncoace, îl luă el pe Beast în braţe, ducându-l într-o cameră de consultaţie. Kelly şi fetele îl urmară. Ce-a mâncat azi? întrebă el.

- Doar mâncarea lui, de câini, răspunse Liza.

- Eşti sigură? insistă Garth.

Michelle şi Liza dădură din capete. Carrie îşi privi picioarele.

Garth o luă imediat în colimator.

- Carrie? îşi întrebă el fiica de şapte ani.

Fata îşi trase nasul. Apucând-o de bărbie, îi ridică faţa pentru a o privi în ochi.

- I-am dat o pungă de bezele, recunoscu Carrie, suspinând.

- Toată punga? se interesă calm Garth.

- Da, izbucni ea iar în lacrimi. L-am... l-am omorât?

Garth îi adresă o privire severă.

- Nu, Carrie. Dar o să se simtă destul de rău la noapte. Lui Beast nu-i face bine să mănânce bezele. Nici fursecuri, bomboane sau alte mâncăruri pentru oameni. Câinii consumă mâncare pentru câini. Ai înţeles?

Carrie dădu din cap, amuţită, privindu-şi din nou pantofii.

- E-n regulă, îi ciufuli Garth părul auriu.

Fetiţa ridică ochii şi-şi trase nasul. O bătu pe umăr, apoi fură o privire spre Kelly şi trase concluzia că nu trebuia să mai amâne nici cu un minut discuţia dintre ei.

- Vreau să mergeţi cu Beast în sala de aşteptare, câteva minute, până vorbesc eu cu Kelly, bine?

Fetele se supuseră. Garth împinse uşa camerei de consultaţii, lăsând-o întredeschisă de câteva degete, astfel încât să se audă sunetul sporovăielii uşurate a fetelor. Kelly rămase uitându-se spre uşă ca şi cum a fi fost un colac de salvare la care nu mai putea să ajungă.

- Îmi pare rău, spuse ea, privindu-l în sfârşit pe Garth. Trebuia să dau telefon, nu să le aduc pe toate aici.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

- Fetele erau foarte îngrijorate şi am sperat să nu te superi. Dacă eşti de părere că iar am întrecut măsura, aducându-le aici...

- Nu, o întrerupse Garth. Nu m-am supărat. Şi nu trebuie să te scuzi pentru nimic. Eu sunt cel care ar trebui să-şi prezinte scuzele.

În ochii lui Kelly străluci o scânteiere de uimire.

- Pentru data trecută, explică el.

Făcu un pas spre ea. Parfumul ei de cireş îl învălui. Se opri, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

- Vineri eram furios şi m-am descărcat pe tine. Am fost nedrept.

Îl privi lung, cu spaima încă vizibilă în ochii ei mari, albaştri precum cerul.

- Poate că, uneori, sunt puţin cam prea protector, adăugă el.

- Poate, murmură şi Kelly. Ochii i se încălziră, iar colţurile gurii se înălţară puţin, făcându-l pe Garth să izbucnească în râs.

- Bine, s-ar putea să fiu exagerat de protector, avu el grijă să vorbească încet, nedorind ca fetele să-i audă. Liza are paisprezece ani. Ştiu că e în plină perioadă de creştere. S-ar putea să fie mai pregătită pentru asta, cred.

Îşi trecu o mână prin păr, cu nervozitate.

- Cred că nici Liza nu e chiar atât de pregătită, răspunse cu blândeţe Kelly. Probabil nu vrea decât să experimenteze. S-ar putea să fie mai bine s-o îndrumi, în loc de a-i impune atâtea

restricţii.

Garth dădu din cap.

- Ai dreptate, recunoscu el. Cred că uneori mă simt cam nepriceput, având de-a face cu o fiică ajunsă la vârsta adolescenţei.

- Nu cred că există cineva care să nu se simtă încurcat, în relaţiile cu un adolescent, spuse Kelly, încercând să simplifice situaţia. Dar există unele lucruri despre care o fată ar prefera să discute cu o femeie. Cum ar fi machiajul, de exemplu. Lizei îi lipseşte mama ei. E doar însetată după contactul cu o femeie, atâta tot.

Contactul cu o femeie. Şi el era însetat după contactul cu o femeie.

Garth simţi cum îi apăreau pe frunte broboane mici de transpiraţie. Îşi aminti seara când Kelly le pregătise cina, după care spălaseră vasele împreună. Stătuseră de vorbă, apoi el o condusese până la uşă. În seara aceea, ar fi vrut s-o sărute.

Până acum, n-o mai recunoscuse nici măcar în sinea lui. *Ar fi vrut s-o sărute.*

Era o fantezie totală, iar acum îi scăpase de sub control, bântuindu-i prin minte, încât nici nu se mai putea gândi la altceva, când se uita la ea.

Se îndreptă de spate. Era o nebunie.

- Nu e grija ta. Am senzaţia că-ţi tot arunc pe cap problemele mele şi nu se cuvine.

- Şi eu îţi pun în braţe probemele mele, îi aminti Kelly. Aveam o înţelegere, ai uitat?

Îi adresă unul dintre zâmbetele ei care-i topeau inima.

- Acum, ar fi mai bine să duc fetele acasă, ca să-ţi poţi vedea de treburi.

Garth dădu din cap, uşurat. Slavă Domnului. Avea să plece înainte ca el să facă cine ştie de sminteală.

Ca de pildă, s-o sărute.

Kelly îşi petrecu seara încercând să se ocupe de planurile de călătorie. Stătea aşezată pe pat, îmbrăcată comod în tricou şi pantaloni de trening, cu broşurile pe care şi le adusese acasă de la serviciu răspândite în jur.

Dar îi era greu să se concentreze. Imaginea lui Garth - inredibil de sexy, chiar şi în halatul alb, steril, de medic - îi tot cotropea gândurile. Trebuise să vină şi să-i prezinte scuzele, dovedind că de fapt nu era un nesimţit, iar acum nu şi-l mai putea alunga din minte.

Se lupta cu diversiunea din răsputeri. Ar fi trebuit să fie mai emoţionată de voiajul în Jamaica, care urma în proximul weekend.

În sfârşit, pufni frustrată şi strânse teanc broşurile. *Era* emoţionată de călătoria în Jamaica. Abia aştepta să se ducă acolo, să se ducă *oriunde*.

Atunci, care era problema?

Se încruntă. Poate că nimic mai mult decât *pic-pic*-ul necontenit care se auzea din baia alăturată. Duşul avea scurgeri de săptămâni în şir, iar starea i se agrava continuu.

Intră în baie şi privi lung instalaţia stricată. Cu mâinile proptite în şolduri, se încruntă spre bateria duşului. Nu avea idee ce să facă. Încercase deja să-i strângă mai tare garnitura, dar nu folosise la nimic.

Privirea i se îndreptă spre telefonul de lângă pat. Să-l cheme pe Garth? Partea lui din învoială *consta* în a-i arăta cum să repare lucrurile din casă.

Nu credea că era prea înţelept să-l invite pe Garth în dormitorul ei, dar în cele din urmă conchise că se comporta prosteşte. Probabil că toată acea poveste cu tensiunea sexuală dintre ei nu exista decât în capul ei. Cu siguranţă, repararea unui

duş nu avea nimic sexy, aşa că de unde atâta îngrijorare?

Ridicând receptorul, formă numărul familiei Holloway.

- Îmi curge duşul, îi spuse ea lui Garth, peste câteva momente. Te-ar deranja să mă înveţi cum să-l repar? Mă scoate din minţi picuratul ăsta.

- Sigur. Vin imediat.

După cinci minute, Garth ciocăni la uşă. Îi deschise, pentru a-l vedea stând în prag, cu tricoul şi blugii pe el.

Zâmbind, Garth ridică un patent.

- Gata, soră, arată-mi pacientul.

Într-o clipită, prin mintea lui Kelly trecu ideea de a se juca de-a doctorul cu Garth - fără nici o legătură cu instalaţiile. Un mic tremur rebel îşi croi drum prin trupul ei.

- Pe-aici, spuse ea, jenată de vocea gâtuită cu care vorbea. Se răsuci pe călcâie, pornind spre scară. Se ruga ca acea mică lucrare să nu dureze mult, pentru că trupului ei îi era extrem de greu să reţină că atracţia faţă de Garth nu exista, chipurile, decât în capul ei.

Garth închise uşa şi o urmă. Kelly purta un tricou şi nişte pantaloni de trening largi, dar aceştia nu-l împiedicau să-i observe unduirea dulce a şoldurilor curbate, care se legănau dintr-o parte în alta la fiecare pas. Când ajunseră la etaj, era sigur că îi sunase ceasul.

Încercă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla acolo - în nici un caz ca să-i admire funduleţul sexy.

- Mă bucur că m-ai chemat, spuse el. Am impresia că nu m-am achitat îndeajuns de partea care-mi revine mie din înţelegere.

- Sunt sigur că voi găsi o mulţime de lucruri la care să mă ajuţi, spuse Kelly, fără să se întoarcă.

Nu peste mult, Garth îşi dădu seama cu disperare că îl ducea în dormitorul principal. Dormitorul ei. Observă plapuma înflorată, cu cearşaf şi perne asortate. Camera arăta ca un pavilion de

grădină.

- Ce frumos, comentă el, oprindu-se cu ochii spre pat. Acolo dormea Kelly.

Se răsuci spre el, apoi roşi, când privirile li se întâlniră.

- Aici e, spuse, întorcându-se să intre în baia alăturată.

Garth o urmă. Casa era veche de aproape treizeci de ani; la fel ca majoritatea tuturor celorlalte din acel cartier înstărit, spre deosebire de construcţiile mai noi, acestea aveau băi mici. Baia lui Kelly nu făcea excepţie.

Era decorată în roz, iar Garth se simţea foarte deplasat în acel interior. Prin toată zona lavoarului erau împrăştiate articole cosmetice. Se vedea clar că era domeniul unei femei.

Kelly se opri şi se întoarse, ciocnindu-se de Garth.

- O, scuză-mă, sări ea înapoi cu un pas.

Mirosul ei feminin îl invadă, intensificat de spaţiul strâmt. N-avea cum să respire fără a o inspira pe Kelly.

Observă că îi arăta capul duşului şi-şi aminti de ce se afla în baie.

- Ia să vedem.

Trecu pe lângă ea, atingându-i din mers umărul. Nu luă în seamă senzaţia înfierbântată ce se declanşă înlăuntrul lui. Avea să se concentreze asupra motivului pentru care venise acolo, iar apoi, să plece. În acel moment, capul duşului nu curgea, dar pe margine se vedea umezeală. Înainte de a intra, Garth închisese apa de la valva principală de afară.

Adusese cu el un patent şi bandă adezivă, pe care o puse alături pe placa de toaletă, în timp ce se apuca de lucru înăuntrul boxei.

- Ăsta-i un patent cu caneluri, explică el, hotărât să comenteze din mers. Poate aşa avea să-i fie mai uşor să se concentreze.

Kelly se aplecă să-l privească. Părul blond ca mierea i se

revărsă peste umeri, atingând cotul lui Garth în timp ce începea lucrul. Era un păr mătăsos, aşa cum se aşteptase. Cum ştia că era Kelly toată.

Când termină, Garth îşi luă banda adezivă şi patentul, iar Kelly ieşi înaintea lui din baie.

- Nu e nevoie să mă conduci, îi spuse el.

Nu găsea nici un motiv de a-şi mai prelungi tortura cu un singur moment.

- Aha. Bine. Pa.

Kelly îl privi cum ieşea grăbit din cameră. Oftă. Chiar ştiind că sentimentele ei pentru Garth erau complet nepotrivite, avea suficient orgoliu pentru a se simţi lezată că nu părea să-l atragă câtuşi de puţin.

Desigur, se comporta complet iraţional. O ştia şi puţin îi păsa. Cu capsa pusă, reveni în baie şi privi capul duşului.

Umblă puţin la el, observând că nu mai avea scurgeri. Trase de maneta robinetului, pentru a da drumul la duş, curioasă să vadă dacă nu mai picura nici după ce apa curgea cu toată puterea.

Nu se întâmplă nimic.

- Ce nai...

Kelly împinse maneta duşului înainte şi-napoi, de la rece la cald şi din nou la rece, cu toată puterea. Nu apăru nici un strop de apă.

Intră în cabină, pentru a se uita mai bine. Înainte de a apuca să atingă din nou robinetul, năvăli un torent de apă rece ca gheaţa.

Garth tocmai ridicase mâna de pe valva principală a conductei de apă care alimenta casa lui Kelly, când auzi dinăuntru un răcnet. Alergă înapoi spre faţa casei. Încercă uşa de la intrare. Era descuiată, aşa că se repezi înăuntru, luându-se după sunetul de la etaj, cu adrenalina gonindu-i prin vene.

Alergă până în camera lui Kelly, apoi în baie, unde o găsi în

picioare, îmbrăcată complet şi udă leoarcă, în faţa duşului.

- Ai păţit ceva? o întrebă, cu inima bătându-i - în primul rând din cauza efortului, apoi dintr-a descoperirii că tricoul de pe Kelly era foarte subţire şi foarte alb, iar sutienul care-i despărţea bumbacul de sâni era la fel de subţire. Vârfurile trandafirii ale sfârcurilor împungeau materialul. Fu nevoit să-şi smulgă ochii dinspre pieptul ei.

Fusese cât pe ce, îşi spuse el. Dar ştii, *cât pe ce*. Încă un minut, şi ar fi ajuns la el în casă. În schimb, iată-l aici, revenit în baia lui Kelly. Iar de astă dată parc-ar fi fost goală, cu hainele ude de pe ea. Îi distingea fiecare linie a trupului şi simţea că-şi ieşea din minţi. Era îngrijorat că-şi consumase deja toată stăpânirea de sine în timp ce-i repara capul duşului.

- Nu ştiu! gâfâi Kelly, ştergându-se de apa care i se revărsa din păr, pe obraji; ieşi de sub duş, şiroind toată. Încercam doar duşul, dar apa nu voia să curgă, aşa că am intrat dedesubt ca să mă uit mai de aproape şi dintr-o dată a început să toarne peste mine!

Garth o privi, zâmbi, apoi izbucni în râs.

- Închisesem apa de la valva principală, spuse el într-un târziu, încercând să se controleze, căci vedea că ea începea să arunce flăcări din ochi; se înfuriase. Întotdeauna e mai bine să închizi apa înainte de a începe să lucrezi ceva la instalaţii. Am uitat cumva să precizez?

- Da, răspunse Kelly, enervată.

- Şi adineaori i-am dat drumul, când plecam, continuă Garth. Imediat, te-am auzit ţipând.

- Ei bine, ai ţipa şi tu, dacă dintr-o dată ar începe să curgă peste tine apă rece, se stropşi ea.

- Eu n-aş sta sub duş îmbrăcat complet, cu robinetul deschis, o tachină Garth.

Kelly se uită urât la el. Îşi înghiţi replica revoltată cum că

totul era din vina lui - nu fiindcă nu-i pomenise despre închiderea valvei principale, ci pentru că, dacă nu era aşa de fâstâcită din cauza gândurilor pe care i le inspirase, probabil nici n-ar fi făcut o asemenea prostie.

- Perfect. Dă-i înainte. Râzi de mine.

- Nu râd de tine, râd cu tine, încercă Garth să destindă atmosfera.

Kelly, însă, n-o înghiţi, dar nici nu-l mai contrazise. Nu voia decât ca el să plece, ca să rămână singură cu umilinţa ei. Îşi încrucişă braţele peste pieptul ud leoarcă. Oricum îi era frig. Trebuia să-şi schimbe hainele.

- Ai îngheţat toată, făcu Garth un pas spre ea, cu amuzamentul înlocuit de îngrijorare. Poftim.

Luă un prosop şi îi înfăşură umerii în el, încercuind-o cu mâinile. Apoi, începu s-o frece pe braţe cu capetele pluşului gros.

- N-am nimic, protestă Kelly.

Într-o clipă, frigul îi trecu. Se înfierbânta. Se încingea rău de tot. Acum, nu hainele ude îi mai influenţau temperatura trupului, ci Garth.

- Ba s-o crezi tu! Tremuri.

Continuă să-i fricţioneze braţele. Creierul lui Kelly încerca s-o prevină să fugă de puterea erotică a atingerii lui atâta timp cât mai putea, dar mesajul nu reuşea să ajungă până la trup.

- Ce-ai spus?

- Am spus că ar trebui să te schimbi. De haine.

Dar nu se clinti. Nu făcea decât s-o privească.

Genunchii lui Kelly începură să tremure. Nu-şi amintea când i se mai întâmplase ca un bărbat s-o privească atât de intens, cu atâta dor. Avusese puţine relaţii cu bărbaţi. Întotdeauna fusese prea ocupată cu gemenii şi cu propriile ei planuri, pentru a-şi permite să se implice prea profund.

Niciodată nu fusese tentată să-şi dăruiască inima, riscând o

dezamăgire. Dar dorul pe care-l simţea pentru Garth era mai mult decât fizic, îşi dădu ea seama, într-un val de panică.

Revelaţia o îngrozea şi ştiu că trebuia să se desprindă din braţele lui înainte de a se implica şi mai mult.

Înainte de a fi pierdută.

Înainte ca Garth să se mai apropie cu un deget, şi cu încă unul, cum făcea chiar în acel moment.

Înainte de a o săruta.

Capitolul 7

Sărutul îl luă pe Garth prin surprindere. Nu intenţionase deloc aşa ceva. Nu voise decât s-o învelească pe Kelly cu prosopul şi să se ducă acasă. Dar nu putea pleca de lângă ea după ce o atinsese doar o dată.

Voia mai mult.

Cedând complet, înteţi sărutarea, cuprinzând-o cu braţele, încercuindu-i în căldura lui trupul zvelt, tremurător. Savură felul cum se lipea de el, cu braţele furişându-i-se pe după gâtul lui. Reacţia era lipsită de vlagă şi în acelaşi timp fierbinte, iar Garth înţelese că era înrobită de aceeaşi atracţie incontestabilă care-l stăpânea pe el. N-avea să-l oprească şi, în acel moment, ştia că nici el însuşi nu putea să se oprească. Nimic nu l-ar fi putut opri.

Kelly îi dădea o senzaţie incredibilă. Gingaşă, caldă şi perfectă. Trupul i se potrivea lângă al lui ca şi cum ar fi fost croit anume pentru el, iar el, pentru ea. Ca şi cum ar fi aşteptat-o, ar fi aşteptat-o numai pe ea, toată viaţa.

Îşi desprinse buzele de gura ei, iar Kelly gemu încetişor, în timp ce limba lui îi aluneca peste gât. Mâinile îi înaintau în josul spinării, spre talie, şolduri, fund. Cu capul dat pe spate, oftă, scoţând un sunet şoptit, *însetat*, care-l surprinse pe Garth, aproape

copleşindu-l.

Nu-i mai era de ajuns doar s-o sărute. Îi dorea trupul dezgolit lângă al lui, cu pielea pe pielea lui. Fiecare sărutare, fiecare atingere, fiecare geamăt încet îl străbătea cu torente de dorinţă năvalnică. Kelly îşi petrecu degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape, arcuindu-se lipită de el, chemându-l.

Avea s-o ia în braţe şi s-o depună uşurel pe patul acela mare din camera ei, iar apoi urma să...

Telefonul sună, iar Kelly se smuci din braţele lui. O secundă, în ochii ei imenşi se citi nedumerirea şi teama, apoi păru să-şi vină în fire. O luă la fugă spre telefonul din camera sa.

Garth privi pe urmele ei. Inima îi bubuia nebuneşte în piept. Regretul că fuseseră întrerupţi îl rodea. Se simţea zguduit, cu răsuflarea tăiată.

- Liza?

Cipi din ochi. Fetele. Le lăsase în grija Lizei şi uitase complet de ele.

- Da, tatăl vostru e încă aici, continuă Kelly.

Îi întinse receptorul lui Garth. Buzele îi erau uşor umflate de sărutări, iar obrajii înroşiţi.

Garth străbătu odaia şi luă receptorul. Kelly se îndepărtă grăbită de el.

- Toby plânge, tati, spuse Liza. Vrea s-o culci tu, nu eu.

- Ajung acasă într-un minut, răspunse Garth.

Şi închise. Ştiuse că era aproape ora de culcare a lui Toby. Ştiuse cât ţinea la ritualul ei de seară. Dar sărutările dăruite lui Kelly îl făcuseră să uite totul.

Privirea i se opri asupra unui vraf de hârtii de lângă pat. Erau nişte broşuri. Broşuri de voiaj.

Îl străbătu un fior rece. Ce căuta acolo? Locul lui nu era lângă Kelly. Şi nici al ei, lângă el. Ea dorea să cutreiere lumea, iar el avea patru copii de crescut.

Privirile li se întâlniră, peste lăţimea camerei. Kelly stătea în picioare, cu hainele ude pe ea, arătând la fel de nervoasă pe cât se simţea Garth. Lui Garth îi veni ideea că nici ea nu era mai sigură decât el ce să spună, după un asemenea sărut.

- Salvaţi de clopoţel, ce zici? încercă el o glumă stângace.

Kelly râse slab.

- Exact.

- M-am cam ambalat.

- Şi eu.

- Nu cred c-ar trebui...

- Nici eu, se repezi ea, fără a-l lăsa să termine, ceea ce era cu atât mai bine, cu cât Garth nici nu era sigur ce voia să spună.

Garth se învioră brusc.

- E timpul să plec.

Kelly îl petrecu din privire. Se simţea de-a dreptul moleşită de sărutul lui şi uşurată că plecase.

Vineri după-amiază, tocmai când Kelly îşi pregătea hainele pentru plecarea spre Jamaica, sună telefonul.

- Salut! exclamă ea veselă, când recunoscu la celălalt capăt al firului vocea lui Bethany.

- Vin acasă.

- Ce?

- Vin acasă în weekendul ăsta. Nu mai pot suporta şcoala. Nu mai suport nimic din ce-i aici. Nimic nu suport.

Kelly se încruntă.

- Din cauza şcolii? S-a-ntâmplat ceva?

Bethany avusese întotdeauna note bune şi aşteptase cu multă nerăbdare plecarea la colegiu.

- Nu, nu din cauza şcolii, izbucni sora ei în suspine. Dintr-a lui Luke.

- Luke? repetă Kelly, uluită. Bethany şi Luke erau împreună

încă din liceu şi se înţelegeau de minune. Ba chiar, Kelly era destul de sigură că aveau să se căsătorească şi se bucura că amândoi aveau să-şi termine mai întâi studiile.

- Nu mă iubeşte, scânci Bethany. Mă întorc acasă. Am sunat doar ca să te anunţ că pornesc la drum.

Adio, Jamaica. Emoţia weekendului următor i se prăbuşi la nivelul solului.

Arsese de nerăbdare să plece din oraş. Să ajungă cât mai departe de Garth.

Se îndoia că i-ar fi fost greu să se consoleze reciproc cu Brian, la sfârşit de săptămâmnă, pentru eşecuri în amor. Oftă.

- Ne vedem peste câteva ore, Beth.

* * *

- Kelly a spus că-n weekendul ăsta pleacă în Jamaica. Aş vrea să pot merge şi eu în Jamaica.

Liza privea visătoare pe fereastra bucătăriei. Era sâmbătă dimineaţa şi toată familia se adunase în jurul mesei, la micul dejun.

La auzul comentariului Lizei, Garth deveni mai încordat. Era firesc din partea lui Kelly să se ducă la sfârşit de săptămână într-un loc ca Jamaica. Asta făceau femeile singure şi independente. Dar nu şi părinţii singuri însă cu patru copii, motiv pentru care ieşise din dormitorul ei. Şi din viaţa ei.

Îşi dădu seama că Liza îl întrebase ceva.

- Ce spuneai?

- Spuneam: n-aş putea să stau acasă în după-amiaza asta? repetă ea. Nu vreau să mă duc la festival.

Garth plănuise să le ducă la târgul autumnal din piaţa oraşului Hope. Era o sărbătoare a mâncării, meşteşugurilor şi jocurilor.

- Nu, mergem cu toţii, spuse el. Ca o adevărată familie.

- Eu cred că va fi distractiv, interveni Michelle.

Liza se încruntă.

- Eu cred că va fi o tâmpenie.

Reveni cu atenţia, ca o săgeată, spre Garth.

- De ce trebuie musai să vin?

- Fiindcă suntem o familie, Liza. Familiile fac multe lucruri împreună.

- Eu vreau să le fac cu mama, replică ea, îndârjită. Vreau să mă mut la mama.

Pe Garth îl străpunse în piept un junghi de durere. Le privi pe celelalte fete, vorbind cu glas atent măsurat.

- Michelle, Carrie, Toby, duceţi-vă sus să vă faceţi ordine în camere şi să puneţi rufele murdare la spălat. Eu am de vorbit cu sora voastră între patru ochi.

Cele trei fetiţe mai mici o zbughiră de pe scaune şi dispărură. Liza îşi încrucişă strâns braţele pe piept, prăvălindu-se în scaun.

După câteva secunde de tăcere, Garth începu:

- Liza, eşti destul de mare ca să alegi singură locul unde vrei să locuieşti. Doresc să ştii că, oricât de mult vreau să stai cu mine. îţi respect sentimentele în privinţa asta. Dar mama ta nu are posibilitatea să se ocupe de tine, în momentul de faţă.

- A, da, de parcă tu ai *avea-o,* aruncă Liza, sarcastică.

Garth făcu un mare efort să nu reacţioneze.

- Îmi dau toată silinţa. Asta înseamnă că am să vă duc pe toate patru la festivalul de toamnă, ca familie, pentru că după părerea mea asta se cuvine să facă un părinte. Şi vei veni şi tu, fiindcă eşti fiica mea. Iar acum, ai să te duci sus să-ţi faci curat în cameră, la fel ca surorile tale, continuă el, cu privirea neabătută. Şi după ce măturăm prin casă şi terminăm de spălat rufele, vom merge în oraş să ne distrăm.

- Nu mă poţi obliga să mă distrez.

Pe genele Lizei sclipeau lacrimi.

- *N-am* să mă distrez.

Şi ieşi ca o furtună din bucătărie, tropăind pe scări, pentru a trânti uşa după ea în camera ei.

Garth trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet, tremurând de nervi, nesigur dacă să râdă sau să dea un pumn în perete. Îşi apăsă degetele pe tâmple, pentru a-şi alunga prin masaj tensiunea.

Mutarea în Hope îi înrăutăţise relaţiile cu Liza, în loc să le amelioreze. Acum, însă, se aflau aici. Nu mai aveau altceva de făcut decât ceea ce făcea el deja - punea un picior în faţa celuilalt, cu credinţa că avea să găsească o cale de a aduna la un loc cioburile familiei.

- Cine-i tipul ăsta?

Kelly veni în spatele lui Bethany, la fereastra bucătăriei. Sora ei arăta spre Garth. Stătea pe alee, privind prima pagină a ziarului. Purta blugi şi cămaşă groasă, având picioarele desculţe în aerul rece de dimineaţă. Părul brunet şi des îi era încă ciufulit de somn. Lui Kelly îi trecu prin minte o imagine a lui Garth în pat, trimiţându-i furnicături mărunte până-n degetele picioarelor.

Îşi aminti să răspundă la întrebarea lui Bethany.

- Avem nişte vecini noi, spuse ea, pe cel mai sec ton posibil. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-şi manifeste în orice fel interesul faţă de Garth, în faţa codoaşei de soră-sa.

- Serios? se răsuci Bethany spre ea, cu capul înclinat într-o parte. Are şi o nevastă cu el?

- Nu, are patru fete la remorcă, i-o întoarse Kelly.

Garth fu surprins când uşa casei lui Kelly se deschise. Kelly ieşi, împreună cu o tânără care semăna atât de mult cu ea încât presupuse că trebuia să fie sora ei. Fata ţinea în mână o valijoară. Kelly o conduse la maşină şi, în câteva minute, tânăra plecă.

Kelly reveni pe alee, oprindu-se din mers când privirea i-o întâlni pe a lui. Un şoc de dogoare senzuală pură îl străbătu prin tot trupul, din creştet până-n tălpi, şi un moment uită de toate problemele. Şi *voia* să uite de toate problemele. Kelly îl făcea să se simtă ca un bărbat. Nu ca un tată pe ai cărui umeri apăsa povara lumii întregi. Ca un bărbat, reacţionând faţă de o femeie ca toţi bărbaţii în faţa femeilor, din vremuri imemoriale.

Făcând sul ziarul pe care-l avea în mână, Garth traversă peluza dintre cele două alei. I se păru că depista o uşoară roşeaţă în obrajii ei şi ştiu instinctiv că se gândea la acelaşi lucru ca el. Se gândea la sărutul lor.

- Credeam că eşti în Jamaica, spuse el.

- Mda, în weekendul ăsta ar fi trebuit să plec în Jamaica, răspunse Kelly. Dar aseară mi-a dat telefon Beth. Se certase cu iubitul ei şi voia să vină acasă şi să-şi reverse amarul.

- Se pare că situaţia s-a îndreptat, ghici Garth.

Kelly dădu din cap.

- Da, băiatul a telefonat azi dimineaţă şi se pare că totul va fi în regulă. De-asta a luat-o la fugă de-aici adineaori.

- A fost un gest foarte altruist din partea ta, să-ţi schimbi planurile.

- Îi iubesc mult pe Beth şi Brian. Ştii, numai pe ei îi am.

- Ce s-a întâmplat cu părinţii voştri? întrebă Garth, încet dar curios, gândindu-se că ea îl ascultase povestindu-i atâtea, fără să-i spună mare lucru despre viaţa ei. Îl interesa. Îl interesa *prea mult.*

- Au murit într-un accident de maşină.

Vocea îi era fermă, dar Garth zări urmele durerii înnourându-i ochii albaştri ca un cer de vară.

- Eu aveam douăzeci şi unu de ani, aşa că instanţa mi-a permis să-i iau în custodie pe Brian şi Beth.

- A fost o grea răspundere, pentru o tânără de vârsta ta.

- Ştiam că trebuia să rămânem împreună. Nu conta că era

greu. Era important. Dar ştii şi tu ce înseamnă asta. Le ai pe fetele tale de crescut, ceea ce nu ţi-e prea uşor.

Cuvintele ei îl readuseră pe Garth cu gândul la scena din urmă cu câteva momente, în bucătărie.

- Într-adevăr, îi dădu el dreptate, grav. Nu e deloc uşor.

- Tăticule!

Se întoarse, pentru a-şi vedea cele patru fiice, cu pletele ca razele soarelui unduindu-li-se pe umeri, năvălind din casă, peste gazon.

- Kelly! Tot aici eşti! se repezi Liza până lângă ea. Avea un aer sfidător, evitând cu deliberare ochii tatălui ei.

- Am fost nevoită să-mi schimb planurile, o lămuri Kelly.

- Atunci, poţi veni cu noi la festival, adăugă Carrie.

Garth interveni grăbit:

- Sunt convins că are alte treburi pe ziua de azi.

O conversaţie de câteva minute cu Kelly, mai treacă-meargă. Dar să petreacă o mare parte din zi cu ea - asta era cu totul altă poveste. O idee deloc inspirată.

Mai ales când avea întipărită în creier amintirea tricoului ud al lui Kelly.

Capitolul 8

Kelly îşi schimbă îmbrăcămintea de trei ori, după care fu nevoită să se întrebe ce Dumnezeu o apucase.

- Asta nu-i o întâlnire amoroasă, rosti ea cu voce tare, accentuând răspicat fiecare cuvânt. Nu era o ieşire la restaurant, cu lumânări. Era un festival şi patru copii.

Atunci, de ce-i executau fluturii un număr de coregrafie în stomac?

Înhăţând un cardigan de pe un umeraş din debara, îl trase

peste pulovărul pe gât, roz-stins, pe care-l combinase cu o pereche de jeanşi strâmţi, şi porni să coboare scara. Microbuzul verde-închis al lui Garth era deja scos din garaj, cu motorul încălzindu-i-se pe alee. Fetele tocmai se urcau în spate, lăsându-i lui Kelly locul de lângă şofer. Era ora douăsprezece fix.

- Cred că am sosit tocmai la timp, spuse ea, cu inima bătându-i puţin mai repede când Garth întoarse capul şi surâse.

Şi el purta tot pulovăr şi blugi. Îi deschise portiera din dreapta.

- Mulţumesc.

Urcă în maşină. Garth se aşeză la volan şi începu să verifice imediat dacă toate centurile de siguranţă erau încheiate.

- Bună, fetelor, le salută Kelly.

Cele trei fete mai mici îi zâmbiră radioase. Liza părea că ar fi vrut şi ea să surâdă, dar făcea tot posibilul să se abţină, din cine ştie ce motiv. În ansamblu, domnea atât de multă energie, încât era o mare minune că microbuzul mai avea nevoie de benzină ca să pornească. Fetele erau vizibil emoţionate că le însoţea şi ea în oraş, ceea ce o făcea să se simtă flatată. Iar Garth... Cu el simţea un soi de conexiune electrică şi era mai bine să lase necercetată senzaţia pe care i-o producea aceasta.

* * *

Când plecară spre casă, resturile zilei fuseseră biruite de întuneric. Drumul spre microbuz păru mai lung decât la sosire. La intrarea în garaj, fetele cădeau de pe picioare de oboseală. Intrară în casă, cu paşi împleticiţi.

- Spălaţi-vă pe dinţi şi pregătiţi-vă pentru culcare! strigă Garth în urma lor. O însoţi pe Kelly spre alee, abătut că ziua petrecută împreună lua sfârşit şi în acelaşi timp ştiind că *trebuia* să se sfârşească. Îi despărţeau prea multe lucruri. În viaţa lui nu

exista loc pentru nici o fantezie.

Atunci, de ce îi era atât de greu să scape din fantezia acutală? Se ruga să-şi găsească puterea de care avea nevoie.

- Kelly.

La auzul glasului lui răguşit şi blând, Kelly se întoarse. Garth era încadrat de lumina care se revăsa din garaj, cu chipul cufundat în întunericul nopţii.

- Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, spuse el. Ai uitat să laşi aprins becul de pe verandă. Te conduc până acasă.

- Nu e nevoie. În Hope nu există bandiţi care să pândească din tufişuri. Nu e ca în marile oraşe.

- Prudenţa nu strică niciodată. M-aş simţi prost, dacă nu te-aş însoţi până acasă.

- Bine, atunci haide.

Lui Kelly îi trecu prin minte că nu era prea prudent să facă o plimbare pe întuneric cu Garth, dar îşi potrivi oricum pasul lângă el, fără să mai discute. În timp ce străbăteau curtea, era extrem de conştientă de prezenţa lui. Se afla destul de aproape ca s-o atingă - şi totuşi, ea nu-l putea atinge. Ceea ce n-o făcea decât să dorească şi mai mult să-l atingă.

Distanţa dintre cele două case nu era mare, atât spre uşurarea cât şi spre regretul ei.

- M-am simţit bine azi, spuse, în timp ce ajungeau la verandă; căută prin poşetă, găsind cheia după pipăit. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

- Prezenţa ta le face bine fetelor, răspunse Garth. Te plac mult, să ştii.

- Şi eu le plac pe ele. Sunt nişte scumpe. Chiar şi Liza.

Garth scoase un sunet neîncrezător.

- Este, insistă Kelly.

O privi, cu ochii ficşi în întuneric.

- Mă tot gândesc la ceea ce-ai spus despre camping. A fost o

idee bună. Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Frunzele copacilor foşniră, când briza se înteţi pentru câteva secunde, apoi se linişti din nou. Acum, după apusul soarelui, se făcuse frig. Kelly tremura puţin, dar nu era sigură dacă din cauza temperaurii de-afară sau dintr-a apropierii lui Garth.

- Am ajuns, constată ea.

Garth o privi, cu trăsăturile luminate de felinarul îndepărtat din stradă. Ochii li se întâlniră, iar Kelly ştiu că avea s-o sărute, s-o sărute cu adevărat de astă dată. Nu doar să se gândească s-o facă.

Nu i se opuse, nu pierdu vremea stând pe gânduri. Garth o trase spre el. Cotactul intim cu trupul lui era păcătos de plăcut - numai umeri laţi şi muşchi tari. Nu-i mai era frig. Braţele i se strecurară pe după gâtul lui, în timp ce se topea în sărutare, deschizând gura, dornică să i se dăruiască. Avea gust de soare, de limonadă şi de bărbat, şi o dorea. Conştiinţa acestui fapt era îmbătătoare.

Garth îşi înfundă degetele în părul ei, în timp ce aprofunda sărutul. Dovada dorinţei lui o apăsa dură, fierbinte. Apoi, se retrase brusc, gâfâind sufocat.

- Kelly, spuse el cu respiraţia întretăiată, dându-i drumul.

Kelly fu cât pe ce să se clatine, eliberată prea brusc din sprijinul braţelor lui.

- De data asta, nu pot spune că n-am vrut. Toată ziua am dorit s-o fac.

- Ştiu. Şi eu.

Tremura toată, o parte din ea dorind să se repeadă înapoi în braţele lui, cealaltă vrând s-o ia la goană.

- Am ştiut că doream să te sărut, continuă el. Şi am mai ştiut că nu se cade s-o fac. Dar te-am condus acasă - şi te-am sărutat - oricum.

- Nici eu nu m-am prea împotrivit.

Rezistenţa ei faţă de Garth fusese cam la fel de mare ca a unor fulgi de păpădie în vânt.

Garth întinse o mână şi-i atinse obrazul, descriind o traiectorie tandră de-a lungul bărbiei, înainte de a-şi coborî mâna.

- Nu, dar faptul de a şti că şi tu simţi acelaşi lucru nu-mi uşurează cu nimic situaţia. Tu ai visele tale, iar eu...

Kelly îl privi lung. Ştia - *ştia* - ce încerca să-i spună. Ştia la fel de bine ca el că, oricât de perfect i s-ar fi potrivit în braţe, nu se potrivea şi în viaţa lui. Ceea ce-i era necesar lui şi ceea ce-şi dorea ea erau două lucruri aflate la antipozi.

- Poate că nu e decât ceva fiziologic, continuă el. Sau, poate, e mai mult decât atât. Oricum, nu are importanţă, nu-i aşa?

- Nu, n-are nici o impurtanţă, îşi impuse ea să confirme, deşi ştia că nu era numai fiziologia la mijloc.

- Ar trebui să ne evităm un timp. Pentru că, altfel...

Nu fu nevoie să termine fraza. Kelly ştia la ce se referea. Nu-i putea rezista mai mult decât i-ar fi putut rezista ea lui. Fuseseră cât pe ce să se sărute, în parc, în văzul unei jumătăţi din oraş. Iată ce se întâmpla când erau împreună.

Trase adânc aer în piept şi dădu din cap.

- Cred că e mai bine aşa.

Inroduse cheia în uşă, cu degete tremurătoare. După ce deschise, apăsă pe comutatorul lămpii şi rămase cu mâna pe clanţă, dorind şi nedorind ca Garth să plece.

- Mai bine du-te, reuşi ea să spună.

Garth plecă.

Capitolul 9

În următoarele câteva zile, Kelly se adânci în muncă, lucrând

ore suplimentare şi înţelegându-se cu colegele ca după program să se ducă împreună la cumpărături sau la cinema. Se hotărî să dea o fugă până la St. Kitts, în weekendul următor, când sosi o ofertă specială pentru agenţii de voiaj. Avea nevoie de diversiuni, de cât mai multe diversiuni. Cumva, într-un fel, îi lăsase pe Garth şi fiicele lui să i se strecoare sub piele.

Şi cumva, într-un fel, urma să şi-l *scoată* de sub piele.

N-avea de gând să se lase deviată de la planurile ei. Când Brian şi Beth avuseseră nevoie de ea, altă soluţie nu existase. Acum, însă, avea posibilitatea de a alege. Nu intenţiona să se încurce cu Garth şi familia lui. Câteva griji mărunte ca între vecini, mai mergeau. Dar mai mult de-atât, nu era permis nimic.

Desigur, grijile mărunte nu explicau acele sărutări. Aceea, însă, era zona unde-şi jucau rolul hormonii, iar Kelly era destul de matură ca să accepte această concluzie şi să-şi vadă de drum. Era clar că şi Garth înţelegea ce greşeală reprezentau sărutările lor. El era cel care spusese că trebuia să păstreze distanţa, pentru o vreme.

De ce n-o spusese ea înaintea lui? O cuprindea jena, de fiecare dată când se gândea la propria ei slăbiciune.

Se apropia sărbătoarea de Thanksgiving, care reprezenta o diversiune binevenită. Gemenii aveau să vină acasă, în weekendul prelungit, de sărbători. Iar peste încă o lună, numai, urma marea vilegiatură de Crăciun, în Caraibe.

În marţea dinainte de Thanksgiving, se întâlni cu prietenele, ca să recapituleze planurile pentru croazieră.

- Sunt absolut galbenă de invidie, oftă Stephanie Kelman, privind broşurile de voiaj împrăştiate pe masa restaurantului. Iniţial, Stephanie plănuise să vină şi ea în croazieră dar, după un flirt intempestiv din urmă cu câteva luni, se măritase şi aştepta deja un copil. Era o femeie zveltă, cu oase subţiri, iar sarcina o emoţiona atât de tare încât începuse deja să poarte hainele largi de

gravidă.

- A, sigur. Tu eşti în al nouălea cer cu Domnul Ideal şi-o ştii foarte bine, clătină din cap Jenna Halston, făcând să i se legene părul arămiu, tuns paj. Aş face schimb de locuri cu tine cât ai zice peşte.

- Poate vei cunoaşte şi tu pe cineva, în croazieră, interveni Diane Jarvis, cu ochii ei spălăciţi plini de compasiune. Avea faţa lungă, încadrată de păr blond şi drept.

- Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, replică Jenna. Te întâlneşti cu Jeff de aproape un an.

- Kelly e cea pentru care trebuie să ne facem cu adevărat griji, spuse Stephanie. Când ai avut ultima oară o întâlnire?

Kelly ridică din umeri.

- Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate, neplăcându-i deloc direcţia în care se îndrepta conversaţia.

Ospătăriţa sosi tocmai la timp pentru a o salva de continuarea comentariilor, şi toate făcură comanda. Apoi, chelneriţa plecă, iar Kelly fu uşurată când Sephanie dădu din mână în mână o fotografie ecografică a copilului ei, schimbând subiectul de discuţie.

- Seamănă cu o boabă de fasole, glumi Diane, înmânându-i lui Kelly fotografia.

Kelly privi imaginea alb-negru ceţoasă. Simţi în inimă un junghi de dor.

Niciodată nu mai avusese imbolduri materne. Într-un fel, presupusese că nici n-avea să le cunoască, acel spaţiu din interiorul ei fiind ocupat de creşterea fratelui şi a surorii sale.

Atunci, de ce simţea dintr-o dată o asemenea jinduire?

Îi trecu fotografia Jennei, alungându-şi strania senzaţie.

- Că tot veni vorba de bărbaţi - cum vine întotdeauna, nu? - am auzit că veterinarul ăla nou şi drăgălaş s-a mutat la tine în cartier, spuse Julia, ridicând ochii dinspre fotografie către Kelly.

Mi-am dus câinele la vaccin, săptămâna trecută. Şi să mai vorbeşti despre bărbaţi bine.

Şi îi înapoie fotografia Stephaniei.

- De fapt, locuieşte chiar în vecini.

Kelly îşi regretă mărturisirea imediat, când expresiile prietenelor ei deveniră speculative.

- Norocoaso! comentă Jenna. Un mascul liber, chiar alături. Ce comod.

- Are patru copii, adăugă Kelly.

- Hmm.

Julia nu părea convinsă că aceasta reprezenta o problemă.

- Deci, iată ce ştim despre el până acum. E un tip bine. Are o slujbă excelentă. Iubeşte copiii şi animalele. Da, îl dau problemele afară din casă.

Din voce i se simţea sarcasmul.

- A, ştiu despre cine vorbiţi! exclamă dintr-o dată Stephanie. L-am văzut şi eu. Era să cad pe spate.

Kelly nu avea nevoie să se gândească la înfăţişarea lui Garth care dobora pe spate femeile. Nu se gândea decât la blândeţea lui tristă. La sensibilitatea lui ursuză. Şi, mai preus de orice, la gura fierbinte, dulce-devoratoare.

- Ai grijă să nu te-audă Tom cum vorbeşti, spuse ea, prefăcându-se şocată, în timp ce-şi dădea toată silinţa să schimbe subiectul.

Stephanie râse.

- Ştii bine că-l ador pe Tom. Dar nu-s oarbă. Şi, ultima dată când te-am examinat, nici tu nu erai.

- Am auzit că e într-adevăr drăguţ, interveni şi Diane. Vecina mea şi-a dus la el căţelul, numai ca să-l vadă.

- De acord, îşi dădu Kelly ochii peste cap. E drăguţ. Iubeşte animalele şi copiii. E perfect. Numai că nu e pentru mine - nu mă interesează o relaţie serioasă, aţi uitat?

- Cine-a vorbit de relaţii *serioase?* se interesă Sephanie.

La masă se lăsă brusc tăcerea. Nu se mai auzeau decât clinchetele tacâmurilor şi rumoarea celorlalţi consumatori. Cele trei femei o priveau speculativ pe Kelly.

- Asolut nimeni! declară ea cu fermitate.

Îşi învinse imboldul de a le spune adevărul despre sentimentele învălmăşite pe care i le nutrea lui Garth. Să le mărturisească faptul că îl sărutase. Prietenele ei ar fi făcut din ţânţar armăar, ar fi început să sape prea adânc. Mai adânc decât era ea dispusă să scormonească.

- N-am vrut să spun nimic. Acum, putem vorbi despre altceva - despre călătorie, de pildă? Vreau să rezerv din timp locuri pentru excursiile pe insulă. La care vreţi să participaţi? le arătă ea, cu hotărâre, broşurile de pe masă.

- La administrarea medicamentelor unei pisici, viteza e totul, îi explica Garth cu răbdare, joi pe înserat, stăpânei de vreo treizeci şi ceva de ani a motanului culcat pe masa lui de examinare. Era o femeie atrăgătoare, cu păr castaniu lucios şi ochi verzi, frumoşi.

Era învăţătoare la clasa întâi şi îl înştiinţase, nu prea subtil, că era necăsătorită. Garth tratase motanul luni, iar de-atunci stăpâna îl vizitase zilnic, susţinând că nu-i putea administra pastilele recomandate.

Recepţionera îl anunţase că femeia se interesase de starea lui civilă, iar Garth presimţea că apariţiile ei zilnice în cabinetul de consultaţii ascundeau mai mult decât nepriceperea în tratarea pisicii.

Nu avea nici un motiv de a n-o invita în oraş. La urma urmei, se gândea şi el să lege unele relaţii. Nu credea că Rebecca Whitney l-ar fi refuzat. Recepţionera o informase chiar şi despre cele patru fiice ale lui, iar vestea nu părea s-o fi descurajat.

- Voi mai relua o dată procedura de administrare, îi spuse el.

Rebecca se apropie, atingându-l uşor, învăluindu-i simţurile în mirosul ei delicat, de flori.

Garth nu simţi nimic. Nici un fior. Nici o dorinţă scăpată de sub control. Nu dorea s-o sărute până-n ceasul de apoi.

Numai pe Kelly îi venea s-o sărute până-n ceasul de apoi.

- Puneţi motanul pe o masă sau un bufet, continuă el, cu gândurile abătându-i-se aiurea de la ceea ce făcea spre ciudăţenia absenţei oricărei reacţii faţă de Rebecca Whitney. Să stea cu faţa în aceeaşi direcţie în care staţi dumneavoastră, iar dumneavoastră amplasaţi-vă în spatele lui.

Dacă pofta pentru Kelly era numai simptomul unei necesităţi fizice reprimate, de ce nu-i era poftă şi de Rebecca Whitney? Era frumoasă şi disponibilă... şi mult mai potrivită pentru el.

Îl trase pe Mugs, motanul, spre el.

- Cuprindeţi-l cu un braţ, iar cu mâna cealaltă deschideţi-i gura, demonstră el tehnica. Puneţi-i rapid pastila pe mijlocul limbii şi închideţi-i gura la loc. Asta-i tot.

Mângâie gâtul motanului, până când Mugs înghiţi medicamentul.

- O, domnule doctor Holloway, ce bine vă pricepeţi, îi zâmbi Rebecca, dezvăluind un şir de dinţi albi strălucitori. Nu ştiu de ce eu nu sunt în stare. Mugs reacţionează atât de bine faţă de dumneavoastră. Probabil aveţi o atingere magică, surâse ea şi mai larg. Vă mulţumesc aşa de mult.

Garth îi dădu stăpânei motanul care se zbătea şi se retrase dincolo de masă.

- Mai aveţi o zi de tratament, spuse el.

- Voi încerca singură, dar sper să nu vă supăraţi dacă va trebui să vă deranjez din nou.

- Nici o problemă.

Rebecca zâmbi încă o dată, apoi îl puse pe Mugs într-o

geantă pentru animale mici, din plastic albastru. Felina scoase imediar un miorlăit de protest.

- Staţi să v-o duc eu, se oferi Garth, luând geanta. Ieşi din cabinet, în sala de aşteptare.

- Vă mulţumesc, spuse Rebecca, după ce ajunseră cu motanul în parcare; îl însoţi pe Garth până la un break roşu. Sunteţi tăticul lui Carrie, nu-i aşa? întrebă ea, în timp ce-şi descuia maşina. Deschise portiera din stânga-spate şi puse geanta pe banchetă.

- Exact, răspunse el, închizând portiera.

- Învaţă în clasa de vizavi de a mea - a doua, a doamnei Guthrie. Este o fetiţă foarte dulce. Aveţi patru, nu-i aşa?

- Întocmai.

- Mie-mi plac la nebunie copiii, îl privi ea, cu speranţă.

"Invit-o, idiotule," se muştrului Garth în sinea lui. Dar nu era în stare. Oricât de seducătoare arăta Rebecca Whitney, nu simţea absolut nimic când îi zâmbea.

- Succes cu Mugs, îi ură el.

În timp ce se urca în maşină, Rebecca păru cam dezamăgită. Garth reveni în clinică, dintr-o dată deprimat. Era timpul s-o ia pe Toby, apoi şi pe celelalte fete, şi să se îndrepte spre băcănie.

Ştia că n-avea să petreacă singur nici o secundă, toată seara, şi totuşi se simţea deja singur.

- Curăţenie pe culoarul doişpe, mugi o voce din amplificatorul supermarketului. Kelly îşi împinse căruciorul pe după colţul culoarului unsprezece, pe culoarul doisprezece, unde fu cât pe ce să se ciocnească de un alt cărucior.

- Garth, clipi ea din ochi, încremenind pentru o secundă.

Arăta întru totul la fel de capabil să doboare o femeie pe spate cum îl descrisese Stephanie. Era întruchiparea frumuseţii masculine, înalt şi tenebros. De ce trebuia să arate tot timpul atât

de bine?

Îşi dădea toată silinţa să fie nervoasă cu el, din acest motiv, dar când vorbi, vocea îi sună gâtuit:

- Ce faci aici?

În clipa următoare, se simţi ca o idioată. Hm! Doar era într-un magazin alimentar.

Garth o privi lung.

- Cumpăr alimente.

Kelly roşi până-n vârful urechilor. Încercă să se concentreze asupra tabloului din jurul lui, luptându-se să-şi înfrâneze fiorul ameţitor care-i toca mărunt creierii. Toby se ţinea de o margine a căruciorului, iar Carrie, de cealaltă. Michelle şi Liza se certau cine să ţină de toartă. Garth avea o listă în mână şi o expresie hărţuită pe faţă. În mijlocul culoarului doisprezece, nişte cioburi de sticlă zăceau într-o băltoacă de suc.

Carrie sări de lângă cărucior, alergând s-o îmbrăţişeze pe Kelly de mijloc.

- Toby a spart două borcane cu suc, anunţă ea, privind-o cu ochii săi căprui-închişi şi strălucitori.

- Văd, murmură Kelly.

Apăru un angajat cu un teu, care începu să şteargă pe jos. Garth era extrem de jenat.

- Cred că ne-am făcut cunoscută prezenţa, spuse el sec. Şi prima dată când am venit aici, Michelle a intrat cu căruciorul într-o vitrină cu conserve, mai în faţă. Sper să putem ieşi fără a arunca în aer toată clădirea.

- A, îşi stăpâni Kelly un zâmbet. Ei, ştiţi, e o chestie, cu alimentarele şi copiii. Parcă ai intra în Zona Crepusculară. Cei mai bine crescuţi copii, în mod normal, la supermarket se transformă în nişte monştri din adâncuri.

- Mda, dar eu aştept mereu un miracol, replică Garth.

Zâmbi, făcându-i inima să tresară. Kelly avu timp să-şi vină

în fire, pe când Garth îşi prezenta scuzele faţă de angajatul magazinului.

Salariatul plecă, iar Garth se întoarse din nou spre ea.

- Ne aprovizionăm pentru weekend, spuse el. Plecăm în camping. Vreau să profit de vremea asta frumoasă, cât o mai ţine.

- Excelent. Sper să aveţi o vreme minunată.

Era ridicol de încântată că Garth îi pusese sugestia în aplicare.

Observă că Liza nu părea deosebit de entuziasmată, dar celelalte fete erau surescitate vizibil, şi speră, de dragul lui Garth, că excursia avea să fie reuşită.

O femeie mai în vârstă încercă să intre pe culoar, iar Kelly îşi trase căruciorul într-o parte. Liza mută şi căruciorul lor. Carrie eliberă talia lui Kelly şi iar se agăţă de cărucior.

- Poate veni şi Kelly cu noi în camping? întrebă Michelle.

Privirea lui Kelly săgetă spre Garth. În ochii lui strălucea o expresie de nepătruns. *Regret?*

- Nu, spuse el, cu glas ferm. Nu poate.

Amintirea serii de după festival se întinse aproape palpabilă între ei, o dată cu hotărârea pe care o luaseră de a păstra distanţa. Kelly simţi un junghi de amărăciune.

- De ce nu poate veni cu noi şi Kelly? se interesă Carrie.

- Aveţi nevoie să petreceţi un timp în familie, numai voi şi tatăl vostru, începu Kelly să-i explice; dintr-o dată, se simţi ca o străină, ceea ce-i provoca o senzaţie dureroasă şi confuză. Iar eu voi pleca oricum pe St. Kitts, în weekendul ăsta.

- Unde-i St. Kitts? vru să ştie Toby.

- E o insulă, iubito. În Marea Caraibilor, se sili Kelly să surâdă veselă. Acum e timpul să plec. Blocăm circulaţia.

Le făcu fetelor cu mâna, iar pe Garth îl salută din cap.

Distanţă. Distanţă. Trebuia să păstreze distanţa faţă de acel om.

Porni pe culoar, împingându-şi orbeşte căruciorul. În sfârşit, era liberă. Auzi acolo, s-o apuce nevricalele din cauza unui bărbat cu responsabilităţile lui Garth - şi încă, în stil mare!

Ce naiba se întâmpla cu ea?

- Iese fum din casa de-alături! exclamă Beth.

Kelly se repezi la fereastră. Era după-amiaza de Thanksgiving. Curcanul se cocea în cuptor. La televizor se transmitea un meci de fotbal. Gemenii veniseră acasă.

Iar din casa lui Garth ieşea fum.

- O, nu!

Alergă afară, numai în jeanşi, bluză şi ciorapi, fără să-i pese de frig.

Traversă în goană curtea, remarcând că fumul ieşea pe fereastra de la bucătărie. Apoi, uşa din faţă a casei se deschise şi Garth năvăli afară, într-un nou nor de fum care ieşea dintr-o tigaie pe care o ţinea în mâinile înmănuşate.

Se repezi în josul treptelor şi, dintr-o mişcare puternică, azvârli conţinutul tigăii. Ceva mare şi înnegrit se rostogoli pe iarbă, oprindu-se la rădăcina unui pecan gros.

Kelly clipi din ochi, ridicând privirea spre Garth. Fetele dădură buzna pe verandă. Nu peste mult, Brian şi Bethany ajunseră şi ei la faţa locului.

- Ce s-a întâmplat? gâfâi Kelly.

Pe chipul lui Garth se aşternu o expresie şocată, iar Kelly îşi dădu seama că nici n-o observase, înainte de a-i vorbi.

- Tăticul a ars curcanul! ţipă Michelle.

Fetele se apropiară de tatăl lor.

- I-am spus că nu-l poate frige în tigaie, da' n-a vrut să m-asculte, o informă Liza pe Kelly. Pe mine nu mă lasă să gătesc, de teamă că dau foc la casă. Poftim! Acuma cine-a dat foc?

- Să chem pompierii? întrebă Kelly.

- Nu! N-are nimeni nevoie de pompieri, replică Garth, cu gura strânsă de enervare; continua să ţină tigaia în mâinile protejate de mănuşile groase. N-a luat foc nici o casă. Totul e în regulă. În perfectă regulă.

- Observ, înălţă Kelly din sprâncene, neîncrezătoare; încrucişându-şi braţele pe piept, şi le frecă absentă cu mâinile, pentru a alunga efectul frigului. Deci, totul e în regulă şi dintotdeauna ţi-ai dorit un curcan ca decor în grădină, asta-i ideea?

- Mă rog, curcanul a luat foc, precizăiritat Garth. Dar numai câteva momente.

- Cum s-a întâmplat?

Kelly îi aşteptă răspunsul. Brian şi Bethany priveau cu interes, în timp ce fetele se uitau fix la curcanul carbonizat, cu mutre posomorâte.

Garth oftă.

- Am uitat să-l scot din congelator până azi dimineaţă.

- Aha. Un curcan are nevoie de câteva zile ca să se decongeleze, motiv pentru care trebuie să fie ţinut în frigider - dacă tot veni vorba, îl informă Kelly.

- L-am lăsat la cuptor câteva ore, continuă Garth, dar începuse să ni se facă foame, iar el tot îngheţat părea, aşa că m-am gândit că dacă-l frig puţin în tigaie...

Kelly îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, pentru a-şi opri râsul care ameninţa să izbucnească.

- N-a fost deloc o idee strălucită.

- O, mulţumesc pentru noutate! răspunse scurt Garth. Oricum, nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a luat foc uleiul de sub grătar.

- Nişte flăcări, uite-atâta! precizăCarrie, cu ochii mari.

- Slavă Domnului că nu s-a ars nimeni, spuse Kelly.

- Am aruncat peste el un castron cu apă, şi-atunci a-nceput să

fumege ca un nebun, se crispară şi mai mult trăsăturile lui Garth. Am deschis fereastra, dar se umplea de fum toată casa, aşa că am aruncat drăcia acolo. Cred că nu trebuia s-o fac - poate l-aş mai fi putut salva, totuşi.

La vederea privirilor neîncrezătoare ale fetelor, se încruntă.

- Eram puţin cam nervos, s-ar putea spune. Asta-i tot. E penibil. Sunt sigur că trebuie să vă vedeţi de sărbătorirea voastră, iar noi ne vom întoarce la a noastră. Aici e frig.

- Dar ce vă faceţi cu curcanul? întrebă Beth.

Fetele întoarseră spre tatăl lor patru perechi de ochi trişti.

- Acum, n-o să mai avem curcan, spuse Michelle, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Carrie izbucni dintr-o dată în plâns.

- Nu putem petrece de Thanksgiving!

Începu să plângă şi Toby.

- Vreau un copan! se văicări ea.

Până şi ochii Lizei păreau lucitori şi roşii.

- La Thanksgiving nu e vorba numai de curcani, răspunse Garth, cu glasul plin de exasperare. E o sărbătoare a recunoştinţei. Ne putem exprima din plin recunoştinţa, şi fără curcan. Sau putem merge la un restaurant.

- A, nu, protestă Beth. Veniţi să mâncaţi cu noi. Avem un curcan enorm. Şi mâncare, cât cuprinde.

Privirea lui Kelly săgetă spre Garth, apoi spre Beth. Sora ei mai mică se uită la ea cu un zâmbet afectat şi satisfăcut.

Toby alergă s-o cuprindă cu braţele de picioare.

- O, te rog, tăticule, putem? se rugă Carrie, înlăcrimată.

Garth părea încurcat.

- Fetelor...

- Am fi fericiţi să veniţi la noi, îl întrerupse Kelly.

Şi ea se simţea stânjenită, şi prinsă într-o cursă. Întrucât Beth vorbise deja, nu mai putea face altceva decât să susţină invitaţia.

- Nu vă putem deranja petrecerea, se opuse Garth.

- Thanksgiving e o sărbătoare pentru familie şi prieteni, răspunse Kelly. Nu ne deranjaţi deloc. Sunteţi vecinii noştri. *Prietenii* noştri.

Avusese grijă să accentueze cuvântul "prieteni". Garth o privi drept în ochi, pe când între ei fulgera aceeaşi energie incredibilă, contrazicându-i afirmaţia. Bătăile inimii i se accelerară; gura i se uscă. Se simţea nespus de vulnerabilă.

Chiar putea fi prietenă cu un bărbat care se uita la ea *astfel*, care o făcea să simtă *aşa ceva?*

- Bine, spuse Garth, privind-o lung încă un moment. Vă mulţumim.

Îşi îndreptă atenţia spre fete.

- Mergem să împachetăm restul de mâncare - porumbul, fasolea verde şi îngheţata - şi ne ducem la Kelly.

- Uraaa!

Fetele se repeziră în casă, cu Garth pe urmele lor.

Kelly se înapoie spre casa ei, însoţită de Brian şi Beth. Mai avea cel mult cinci minute până la descinderea familiei Holloway.

Cinci minute ca să mai pună încă cinci tacâmuri la masă, s-o admonesteze pe Beth pentru apucăturile ei de combinatoare şi să-şi amintească propriei sale inimi necugetate că Garth nu putea fi nicicând mai mult decât un prieten.

Capitolul 10

Intrând în casa lui Kelly, Garth avu senzaţia că era învăluit într-o îmbrăţişare caldă. În clipa când păşi înăuntru, toate sunetele şi mirosurile se repeziră, îl înhăţară, îl traseră înainte. Nu avea cum să le reziste.

Chiar dacă ar fi vrut. Şi nu voia.

Încercase, preţ de-o secundă încheiată sau chiar două, să-şi spună că acceptase invitaţia de Thanksgiving la Kelly numai de dragul copiilor. Dar minciuna era prea sfruntată.

Voia să meargă acolo, să fie cu Kelly. Se săturase să-şi tot închipuie că n-ar fi fost aşa. Kelly era ca o durere feroce şi fierbinte înlăuntrul lui, care nu voia să treacă, oricât de tare ar fi încercat să evite întâlnirile sau gândurile despre ea.

Singura întrebare rămasă era: ce urma de-acum încolo?

Nu avea nici un răspuns.

Fetele se buluciră în casă înaintea lui, Beth ţinând uşa deschisă, în timp ce-i primea înăuntru. Ritmul vesel al muzicii de Crăciun din boxele stereo se lua la întrecere cu rumoarea înfundată a meciului de fotbal transmis la televizor. Pe lângă sunete, se adăugau straturi-straturi de arome - plăcintă cu dovleac, mere coapte, curcan, pâine proaspătă.

Şi mai erau şi râsetele, palavrele, energia pură a copiilor lui, în vreme ce năvăleau înăuntru.

- Avem cărţi, jocuri de puzzle şi altele, spuse Beth, îndrumând fetele spre un dulap din perete, în spatele canapelei din cabinet. Copiii o urmară.

Brian stătea tolăit într-un fotoliu, în faţa televizorului.

- Ai nevoie de ajutor? se ridică el, arătând cu capul spre pachetul cu mâncare adus de Garth.

- Mulţumesc, nici o problemă. Ştiu unde e bucătăria.

Porni într-acolo, pentru a o găsi pe Kelly la chiuvetă, curăţind cartofi. Părul ca mierea i se unduia în jurul umerilor, sclipind în lumina tubului de neon din tavan.

Kelly se întoarse spre el, cu un surâs timid. Garth simţi imediat un fior în pântec.

- Bună. Ăă, pe-astea pune-le doar pe bufet, mulţumesc, spuse Kelly, privind mâncărurile din braţele lui, după care îşi dădu la o parte de pe obraz o şuviţă rebelă de păr. Du-te şi te uită

la meci, simte-te bine, îl alungă ea cu un gest. Eu am totul sub control, aici.

- Prefer să te ajut, replică Garth, punând pachetele pe masă. Doar dacă nu cumva vrei tu să n-o fac.

O privi câteva momente.

- Am să te stânjenesc dacă rămân aici şi te ajut? o întrebă el, de-a dreptul. Ştia că el, unul, stând în aceeaşi încăpere cu ea, se simţea stânjenit. O stânjeneală sâcâitoare, *înfricoşătoare*, pe care n-o putea evita.

Încercase deja s-o ocolească. Nu reuşise. Poate era timpul să încerce o nouă tactică, să abordeze făţiş acea atracţie.

Kelly îl privea cu ochi mari, părând surprinsă de întrebare.

- Sigur că nu mă stânjeneşti. Mă gândeam doar că ar trebui să anunţ pompierii, să fie pregătiţi.

- Frumoasă *şi* comică, replică el, sec.

În adâncul ochilor ei licări o luminiţă, dar dispăru înainte ca Garth s-o poată identifica.

- Presupun că ai putea curăţa cartofii de coajă, spuse ea cu vioiciune şi spirit practic. Mi-ar fi de folos.

Garth trecu la chiuvetă, cuprinzându-i degetele cu ale lui în timp ce-i lua din mână dispozitivul de cojit cartofi. Descărcarea electrică fu atât de puternică, încât îl cutremură prin tot trupul.

Nu se putea să n-o fi simţit şi ea.

Curăţitorul căzu în chiuvetă, nici unul dintre ei nereuşind să-l ţină.

- Scuză-mă, se retrase ea, întrerupând contactul.

- Cum a fost pe St. Kitts? întrebă Garth, schimbând subiectul pentru a avea amândoi un răgaz ca să-şi revină.

- Minunat. Mi-a plăcut la nebunie plaja, răspunse Kelly, în timp ce venea să inspecteze alimentele aduse de el. Şi în camping cum a fost?

Începu să despacheteze legumele şi fructele, pe când Garth

lua instrumentul de cojit şi începea să cureţe cartofii.

- A ieşit perfect, începu el să-i descrie weekendul petrecut cu fetele în parcul naţional. Nu sunt sigur dacă s-a schimbat ceva cu adevărat fiindcă am făcut excursia asta, dar cred că de mult nu ne-am mai simţit atât de uniţi ca familie. Nu tu televizor, nu tu radio, nu ditamai căsoiul în care să ne împrăştiem care-ncotro prin camere. Am petrecut întregul weekend împreună - făcând de toate, de la instalarea cortului până la drumeţii. Liza s-a arătat cea mai puţin încântată că era acolo, bineînţeles, dar cred că până la sfârşitul excursiei şi-a revenit. Chiar m-a întrebat când am putea să mai mergem. Probabil nu vrea să recunoască, dar cred că s-a distrat. Eu, unul, ştiu că m-am simţit bine.

Kelly introduse în congelator îngheţata adusă de el şi închise uşa.

- Atunci, poate că ceva *tot* s-a schimbat, comentă ea încet.

- Poate.

Garth nu putea decât să se roage ca relaţia cu năzuroasa lui fiică să progreseze.

- Am stabilit o vizită la un consilier familial de-aici, îi spuse el. Ştiu că Liza are sufletul plin de sentimente cărora îi e greu să le facă faţă. Şi ea, şi celelalte, o privi el. Abia aşteptam sărbătoarea de Thanksgiving. Ţineam neapărat ca anul ăsta să fie memorabilă.

Colţurile gurii lui Kelly tresăriră, când începu să verifice diversele cratiţe care fierbeau la foc mic pe aragaz.

- A, nu cred că va uita cineva prea curând curcanul în flăcări.

Apoi, expresia îi redeveni serioasă.

- După moartea părinţilor mei, întotdeauna am luat foarte în serios sărbătorile. Şi încă o mai fac, de fapt. Cred că încerc în continuare să le compensez absenţa. Dar, înţelegi, niciodată nu pot înlocui complet ceea ce ne lipseşte. Părinţii mei n-au fost aici, nu sunt, şi nici toate plăcintele din lume, prăjiturile şi celelalte

bunătăţi nu vor schimba vreodată asta. La fel se întâmplă şi cu fetele tale. Ceea ce contează e dragostea pe care le-o arăţi, timpul pe care-l petreci cu ele.

Garth dădu din cap.

- Ai dreptate. Ştiu şi eu asta. Totuşi, mi-e greu să nu fac eforturi pentru a compensa.

Kelly traversă bucătăria şi scoase un castron de servit dintr-un dulap de lângă chiuvetă.

- Nu e nevoie să faci eforturi. Eşti un tată bun.

- Îţi mulţumesc, răspunse el, cu senzaţia că îi făcuse un mare compliment, dar în acelaşi timp ştiind că nu era de ajuns, că nu asta dorea de la ea. Că nu putea sta la nesfârşit astfel, la nici doi paşi de Kelly, purtând acea conversaţie plăcută, aproape cu nimic mai profundă decât ceea ce ar fi discutat cu recepţionera de la clinică.

- Ăsta-i...

Trebuia s-o întrebe. Trebuia să *ştie*. Dintr-o dată, în tot universul nu exista nimic mai important decât întrebarea dacă şi Kelly îl dorea la fel cum o dorea el pe ea. Ce avea să facă după ce obţinea această informaţie, n-avea nici cea mai vagă idee. Ştia numai că trebuia s-o cunoască, trebuia să afle dacă avusese la fel de puţin succes ca el în a şi-l scoate din minte.

- Ăsta-i singurul mod în care mă vezi, singurul fel în care te gândeşti la mine?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

Chiar era vocea ei atât de tremurătoare, atât de şoptită? Îşi dăduse toată silinţa să-şi păstreze calmul, să se comporte ca şi cum vizita lui Garth şi a fetelor lui de Thanksgiving n-ar fi fost mare lucru.

Atâta numai că *era* mare lucru. Praful se alesese de calmul ei, în clipa când Garth intrase în bucătărie.

Minţise când îi spusese că nu se simţea deloc stingherită

dacă rămânea s-o ajute. Totul, la Garth, o făcea să fie stingherită. Ameţită. Înfierbântată.

Excitată.

- Nu sunt decât tipul de-alături, un tată bun, vecin, prieten?

- Eşti toate astea, răspunse ea, străduindu-se să vorbească rezonabil şi stăpânit, să pară tot ceea ce nu era.

- Mai sunt şi bărbat.

Genunchii lui Kelly începură să tremure.

- Observasem.

De parcă ar fi putut să *nu* observe!

Garth puse curăţitorul pe placa bufetului, luă un prosop de bucătărie şi se şterse pe mâini. Apoi se întoarse, rezemându-se de bufet. O sorbea din priviri, nelăsând-o să-i scape.

- Mă gândeam să-mi reiau viaţa sentimentală.

- Aha...

De ce începuse acea conversaţie? El venise cu ideea de a ţine distanţa. Apoi, Kelly înţelese. Poate că dorea să-l ajute, să-i găsească o parteneră. Era atât de adâncită în mica ei lume personală, unde simpla lui apropiere o arunca în vrie, încât uita că nu era obligatoriu ca şi Garth să simtă acelaşi lucru.

Sigur, fusese atras de ea, un minut, două cel mult. Destul pentru o sărutare sau două. Dar trecuse peste asta.

Jenna. Numele prietenei sale îi veni în minte de la sine. Îl putea combina cu Jenna.

Făcu un mare efort de a deschide gura ca să i-o propună, dar nu reuşi. O împiedica un junghi dureros în regiunea inimii.

Gelozia, îşi dădu ea seama dintr-o dată. În clipa când se gândea la Jenna şi Garth împreună, cădea pradă monstrului galben.

- Bravo ţie, spuse ea cu tărie, alungându-şi cu forţa emoţiile contrare. Pare o idee excelentă.

Trăgând concluzia că se săturase de acea conversaţie

derutantă, se îndepărtă de el, punând vasul pe bufet. Scoase din cămară o cutie cu sos de afine şi o deschise, începând să pună sosul cu lingura în mâncare.

Garth reveni la cartofi.

- Mă bucur că te încântă ideea, spuse el după câteva minute, rămânând cu privirea spre ceea ce făcea. După ce termină, puse cartofii într-o oală cu apă şi îi aduse la aragaz.

În timp ce punea oala pe plită, Kelly aprinse focul.

- Şi unde ai prefera? o întrebă el.

- La ce te referi? îl privi Kelly, nedumerită.

- La ieşirea noastră împreună. Unde ai vrea să mergem?

- Eu? îşi auzi ea propriul chiţăit şi se strădui să-şi controleze vocea subţiată de şoc şi emoţie. Nu mă poţi invita la o întâlnire.

Nu era rezonabil. Nu era prudent. Nu făcea parte din planurile ei. Se chinuia să-şi amintească motivul pentru care nu putea ieşi la o întâlnire cu el. Şi, dintr-o dată, mintea îi devenise trădător de înceţoşată pe această temă. În schimb, mesajul "Mă doreşte pe *mine*" i se tot aprindea intermitent în conştiinţă, acoperind orice altceva.

- Parcă hotărâserăm...

- Poate că am greşit.

Garth ştia ce avea să-i răspundă. În seara festivalului, hotărâseră să se ţină la distanţă unul de celălalt.

Ştia că o şocase. El însuşi era şocat. Nu-i venea să creadă că-i propusese o întâlnire. Era o idee nebunească, periculoasă. Şi o făcea oricum.

- Garth...

Carrie alese tocmai acel moment pentru a se strecura în bucătărie, fredonând un cântecel copilăresc de Thanksgiving. La sfârşitul melodiei, chicoti şi se instală pe un scaun, la masă.

Toby o urmă. Ţinea în braţe o păpuşă uzată. Garth presupuse că era una dintre jucăriile vechi ale lui Kelly sau Beth. Fetiţa se

aşează pe alt scaun, lângă sora ei.

- Când e gata masa? întrebă Carrie. Mi-e foame.

- Curând, răspunse Kelly, vizibil distrasă, în timp ce punea sosul de afine în cuptorul cu microunde.

Garth o privea curios. După ce stătu câteva secunde cu ochii spre cuptor, îl deschise, scoase sosul şi se duse să-l bage în frigider.

Nu-i comentă ciudăţenia de comportament. Şi el se simţea destul de zăpăcit.

Hotărî să aştepte câtva timp, pentru a se reculege amândoi. N-ar fi fost înţelept să ia nici o decizie pripită.

Deşi nici nu plănuia să amâne prea mult. Putea aştepta, însă, măcar până după cină. La urma urmei, nu voia s-o buimăcească atât de tare încât să dea şi ea foc curcanului.

- Merg să mai prind câte ceva din meci, spuse el. Vorbim mai târziu.

Kelly îl privi, muşcându-şi buzele. Lui Garth îi venea s-o sărute şi se întrebă dacă avea idee cât de greu îi era să iasă fără a-i lua în mâini faţa drăgălaşă, pentru a face tocmai acel lucru. Dar îşi jurase în sinea lui să nu se repeadă.

Nu era sigur cât timp se putea ţine de această promisiune.

- Doamne-ţi mulţumim pentru bucatele pe care le-ai pus din-astă. Amin.

Toby îşi desfăcu mâinile împreunate pentru rugăciune şi înhăţă copanul de pe farfurie, cu ochii ei mari luminaţi de nerăbdare, în timp ce-şi înfigea dinţii în pulpa de curcan.

Kelly o privi curioasă, încă încercând să descifreze rugăciunea fetiţei.

- Înseamnă "bucatele pe care le-ai pus dinaintea noastră", în limba lui Toby, îi şopti Liza.

- Aha, zâmbi Kelly, în timp ce contempla tabloul de familie

din faţa ei - haosul unei sufragerii pline cu copii înfometaţi luând una, dându-şi alta, râzând şi sporovăind, îi încălzea sufletul. Îşi dădu seama cât de plăcut era să aibă casa atât de plină şi ce uşor se contopea familia lui Garth cu a ei.

Pentru sărbători, scosese tot ce avea mai bun - agrintăria părinţilor, porţelanurile şi cristalurile. Masa era acoperită cu o faţă de masă cu dantelă, moştenită, iar în sfeşnicele de alamă ardeau lumânări înalte de spermanţet. Staţia stereo din cabinet răspândea acordurile cântecului "Rudolph, renul cu nasul roşu".

Din cealaltă parte a mesei, ochii lui Garth îi întâlniră pe ai ei. Conversaţia din bucătărie continua să plutească în aer. *Poate că am greşit.* O privea cu ochi serioşi, intenşi. *Vorbim mai târziu.* Inima îi palpita nebuneşte.

Garth continua s-o dorească. Nu şi-o alungase din minte fără nici un efort. Revenise asupra deciziei de a se ţine la distanţă. Nu voia să-l cupleze cu una dintre prietenele ei.

O dorea pe *ea*.

Conştiinţa acestui fapt era seducătoare, euforizantă. Înfricoşătoare şi fascinantă.

Acum ce-avea să se întâmple?

Presimţea că se îndreptau spre o prăpastie. Urma să fugă la adăpost, sau să sară pe deasupra? Nu era sigură şi, atâta vreme cât erau înconjuraţi de fratele şi sora ei, plus cei patru copii ai lui Garth, oricum nu prea avea prilejul să ducă discuţia la bun sfârşit.

Faptul de a şti, însă, că nu existau ocazii vizibile de a relua conversaţia n-o ajuta să-şi mute gândurile de la el - mai ales când stătea la masă chiar în faţa ei. Nu că şi-ar fi pus vreo speranţă în spaţiul care-i despărţea. În weekendul trecut, se dusese tocmai până pe St. Kitts şi nici acolo nu şi-l putuse scoate din cap. Avea cu atât mai puţine şanse, când se aflau în aceeaşi casă.

Noroc că toţi erau atât de ocupaţi să mănânce şi să pălăvrăgească încât nimeni nu observa că abia dacă se atingea de

mâncare, sau scotea o vorbă. La sfârşitul mesei, toţi se bulucirăă să ducă vasele la bucătărie. Brian şi Garth insistară să le spele, în timp ce Kelly avea să se odihnească în cabinet.

De parcă s-ar fi putut relaxa.

Tot trupul îi vibra de anticipare nervoasă. Nu uitase licărirea hotărâtă din ochii lui Garth, când spusese că aveau să vorbească mai târziu. Dacă nu se ivea ocazia, presimţea că Garth avea s-o creeze el însuşi.

Reieşi că nici nu era nevoie. Când bărbaţii terminară de spălat vasele şi reveniră în cabinet, afară se întuneca. Fetele stăteau tolănite pe mochetă, uitându-se la televizor. Garth se aşeză pe canapea, lângă Kelly. Era o sofa enormă, arhi-suficient de încăpătoare, dar el se instală chiar alături, cu piciorul atingându-i-l pe al ei.

Se rezemă de spătar, dezinvolt, întinzându-şi braţul prin spatele ei. Kelly îl privi - amarnică greşeală. Ochii lui o sfredeleau arzători, topind-o dinăuntru spre în afară.

Şi deodată, se întrebă dacă nu cumva se amăgea singură, închipuindu-şi că mai aveau de discutat vreo decizie, cine ştie ce hotărâre care încă nu fusese luată. Ceea ce se întâmplase între ea şi Garth era la fel de imposibil de oprit ca şi mişcarea de rotaţie a planetei.

- La Royal Theater rulează noul film al studiourilor Disney, comentă Beth. Ce-ar fi ca Brian şi cu mine să ducem fetele să-l vadă? Ai ceva împotrivă, Garth? Aşa, tu şi Kelly veţi avea timp să vă mai destindeţi.

Kelly o privi lung. Brian avu inspiraţia de a evita ochii surorii sale.

Cele trei fete mai mici abia aşteptau să meargă la film, care părea s-o atragă chiar şi pe Liza. Kelly observase cât o admira adolescenta pe Beth şi, dacă ideea de a rămâne cu Garth n-ar fi nelinişit-o peste măsură, s-ar fi bucurat să le vadă petrecând câtva

timp împreună. Întrucât Beth şi Liza erau de vârste apropiate, presupunea că sora ei putea să aibă o influenţă pozitivă asupra fiicei mai mari a lui Garth.

- Cred că e o idee excelentă, spuse el. Vă mulţumesc.

Îşi retrase braţul de pe spătarul canapelei şi scoase portofelul din buzunar. Cele patru fete se adunară în jurul lui, pe când începea să împartă banii.

Cuvintele de protest i se opriră lui Kelly în gât. Ar fi putut insista să meargă şi ea cu ele la film. Sau ar fi putut rămâne unde era - singură, cu Garth.

O fi încercat Beth unele manevre, însă pe viaţa ei nu era stăpână decât ea însăşi, îşi reaminti Kelly. N-o putea obliga nimeni să rămână singură cu Garth.

Dar voia să fie singură cu Garth.

Nu mai ţinea minte când o mai făcuse un bărbat să se simtă aşa cum o făcea Garth. Ca o femeie. Ca o femeie pasională şi dezirabilă.

Voia să facă dragoste cu Garth.

- Distracţie plăcută, copii, le ură el.

Fetele se îndreptau spre uşă, conduse de Brian şi Beth. Garth se uita la ea, cu ochi umbriţi, cunoscători şi devoratori. Iar ea stătea alături, privindu-l. Şi el dorea să facă dragoste cu ea. O ştia.

Toată acea tensiune dintre ei - acea *foame* groaznică şi superbă - fusese destinată să atingă la un moment dat punctul de criză. Poate că sosise momentul să-i dea voie să se întâmple. Putea petrece câteva ore singură cu el...

Putea face dragoste cu el...

Şi putea descoperi că nu era decât un bărbat. Un simplu muritor. Foamea avea să i se potolească. Îşi putea vedea pe mai departe de viaţa ei.

Mhm, sigur.

- Pe urmă, ne vom opri la o îngheţată, adăugă Brian, din uşă.

Aşa că, vreo câteva ore, să nu ne aşteptaţi.

După care uşa se închise, iar paşii copiilor care se îndepărtau pe alee se stinseră treptat. Erau singuri.

Kelly se ridică. Toate se întâmplau prea repede. Trebuia să judece. Garth nu făcuse mai mult decât să-i propună o întâlnire. Nici măcar nu era sigură dacă o întâlnire pentru el ar fi fost înţeleaptă, şi iată că deja se gândea la sex. Şi-şi închipuia că era *stăpână* pe deciziile ei?

- V-am pregătit câteva mâncăruri rămase, ca să le luaţi acasă, spuse ea. Mă duc să ţi le aduc.

Şi se refugie în bucătărie.

Garth închise televizorul, urmând-o. Kelly scotea din frigider pachete, pentru a le pune pe bufet. Apoi, luă două pungi de la magazin şi începu să le încarce cu mâncare. Mişcările îi erau repezi, smucite.

- Nu-mi vine să cred cât de mult am mâncat, spuse ea, cu falsă voioşie.

Privirea i se repezi în sus, spre chipul lui, în ochi cu o sclipire temătoare care-i contrazicea tonul vesel. Garth o înţelegea. Şi el simţea acelaşi lucru - valul de adrenalină care-l îndemna "luptă-sau-fugi", dând de înţeles că era în joc o miză importantă.

- Nimeni nu le-a acuzat vreodată pe fetele mele că ar face nazuri la mâncare, spuse el nepăsător, cu grijă să vorbească pe acelaşi ton. Mă bucur doar că nu ţi s-a spart nici un porţelan sau cristal. A fost un act de curaj din partea ta să le scoţi, când ai aflat că veneam şi noi.

- Mama mea a crezut întotdeauna în folosirea tacâmurilor bune, îi explică ea. Unele se mai şi spărgeau, dar asta n-o deranja. Nu se supăra niciodată. Spunea că un vas ciobit sau rămas cu o crăpătură după ce a fost lipit are mai multă personalitate. Aşa că nici un moment nu mi-a trecut prin minte să ascund ceva, când

am ştiut că veneaţi la noi.

- Îţi mulţumesc că ne-ai lăsat să facem praf cina.

Kelly ridică din umeri.

- Pentru puţin. Acum, am să, ăă, te ajut să le duci pe-astea acasă.

Luă o sacoşă, pornind spre uşă.

Traversară curtea în tăcere, zoriţi de frigul serii. Ajunşi în casa Holloway, puseră pungile pe masa din bucătărie.

- Aşteaptă, îi spuse Garth, când Kelly se întoarse spre uşă, gata să iasă.

N-o putea lăsa să plece. Acel "mai târziu" era *acum*, iar ceea ce aveau de discutat nu mai putea aştepta.

- Încă nu pleca, şopti el, încet. Nu ne-am terminat conversaţia.

Capitolul 11

- Poate că e mai bine aşa, spuse Kelly. Poate că această conversaţie nici nu trebuie să fie dusă până la sfârşit.

Voia - şi nu voia - să poarte acea discuţie cu Garth.

Stătea în faţa ei, sub lumina tubului fluorescent, străpungând-o cu ochii lui aproape negri, făcând-o să se simtă goală, ca şi cum i-ar fi cunoscut cele mai tainice gânduri. Ca şi cum i le-ar fi înţeles chiar mai bine decât şi le înţelegea ea însăşi.

- Cred că e singura conversaţie pe care *trebuie* s-o ducem la bun sfârşit, spuse el.

- De ce?

- Fiindcă nu pot să mi te alung din minte. Am încercat. Din toate puterile. Dar nu sunt în stare.

Kelly nu mai suporta nici o secundă acea iscodire. Se răsuci pe călcâie, disperată, în panică. Dar nu-şi putea convinge

picioarele trădătoare s-o poarte afară din casa aceea, departe de el.

- Te văd, te simt, îţi simt gustul în visuri, se auzi glasul lui, încet, răguşit, periculos de aproape de urechea ei. Apoi, degetele lui îi atinseră gâtul, dându-i părul la o parte şi arzându-i pielea ca focul.

- O, Garth... şopti ea.

- Ştiu că ţi-e teamă.

Îşi coborî el mâna de-a lungul umărului ei, îndemnând-o să se întoarcă, să-l privească.

- Şi eu mă tem.

Kelly se răsuci, iar Garth îi atinse obrazul cu o mângâiere blândă, înainte de a-şi lăsa mâna să cadă lângă trup.

- Chiar te temi? îl privi ea cu ochi mari.

- Mi-e o frică de moarte, recunoscu el. Nici nu ştiu ce simt în clipa asta. Ştiu numai că e un sentiment atât de puternic, încât nici nu mai pot dormi, mânca sau respira, fără să mă gândesc la tine. Da, am spus că trebuie să păstrăm distanţa, dar nu pot.

Inima lui Kelly făcu un salt. Simţi un val fierbinte de emoţie înăuntrul ei. Nu-şi găsea cuvintele.

- Ceea ce trebuie să ştiu e dacă şi tu simţi acelaşi lucru, continuă el, calm.

- Da, răspunse Kelly, pentru că nu-l putea minţi, mai ales când o privea cu o jinduire atât de evidentă în ochi. Se chinuia de dorul lui, indiferent dacă era sau nu înţelept, prudent sau oricum altcumva. Era realitatea şi numai atât conta.

Apoi, Garth întinse mâinile spre ea şi, dintr-o singură mişcare, Kelly ajunse în braţele lui. Uşor, blând, dulce, o sărută. O strânse mai tare, înteţind sărutul, înlăturându-i orice îndoieli. Kelly simţea în adâncul inimii că totul era cum nu se putea mai firesc şi, pentru moment, atâta lucru îi ajungea. Nu era nevoie să şi înţeleagă la nivel raţional.

Garth nu dorise niciodată o femeie aşa cum o dorise pe

Kelly. Flămând, îşi desprinse gura de a ei, pentru a-i depune sărutări pe obraji, pe bărbie, pe gât, pe urechi. Kelly gemu din adâncul gâtlejului, când Garth îi cuprinse în mână, prin bluză, un sân plin. Îl străbătu un fior de dorinţă, dezlănţuit şi delirant.

- Te doresc, Kelly.

Declara lucrul cel mai evident. Ştia că trupul întărit, lipit de al ei, îi proclama excitaţia. Şi totuşi, trebuia să-i lase posibilitatea de a încetini lucrurile, dacă aşa dorea.

Genele ei fluturară, când îi întâlni privirea. Pasiunea îi strălucea din ochi, învolburată.

- Şi eu te doresc.

Avea vocea tremurătoare, dar în acelaşi timp hotărâtă.

Se îmbrăţişară din nou, de astă dată pentru un sărut aprig, arzător, un sărut care nu mai era nici atent, nici controlat. Era euforic. Limba lui îi prădă gura, iar ea îi răspunse cu tot atâta frenezie. Aproape că o ridică de la pământ, strivind-o la piept, dar Kelly tot nu simţea că ajunsese destul de aproape.

O luă cu totul în braţe. Kelly îşi îngropă faţa la umărul lui, agăţându-se de el, în timp ce urca scara cu ea, spre camera lui. Ajuns înăuntru, Garth răsuci cheia în broască, pentru siguranţă, şi o duse până pe pat. Acolo, o lăsă peste aşternut cu cea mai mare grijă şi, culcându-se alături, se aplecă deasupra ei.

Cu degete tremurătoae, îi descheie bluza, dezvăluindu-i sânii acoperiţi cu dantelă. Abia mai putea respira. În camera slab luminată, scăldată numai în razele palide ale felinarului din stradă, care răzbăteau printre copaci şi prin fereastra de la etaj, admiră perfecţiunea sânilor rotunjiţi ai lui Kelly. Întinse mâna spre ea, cuprinzând în căuşul unei palme paradisul. Kelly oftă când Garth îşi strecură degetele sub materialul subţire al sutienului, pentru a-i sâcâi bobocul tare al sfârcului. Apoi îl atinse şi ea, dibuind cu degetele la pantaloni, trăgând de fermoar.

Un fior de anticipare îi străbătu sângele, când Kelly reuşi să-i

descheie pantalonii. Întinse mâna spre el, apucându-l prin obstacolul subţire al chiloţilor. Garth gemu de plăcere, iar Kelly, râzând, îl trase cu totul pe pat lângă ea. Nerăbdătoare, trase de hainele lui, mângâindu-l, scoţându-l din minţi.

- Scoate-le, ordonă ea, cu o voce scăzută şi seducătoare.

- Mă iei tare, o tachină Garth, aproape în delir din cauza asaltului ei frenetic. Era ameţit de atâta dor. Inima îi gonea vertiginos; muşchii-i erau străbătuţi de fiori. Ascultător, îşi trase jeanşii şi chiloţii în lungul picioarelor şi-i aruncă pe jos, după care adăugă grăbit în grămadă pantofii, şosetele şi cămaşa.

Reveni cu atenţia spre Kelly. Fără a-l aştepta, îşi desfăcu încheietoarea din faţă a sutienului, iar sânii i se eliberară, palizi şi perfecţi. Instinctul şi dorinţa îl biruiră. Garth îşi îngropă faţa în cele două movile gingaşe. Ea îi înfăşură capul cu braţele, înfigându-şi degetele în părul lui scurt, cu uşoare gemete, în timp ce el îi hărţuia şi-i excita sânii. Supse şi sorbi până când Kelly se arcui intim sub el, zvârcolindu-se. Atunci, îi cotropi gura, pe când simţurile i se rostogoleau într-o spirală ameţitoare.

Era încă îmbrăcată complet, iar Garth nu mai suporta. Făcea tot ce putea ca să nu-i smulgă de pe trup bluza şi blugii. Se smulse brusc de lângă ea. Ochii ei, plini de poftă şi dogoare febrilă, îl urmăriră în timp ce-i scotea sutienul şi bluza. Ţinându-i ferm o mână la spate, o ajută să se ridice doar atâta cât să-i scoată de sub trup hainele, înlăturându-le definitiv. Kelly îşi aruncă din picioare pantofii şi ciorapii, în timp ce el îi descheia jeanşii, îi trăgea în jos şi-i smulgea chiloţii. În sfârşit, rămaseră amândoi goi. Kelly îi strânse în mână erecţia tare ca piatra. Garth icni, apoi gemu.

- Kelly, aş vrea să dureze toată noaptea, dar nu cred că voi rezista nici două secunde, dacă mai continui mult aşa.

Din pieptul lui Kelly bolborosi un hohot de râs, iar Garth îi depuse pe gură un sărut apăsat, mai-mai să-i zdrobească sufletul. Degetele lui se strecurară în strâmtoarea caldă şi începu să se

joace cu ea, atingând-o pe dinăuntru abia simţit, intrând cu blândeţe. În acelaşi timp, limba îi aluneca peste bărbia ei, peste gât şi piept. Prinse iarăşi un sfârc în gură, în timp ce continua delicioasa tortură din partea de jos. Kelly se zbătu de voluptate tremurătoare, eliberându-i bărbăţia pentru a-i cuprinde spatele cu braţele, strâns.

Lăsă să-i scape un strigăt, când Garth o legănă, cu trupul lipit de al său. Dezmierdările lui erau pe cât de puternice, pe atât de tandre, trimiţându-i undele de şoc ale unei excitaţii pâcloase prin tot trupul. Dintr-o dată, nu mai exista decât Garth, buzele lui pe sânii ei, degetele lui într-însa.

Apoi, o părăsi brusc. Kelly se simţi atât de înfrigurată, atât de singură, încât îi veni să plângă. Pe întuneric, Garth căuta ceva în sertarul noptierei.

Reveni, iar Kelly îşi dădu seama, într-o ceţoasă străfulgerare de recunoştinţă, pentru ce anume o părăsise, când îl simţi aplicându-şi un prezervativ.

- Şi-acum, înapoi la programul stabilit, murmură el.

Rapid, dar cu grijă, se potrivi deasupra căldurii ei pregătite şi începu s-o pătrundă. Fiecare spasm delicios îl aducea şi mai aproape, iar tensiunea creştea într-însa spre o culme dureroasă. Sfârcurile îi erau tumefiate şi străbătute de mâncărime, iar între coapse avea un adevărat infern. Tremurul, când veni, fu aproape orbitor. O străbăteau pulsaţii de extaz până-n adâncul sufletului. Inima o durea, i se zvârcolea şi, cumva, printre toate acestea, observă că Garth nu se mai mişca, ţinând-o doar în braţe.

- Nu te opri, şopti ea, rugătoare.

Şi nu se opri. O penetră iar şi iar, şi când Kelly coborî de pe prima culme a voluptăţii, simţi că începea urcuşul spre încă una. De astă dată, i se alătură şi el, tremurând din tot trupul, iar apoi se prăbuşi lângă ea, cu respiraţia aspră, strângând-o posesiv la piept cu un braţ.

Rămaseră culcaţi aşa multă vreme, fără ca nici unul dintre ei să se mişte, parcă temându-se că, dacă o făceau, ar fi risipit vraja, ştiind amândoi că se întâmplase ceva cu totul aparte. Nu aveau cum să nege adevărul. Kelly nu era fecioară, dar nici nu se considerase vreodată foarte senzuală.

Până acum.

Până la Garth.

Se cuibări lângă el, iar Garth o trase şi mai aproape, mângâindu-i părul, şoptindu-i că era frumoasă, uluitoare şi perfectă. Kelly închise ochii, lăsându-se să plutească, în timp ce trupul îi cobora încet de pe piscul de extaz al împreunării lor.

- O, nu! Ce oră e? se ridică în capul oaselor Kelly, în pat. Patul lui Garth, îşi aminti mintea ei zăpăcită, şi toate cele întâmplate o năpădiră într-o învălmăşeală de imagini dezordonate.

Găsi ceasul de lângă patul lui Garth. Nouă şi jumătate. În curând, fetele aveau să vină acasă!

Garth adormise şi el.

- Garth! Garth!

Ochii i se deschiseră brusc.

- Copiii trebuie să sosească din clipă-n clipă. Trebuie să plec.

Sări din pat, din braţele lui, şi-şi înşfăcă hainele, alergând instinctiv spre uşa care spera că dădea în baie. Nu greşise. O închise în urma ei şi aprinse lumina.

Era goală. Văzu în oglindă o faţă cu părul zbârlit, buzele tumefiate şi obrajii îmbujoraţi. Arăta ca o desfrânată.

În clipa aceea, îşi aminti totul limpede. *Era* o desfrânată. Ţipase, urlase şi se zvârcolise, de-a lungul unui episod sexual care putea fi cel mai reuşit pe care-l cunoscuse vreodată întreaga Emisferă Vestică. Liniştita, cumintea, responsabila Kelly, se comportase ca o depravată dezlănţuită, în patul vecinului ei.

Ce i se întâmpla?

Garth.

Garth, asta i se întâmpla. Avusese un incredibil contact sexual cu el, iar acum era goală, în baia lui. Articolele esenţiale ale toaletei lui personale stăteau risipite pe marginea lavaboului alb cu piedestal - deodorantul, pasta de dinţi, crema şi aparatul de ras.

Se simţea ca o intrusă în viaţa lui intimă. În intimitatea lui de bărbat.

Un râs isteric i se opri în gât. După ceea ce făcuseră, i se părea că vederea produselor lui de igienă personală era o invazie a intimităţii?

Tremurând, îşi trase jeanşii pe ea, apoi îşi dădu seama că uitase să-şi ia chiloţii. Se dezbrăcă de pantaloni, a doua oară luându-i în ordinea potrivită. Degetele i se mişcau necoordonat, ca nişte apendice aproape inutile, în efortul de a-şi încheia nasturii bluzei.

Când deschise uşa, Garth stătea lângă pat. Îşi încheia blugii, rămânând cu cămaşa scoasă din pantaloni. Veioza de lângă pat ardea, luminând aşternutul răvăşit unde zăcuseră împreună şi...

- Trebuie să mă duc acasă, spuse ea, cu inima bătându-i, în timp ce privea patul, apoi pe Garth.

Nu-i venea să creadă că în urmă cu numai câteva ore încercase să se convingă că, dacă făcea dragoste cu el, ar fi putut să şi-l scoată din sistem. Ce idee ridicolă! Stătea la doi metri distanţă, şi încă îi mai simţea mâinile pe trup, respiraţia pe buze, fierbinţeala înăuntrul ei. Mirosul lui, gustul, atingerea, toate i se infiltraseră până-n adâncul sufletului.

- Kelly.

Garth se apropie de ea, punându-i ferm mâinile pe braţe.

Înghiţi în sec, cu privirea la el.

- Pari tulburată.

- Sunt... sunt doar copleşită, recunoscu ea. Nu ştiu ce facem,

unde duc toate astea...

- Înţeleg ce simţi, Kelly. Şi pentru mine e copleşitor.

Buzele ei se despărţiră, cu mirare. Nu se gândise la sentimentele lui, nu-şi dăduse seama că putea să fie la fel de derutat, la fel de nesigur ca ea. Într-un chip ciudat, era o uşurare să constate că şi el simţea acelaşi lucru.

- De la Julia încoace, n-am mai avut de-a face cu nici o femeie, mărturisi el.

- Îţi... îţi pare rău că am făcut-o? întrebă Kelly, aşteptându-i răspunsul cu inima în dinţi.

Garth o privi drept în faţă.

- Nu. Nu-mi pare rău.

Simţi în ochi usturimea lacrimilor. O şoca să vadă cât de uşurată era la auzul acestui lucru, ce mare *nevoie* avusese să-l audă - să ştie că Garth nu regreta ceea ce se întâmplase între ei.

Oricât de speriată era, îşi dădea seama că nici ea nu regreta.

- Şi... acum ce facem? întrebă, în şoaptă.

Garth ridică o mână şi-i netezi părul încâlcit care-i cădea peste obraz. Încheieturile degetelor lui îi mângâiară linia bărbiei cu o mişcare tandră, înainte de a-şi coborî mâna din nou.

- Nu ştiu. Oricum, nu ne putem comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Garth ştia că, din perspectiva lui, cale de întoarcere nu exista. Nu putea şterge ora care trecuse. Nu *voia* s-o şteargă. Dar, în acelaşi timp, ştia că trebuia să aibă grijă.

În joc era mai mult decât fericirea sa şi a lui Kelly.

Trebuia să se gândească la copii. Kelly avea visul ei, iar el avea realitatea.

Oare se amăgea, închipuindu-şi că o relaţie între ei putea să izbândească? Singurul lucru pe care-l ştia era că trebuia să afle.

- O vom lua încet, spuse el. Zi cu zi.

- A, perfect. Încet. La fel cum am luat-o şi astă-seară.

- Ne vom ocupa de asta, îi surâse el, coborând mâinile, pentru a-şi împleti degetele printre ale ei. Ştiu că, în momentul de faţă, pare cam pe dos, dar începuserăm să vorbim despre o întâlnire. Dacă reuşesc să găsesc o guvernantă pentru săptămâna viitoare, vii cu mine să luăm cina în oraş?

Kelly îl privi câteva secunde, apoi râse.

- Da. Cu multă plăcere.

Capitolul 12

- Dacă te duci la o întâlnire cu Kelly, înseamnă că te însori cu ea? întrebă Toby.

Garth încremeni, cu aparatul de ras oprit la jumătatea mişcării, pe obraz.

- Nu, dovlecel, spuse el cu grijă, reluând mişcarea şi înmuind apoi lama în lavoarul plin cu apă. Nu înseamnă asta.

Toby, Carrie şi Michelle stăteau aşezate pe marginea căzii de ceramică, sugând acadele şi privindu-l cum se pregătea pentru seara în oraş cu Kelly. Liza rămăsese peste noapte acasă la prietena ei, Tammy, iar fiica în vârstă de şaptesprezece ani a partenerului său de la clinică urma să le supravegheze pe fetele mai mici.

- Vom lua doar cina împreună, nimic mai mult, continuă el. Asta nu înseamnă că ne vom căsători.

- Dacă o întâlnire nu înseamnă că vă veţi căsători, atunci ce înseamnă? întrebă Carrie.

- Înseamnă că suntem prieteni şi că ne simpatizăm, reluă Garth ceea ce le spusese despre seara planificată împreună cu Kelly. Fetele păruseră să-i accepte răspunsul, dar din câte reieşea, de-atunci încoace le veniseră tot felul de idei.

Garth continuă:

- Vrem să petrecem câtva timp împreună, să ne cunoaştem mai bine. Cam la fel ca voi, când faceţi cunoştinţă la şcoală cu o colegă care vă place şi-mi spuneţi că vreţi s-o invitaţi la patinaj sau la grădina zoologică. Ori ca Liza, care astă-seară stă la Tammy. Aşa, ai posibilitatea să cunoşti mai bine cealaltă persoană.

Lăsă apa să se scurgă din chiuvetă, apoi se şterse pe faţă şi se clăti. Spera că dăduse explicaţiile potrivite. Era foarte important ca fetele să nu-şi facă speranţe nerealiste cu privire la relaţia dintre el şi Kelly.

- Aha, făcu Toby, sugându-şi acadeaua. O să-mi crească şi mie păr pe faţă când am să fiu mare? întrebă ea dintr-o dată.

- Nu, numai băieţii trebuie să se radă pe faţă, când sunt mari, îi spuse Garth, uşurat să vadă că trecuseră atât de repede peste subiectul căsătoriei.

- De ce? vru să ştie Toby.

- Fetele se rad pe picioare, interveni Carrie.

- Nu toate, o contrazise Michelle. Am văzut la supermarket o doamnă cu păr pe picioare.

- Băieţii de ce nu se rad pe picioare? ciripi Toby.

Soneria îl salvă pe Garth de conversaţie.

- Trebuie să fi sosit Becky, anunţă el.

Trecând prin dormitor, îşi luă sacoul de la costum şi coborî la parter, încă zâmbind amuzat de naivitatea fetelor. Acestea îl urmară pe trepte. Becky era o fată plină de viaţă, cu o expresie veselă, care le adună imediat pe cele mici în jurul unui joc de societate. Garth îi dădu câteva instrucţiuni, apoi închise uşa, fluierând, şi porni spre casa lui Kelly.

Arăta ca o vedenie. Îi spusese să se îmbrace elegant, şi o făcuse, cu o superbă rochie de culoarea fragilor, care-i scotea în evidenţă silueta. Decolteul cobora într-un V ispititor, cu

materialul arcuit deasupra sânilor, cuprinzându-i apoi strâns talia zveltă şi relieful blând al şoldurilor, pentru a se opri imediat deasupra genunchilor. Îşi strânsese părul în creştet, cu o agrafă de argint, lăsând câteva şuviţe libere să-i îndulcească pieptănătura. Efectiv, îi tăia respiraţia.

- Arăţi splendid, o cuprinse Garth cu un braţ pe după talie, trăgând-o spre el, pentru a-i depune un sărut apăsat pe buze. Mmm, şi ce frumos miroşi, inspiră el, când îi eliberă gura. Senzaţia trupului ei lipit de al lui părea desprinsă direct din paradis. Nu voia să-i dea drumul. O aşteptase încontinuu, din seara aceea de Thanksgiving, atent să n-o atingă sau s-o sărute în faţa copiilor.

Acum, copiii nu mai erau de faţă.

Aşa că o mai sărută o dată, iar ea îl cuprinse cu braţele pe după gât, scoţând un sunet slab, ca un mieunat. Îl scoase din minţi. O sărută şi mai profund, plimbându-şi limba prin gura ei. O nevoie nerăbdătoare, care-l ameţea, îi izbucni din adâncul fiinţei.

- Avem masă rezervată, spuse, cu glas răguşit, în timp ce-şi desprindea gura de a ei.

Kelly îl privi cu ochi mari.

- Ar fi cazul să pornim, continuă Garth.

- Ţi-e foame?

- Dar ţie?

- Mă gândeam...

Îşi muşcă buza.

- Mă gândeam că ar fi atât de frumos, ştii... dacă astă-seară tot ai pe cineva la copii şi suntem numai noi, iar restaurantele sunt aşa de pline de...

- Lume?

- Mda.

Obrajii lui Kelly se înroşiră, în timp ce ochii îi străluceau. Lui Garth aproape că-i sări inima în dinţi.

Nici unul dintre ei nu se mişcă. Nu făcură decât să se uite unul la altul, preţ de câteva momente nesfârşite. Apoi, Garth o sărută din nou. Cumva, porniră de-a-ndăratelea, prin antreu, până în cabinet.

- Oricum, mâncarea de-acolo nu era prea grozavă, şopti Kelly, cu sufletul la gură.

- Nici n-am spus la ce restaurant voiam să te duc.

- Nu contează.

Garth râse, apoi îi luă din nou gura în stăpânire.

- Cred că-mi amintesc unde e dormitorul, reuşi el în sfârşit să spună, printre sărutări.

Îşi petrecu braţele în josul ei, strecurându-şi o mână pe sub tivul rochiei, pentru a i-o aduna în adâncitura de sub fund. Kelly ridică piciorul, încolăcindu-l în jurul lui.

Garth gemu.

- Sau poate că nici nu vom reuşi să ajungem în dormitor.

- Nu mai am atâta răbdare, răspunse ea. Şi-aşa mi se pare că am aşteptat o veşnicie.

Îi smulse cravata de sub guler şi i-o scoase. Apucându-i nasturii cămăşii, îi descheie unul după altul până putu să tragă materialul în lături, lipindu-şi palmele de pieptul lui. Un oftat seducător îi scăpă de pe buze, în timp ce Garth îşi îngropa faţa în gâtul ei, lingând şi muşcând uşurel cu dinţii pielea delicată. Nerăbdător, îşi aruncă de pe umeri sacoul şi cămaşa, după care trecu la rochia ei, trăgându-i fermoarul în jos şi sărutând-o pe umăr. Rochia căzu la picioare, lăsând-o numai cu lenjeria intimă pe ea, în faţa lui.

Garth îi desfăcu sutienul, după care îngenunche să-i înlăture tandru dresul şi chiloţii, zăbovind s-o sărute pe coapse, înapoia genunchilor, pe glezne. Kelly se cutremura sub atingerile lui încete şi aţâţătoare, până când Garth se ridică din nou, fără să facă mai mult decât s-o privească. Ea nu se mişcă, lăsându-l s-o soarbă

din ochi. Era nespus de frumoasă. Voia s-o guste, s-o atingă, să se înece în ea.

- Kelly, şopti el, iar restul cuvintelor se pierdu, în timp ce ea îi descheia cureaua şi-şi strecura mâna în pantaloni. Simţi că lua foc.

Ţinând-o atent în echilibru, cu un braţ rezemat la spatele ei, o împinse uşurel înapoi, pe canapea. Kelly încă mai bâjbâia la pantalonii lui, descheindu-le nasturii, trăgându-i în jos. O ajută să i-i tragă, cu chiloţi cu tot.

Potrivit deasupra ei, sprijinit cu un braţ de spătarul canapelei, se aplecă să-şi lase gura peste a ei, să-i savureze dulceaţa. Uşor, Kelly îi ieşi cu limba în întâmpinare, urmărindu-i conturul buzelor, cucerindu-i gura cu îndrăzneală dar şi cu tandreţe. Garth dorea mai mult, şi întinse mâna spre izvorul fierbinţelii ei, continuând s-o sărute. Când îşi găsi calea între coapsele ei, Kelly se arcui în sus.

Îşi desprinse buzele de ale ei. Amâdoi respirau sacadat. Ochii lui Kelly, dilataţi şi adumbriţi de o dorinţă neascunsă, îi întâlniră pe ai lui. Părul ca mierea i se răsfira despletit în jur.

- M-aş putea uita la tine o veşnicie, spuse răguşit Garth.

- Vreau mai mult decât să te uiţi, şopti ea.

Cuprinzându-i sexul în mână, îl mângâie, a încurajare.

Senzaţia degetelor ei pe pielea lui îi acceleră de trei ori ritmul inimii. Palpita, pulsa de dorinţă. Picioarele ei îi cuprinseră strâns spatele, îndemnându-l în jos. Îi eliberă erecţia, când trupul lui îl acoperi pe al ei. Vârfurile întărite ale sânilor îl zgâriau pe piept. Garth îşi cufundă faţa în movilele moi ale pieptului ei, sugând şi încercuind cu limba fiecare pisc. Şoldurile ei se frecau de dânsul, fixând un ritm, iar el abia îşi mai aminti, în ultimul moment, să întindă mâna spre pantaloni pentru a scoate pliculeţul de staniol vârât în portofel.

Kelly îl privi, savurându-i fiecare detaliu al goliciunii. Când

ridică ochii spre ea, îi zâmbi încet, sigură pe sine. Apoi, pregătit, Garth reveni şi se afundă într-însa. Kelly scoase un ţipăt dulce, dornic, iar el ar fi explodat pe loc, dacă nu se abţinea din răsputeri. Fiecare secundă înăuntrul lui Kelly era monumentală, incredibilă, îi lua minţile.

Nu se putea ca sexul - sexul simplu, fizic - să fie atât de minunat. Participa şi inima, nu încăpea nici o îndoială.

Începu să se mişte înăuntrul ei. O simţea alunecoasă şi fierbinte, cu şoldurile ridicându-i-se în întâmpinarea lui. Garth dorea ca momentul să se prelungească la maximum şi, cu o chinuitoare încetineală, prinse a aluneca înainte şi înapoi până când o auzi gemând. Atunci, nemaiputându-se opri, spori viteza. Apoi, Kelly se cutremură sub el şi toate planurile lui nobile de a prelungi ceasuri în şir dragostea se evaporară. Îşi dădu drumul, trecând împreună cu ea peste marginea lumii.

După aceea, atent, blând, o trase deasupra lui, susţinându-i greutatea, ca să n-o strivească în spaţiul strâmt al canapelei.

- Am visat momentul ăsta, spuse el. În fiecare noapte.

- Şi eu, şopti Kelly, la pieptul lui.

* * *

Comandară pizza.

Când veni omul de la pizzerie, Garth luă pe el pantalonii şi cămaşa, pe care şi-o lăsă descheiată. Kelly îmbrăcă halatul flauşat lung şi se uitară la un film, mâncând cu mare poftă. După masă, Kelly se aşeză într-un colţ al canapelei, cu picioarele rezemate în poala lui Garth, privindu-l. Nu acorda nici cea mai mică atenţie filmului de la televizor. Nici măcar titlul nu i l-ar fi putut spune.

Nu se putea gândi decât la Garth. De o bună bucată de vreme nu mai avusese relaţii cu nici un bărbat, dar nu era complet lipsită de experienţă. Ştia că ceea ce simţea pentru Garth era cu totul

altfel.

Ştia că se gândea la el tot timpul, că abia îşi mai putea imagina o zi fără el. *Era îndrăgostită, oare?*

Nu mai fusese îndrăgostită niciodată. Explica dragostea, cumva, acea delicioasă *durere* dintr-însa?

- Un ban pe gândurile tale.

Tresări, apoi îşi dădu seama că el o privea. Filmul se întrerupsese pentru reclame.

- Ăă, mă gândeam doar la costumul lui Carrie, se bâlbâi ea, revenindu-şi grăbită. Începuse să lucreze la un costum de prinţesă. Fetiţa avea un rol în spectacolul de sărbători, la şcoală.

- Îţi sunt foarte recunoscător că ne ajuţi cu asta, răspunse Garth. Pot învăţa să gătesc, dar nu cred că îmi voi include vreodată printre activităţi şi croitoria. Ştii, am impresia că lucrezi mult mai mult decât mine, în ceea ce priveşte învoiala dintre noi.

- A, nu, protestă Kelly. Ai făcut o mulţime pentru mine. Mi-ai reparat lada de gunoi şi mi-ai pus antigel în motorul maşinii. Şi abia ieri ai tăiat creanga aia nesuferită care-mi tot zgâria fereastra dormitorului, nelăsându-mă să dorm noaptea. Crede-mă, nici eu nu vreau să mă apuc de curăţit copacii, mai mult decât ai tu chef să înveţi croitoria!

Se gândi cât de uşor îi era să-l lase pe Garth să se strecoare în viaţa ei, să-i rezolve problemele. Şi ea îl ajuta, aşa că nu se simţea dependentă. Simţea că făcea parte dintr-o echipă.

Nu căutase o relaţie. N-o dorise. Dar o găsise relaţia pe ea.

- Ce mai face Moşul?

Ştia că Garth îşi petrecuse pauzele de masă cumpărând cadouri de Crăciun şi ascunzându-le în pod.

- E aproape gata, răspunse el. Sigur, toate trebuie să primească cele mai la modă jucării pe anul ăsta, aşa că s-ar putea ca săptămâna viitoare să trebuiască să dau o fugă până la oraş, după nişte lucruri greu de găsit.

- Cum stă situaţia cu planurile fetelor de a pleca în vizită la mama lor, pe perioada vacanţei?

Garth îi spusese că Julia promisese să le ia pe fiicele ei în California.

Buzele i se strânseră.

- N-am mai primit de la ea nici o veste în legătură cu planurile de călătorie, ceea ce nu e deloc un semn bun. Mă tem că le va lăsa de izbelişte.

Pe Kelly o durea inima la gândul unei asemenea dezamăgiri pentru fete.

- O, nu...

În acel moment, îşi dădu seama că nu se îndrăgostea numai de Garth. Se îndrăgostea şi de Toby, Carrie, Michelle şi Liza.

Se ridică în capul oaselor şi întinse mâna spre a lui, căutând o cale de a-şi oferi sprijinul.

- S-a mai întâmplat şi în trecut, continuă el. Face planuri cu ele, apoi le abandonează. Dacă ar fi după mine, nici nu le-aş vorbi despre toate proiectele astea până n-aş fi sigur că urmează să le ducă până la capăt, dar ea dă telefon şi le anunţă că va trimite după ele, aşa că mie nu-mi mai rămâne nici un cuvânt de spus.

Unda de înverşunare din glasul lui o făcea pe Kelly să simtă o durere în inimă. Ştia că simţea suferinţa fetelor întru totul la fel de tare ca ele.

- Îmi pare atât de rău. Sper ca până la urmă să se ţină de cuvânt. Ştiu cât de mult ar însemna pentru fete. Dacă vor pleca totuşi, tu ce planuri ai pentru Crăciun?

Garth ridică din umeri.

- Părinţii mei locuiesc în Houston. Se vor duce la sora mea, în Florida, şi m-au invitat să vin şi eu. Totuşi, încă nu mi-am făcut nici un plan. Am numai o presimţire rea, fiindcă Julia încă n-a trimis biletele de avion.

- Fetele tale au mare noroc cu un tată ca tine, comentă încet

Kelly.

- Mulţumesc.

O strânse de mână, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui. Câteva minute, nici unul nu mai scoase o vorbă. Filmul se reluă.

- Trebuie să recunosc ceva, spuse Garth, iar Kelly îşi dădu seama că nici el nu era mai atent la film decât ea. Eram foarte nervos, în aşteptarea serii ăsteia.

Zâmbind, Kelly se ridică în capul oaselor. Înţelegea perfect afirmaţia lui Garth.

- Nu zău?

- Mhm. *Foarte* nervos. N-am mai ieşit la o întâlnire de cincisprezece ani. De când aveam douăzeci!

Kelly încercă să şi-l imagineze pe Garth la douăzeci de ani. Tot seducător, dar fără acea durere din ochi. Îşi dorea să-l fi cunoscut pe acel Garth.

- Pariez că erai un tip trăsnet, îl tachină ea. Îşi strânse genunchii la piept şi, cu braţele împrejurul lor, se rezemă de spătarul canapelei, privindu-l.

- Ai fi fost dezamăgită, răspunse el. Eram destul de dedicat studiilor. Nu prea aveam întâlniri. Dar tu?

- Nu e cine ştie ce de spus. Mă rog, am fost regina balului de absolvire.

Când îl văzu ridicând sprâncenele, adăugă:

- Da, asta e porţia mea de celebritate, regina balului de la Hope High School.

- Şi cu regele balului ce s-a întâmplat?

- Conduce magazinul de hrană pentru animale, cel de pe Şoseaua 46. E o firmă de familie. S-a căsătorit, are doi copii.

- Cum de te-a lăsat să-i scapi?

- A, Tony şi cu mine nu eram decât prieteni, explică ea. Cred că în trecut n-am avut nici o relaţie pe care s-o pot declara serioasă.

Ştia cu certitudine că acest lucru se schimbase. Indiferent ce anume se întâmpla între ea şi Garth, era serios.

- N-am prea reuşit s-o luăm cu încetul în seara asta, nu-i aşa? întrebă ea pe neaşteptate.

Un moment, Garth nu ştiu ce să răspundă. Îi era clar că avea dreptate. Şi mai ştia şi că, dacă se gândea bine de tot, putea fi necesar să privească în faţă toate modurile diferite în care relaţia lor putea rămâne fără speranţă.

Şi nu voia să fie lipsită de orice speranţă. Dorea să încerce în continuare, să creadă în continuare că o puteau duce la un deznodământ fericit.

Aşa că spuse doar atât:

- Mai avem nevoie de practică, nimic mai mult.

Închise televizorul, cu telecomanda, o luă în braţe, o duse la etaj şi-i arătă cât de delicios de încet putea s-o iubească.

Capitolul 13

- În viaţa mea nu m-am mai distrat atât de bine, anunţă Kelly, în timp ce ieşea dintr-un teatru de comedie din Dallas, de mână cu Garth. Zona era plină de firme luminoase şi de rumoarea conversaţiilor şi a râsetelor, în timp ce oamenii forfoteau pe trotuare. Seara, cartierul West End din Dallas se însufleţea, fiind plin de teatre, cinematografe, baruri şi magazine pentru turişti.

- Niciodată?

Kelly zâmbi, străbătută de un fior cald.

- Bine, taie. Niciodată în viaţa mea nu m-am mai distrat aşa de bine *în public*. Cum ţi se pare?

- Aşa mai merge, îi strânse Garth mâna.

Trecuse o săptămână de la ultima lor încercare de a avea o întâlnire propriu-zisă. De astă dată, Garth insistase să iasă *cu*

adevărat în oraş. Planificase o seară întreagă în Dallas, cu locuri rezervate la restaurant, după care urma spectacolul de comedie. Becky avea din nou grijă de copii.

Se îndreptară spre maşină, care era parcată la câteva străzi distanţă.

- Aş vrea să nu trebuiască să plecăm deja, spuse Garth. Dar părinţii lui Becky se supără dacă ajunge acasă după miezul nopţii.

- E-n regulă. Avem de făcut drum lung până la Hope, aşa că n-ar strica să pornim.

Totuşi, când ajunseră la maşină, simţi o oarecare părere de rău. Nu voia ca seara să se sfârşească.

- O să-mi fie dor de tine, în weekendul următor, spuse Garth, în timp ce înscria maşina în trafic, ieşind din aglomeratul West End, spre autostrada care-i ducea acasă.

Kelly urma să plece la Playa del Carmen. De luni de zile îşi planificase excursia la ruinele mayaşe. Acum, o mare parte din ea nu se mai îndemna să meargă.

- Şi mie-mi va fi dor de tine, răspunse, privindu-l pe Garth în întunericul din maşină; la gândul că avea să stea câteva zile la atâţia kilometri de părtare de braţele lui Garth, simţi un junghi de regret. Dar trebuie să respect lista, înţelegi, continuă ea, în parte tachinându-l. E greu să cucereşti lumea.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îi trecu prin minte că-i *era* greu cu adevărat. Înainte, nu se mai gândise niciodată la visul ei în acest fel. Lista lucrurilor pe care le avea de făcut, a locurilor de vizitat, o surescitase şi o animase întotdeauna. Începuse cu lista rămasă de la părinţii ei, pe care o îmbogăţise ani de-a rândul.

Era o listă îngrozitor de lungă.

- Ai în faţă toată viaţa ca să cucereşti lumea, spuse încet Garth. De ce atâta grabă?

Îşi mută privirea dinspre drum o secundă, întâlnindu-i ochii.

- Înainte, îmi spuneam că am timp destul, răspunse Kelly. La

fel credeau şi părinţii mei, dar n-au avut. Şi nici eu. La douăzeci şi unu de ani, îmi închipuiam că aveam tot timpul să fac orice voiam. Şi când colo, am rămas acasă, să-i ajut pe Brian şi Beth la lecţii, să-i duc la meciuri de fotbal european şi la concursuri de înot, şi să-mi fac griji dacă aveam destui bani ca să le cumpăr hainele de şcoală şi să-mi mai rămână şi pentru aprovizionare. Dacă am învăţat ceva, e faptul că niciodată nu ai atât de mult timp pe cât crezi.

Garth nu spuse nimic, şi timp de câteva minute îşi continuară drumul în tăcere. Luminile puternice ale oraşului rămăseseră în urma lor. Peisajele întunecate goneau pe alături.

- Mă gândesc mult la părinţii mei, spuse ea încet, cu privirea pierdută în întuneric. Au murit, fără a mai apuca să facă nici unul dintre lucrurile pe care le doriseră. Mi se pare nemărginit de trist.

- Este trist, dacă n-au fost mulţumiţi de felul în care şi-au trăit viaţa atâta timp cât au avut parte de ea, sublinie Garth. Crezi că părinţii tăi au fost fericiţi?

Kelly întoarse capul spre el.

- Nu ştiu. Cred că da. Ştiu numai că au pierdut atât de multe ocazii. Iar eu...

- Iar tu nu vrei să pierzi nici una.

- Cam aşa ceva.

Tăcu un moment.

- Dar nici pe *tine* nu vreau să te pierd, Garth, adăugă ea dintr-o dată. Simt că sunt atât de lacomă cu tine. Nu ştiu când sau dacă voi fi vreodată gata să mă aşez la casa mea. Vieţile noastre merg în direcţii diferite. Oare suntem nebuni?

- Da.

Tonul lui era atât de serios, încât Kelly simţi cum i se stârnea din piept un mic hohot de râs, pe jumătate isteric.

- Şi-ţi convine aşa?

- Până acum. Dar nu-mi convine să stai ghemuită acolo tot

drumul.

Întinse braţul peste bancheta maşinii, o cuprinse de umăr şi o trase spre el. Kelly se cuibări alături, în timp ce Garth continua să şofeze cu o singură mână.

- Nu-mi pasă în câte locuri trebuie să te duci, îi şopti el la ureche, atâta vreme cât, după ce termini, te întorci aici.

- Crezi că Moş Crăciun o să ne poată găsi în California? întrebă Carrie.

Kelly împinse o tavă cu omuleţi de turtă dulce în cuptorul casei Holloway şi se ridică, scoţându-şi mănuşa groasă. Mai era o săptămână până la Crăciun, în Hope cădea prima ninsoare slabă, iar ea îşi petrecea seara pregătind cu fetele prăjituri de sărbători. Garth, afară, aduna lemne pentru foc. Toată casa mirosea proaspăt a brad, graţie pomului de trei metri pe care fetele îl aleseseră de la o pepinieră locală cu brazi. Printre fursecuri de Crăciun, coruri interminabile cu *"Frosty the Snowman"* şi fulgi de zăpadă decupaţi din hârtie, Kelly se contamina categoric de febra sărbătorilor. Îi era greu să conştientizeze faptul că, peste câteva zile, urma să se lăfăiască sub soarele tropicelor.

Croaziera ei părea straniu de ireală.

O îmbrăţişă scurt pe Carrie.

- Cred că Moşul vă va găsi oriunde v-aţi afla.

În sfârşit, Julia trimisese biletele pentru călătoria în vest. Kelly ştia că pe Garth îl uşura enorm faptul că fetele nu urmau să aibă încă o decepţie.

- Dar pe tine, te va găsi, în Cabari... Cum ziceai că se cheamă?

Kelly le văzu pe Michelle şi Liza, aşezate la masă cu Toby, dându-şi ochii peste cap una spre alta. Era clar că cele două fete mai mari se considerau prea mature pentru poveştile cu Moş Crăciun.

- Caraibe, răspunse ea. Sunt sigură că mă va găsi. Nu vă faceţi griji.

- Unde-i Carabibi? întrebă Toby, cu limba împleticindu-i-se.

- Departe, replică Liza.

Fetiţa făcu ochii mari.

- Cât de departe? La fel de departe cum e China?

- Ştii tu unde e China? o întrebă Kelly.

- Nu. Da' e departe, o privi Toby cu nevinovăţie.

Kelly râse.

- Caraibele nu sunt atât de departe cum e China. Data viitoare când veniţi la mine, ne uităm pe glob, vreţi?

Se aplecă şi aprinse becul din cuptor, pentru a verifica omuleţii de turtă dulce prin fereastra uşii. Erau umflaţi şi aurii, cu ochişorii de stafide strălucitori. Kelly avu un sentiment de continuitate. Îşi amintea cum copsese omuleţi de turtă dulce cu mama ei. Cu Brian şi Bethany. Acum, luau naştere noi amintiri - amintiri cu fiicele lui Garth.

- Sunt aproape gata.

Se întoarse şi îl văzu pe Garth, în cadrul uşii. Purta o canadiană pudrată subţire cu zăpadă. Îşi scoase mănuşile. Inima lui Kelly făcu un mic salt, ca întotdeauna când Garth îi zâmbea.

- Da' ştiu că miroase grozav aici, domnişoarelor, remarcă el, intrând. Ia te uită ce de fursecuri!

Pe bufetele din bucătărie stăteau la răcit fursecuri decorative, în formă de îngeraşi şi pomi de Crăciun.

- Ai adus destule lemne? întrebă Kelly.

Garth dădu din cap.

- Cam pe-acolo.

Porni spre cămară, unde luă de pe ultimul raft o cutie cu chibrituri.

Pregătise deja focul, prinzând din zbor crâmpeie din vocile fetelor, în bucătărie - cântând colinde de Crăciun, sporovăind,

râzând. *În casa lui domnea fericirea.*

Luă chibriturile în palmă şi puse cutia la loc pe raft. Când se răsuci din nou, Kelly scotea o tavă cu omuleţi de turtă dulce din cuptor. Puse tava deasupra plitei şi ridică mâna să-şi aranjeze o şuviţă de păr care-i scăpase din coada franţuzească.

- Ooo! exclamară în cor fetele, adunându-se în jurul ei să admire şi să împungă bunătăţile fierbinţi.

- Lăsaţi-le să se răcească, fetelor, le sfătui Kelly.

Toată scena - Kelly şi fiicele lui adunate lângă ea - îl pătrunse pe Garth până-n adâcul inimii. Ar fi vrut să li se alăture, să vină în spatele lui Kelly şi s-o cuprindă cu braţele pe după mijloc. Apoi, ar fi vrut s-o sărute, să-i mulţumească pentru că adusese lumina şi viaţa înapoi în lumea lui. O dorea atât de tare, încât trebui să facă un efort pentru ca în schimb să iasă din încăpere, pentru a aprinde focul. Îşi impusese să atenueze relaţia cu Kelly, în prezenţa copiilor.

Era atât de bună cu fetele lui. Şi cu el era bună. Cu el, şi *pentru* el. Îl scosese din deprimarea sumbră în care se cufundase după divorţ. Kelly, însă, avea propriile ei vise. Când o chema lumea largă, se putea mulţumi vreodată cu un bărbat şi patru copii în Hope? Fusese destul de sinceră pentru a recunoaşte că nu era sigură dacă avea să fie vreodată gata să se aşeze la casa ei.

Era important să-şi păstreze cu toţii aşteptările la nivelul realităţii. Fetele suferiseră deja prea mult. Şi el de asemenea.

Aprinse un chibrit, privind cum se trezea la viaţă flacăra. Apoi, se aşeză pe canapea, dând la o parte o coală de hârtie. Desenul uneia dintre fete. În colţul de sus era scris numele lui Carrie.

Luă hârtia. Desenul reprezenta şase personaje şi un câine, schiţate în culori vii, stând în faţa unei case. Conturată din linii simple, copilăreşti, fiecare siluetă avea scris dedesubt câte un nume: Beast, Toby, Carrie, Michelle, Liza, Tăticul... şi Kelly.

* * *

La cină au mâncat sandvişuri, apoi au jucat o rundă de Monopoly şi au mai repetat o dată replicile lui Carrie pentru spectacolul de la şcoală, din seara următoare - după care Garth le trimise pe fete să se spele pe dinţi şi să se pregătească pentru culcare. Se aşeză cu Kelly pe canapea, în timp ce focul trosnea şi pâlpâia în cămin.

- Vă sărutaţi acum, sau după ce ne ducem noi sus? strigă Michelle, de la baza scării.

Întorcând capul, Garth le văzu pe Toby, Carrie şi Liza aşteptând împreună cu ea, toate vizibil curioase să-i audă răspunsul.

- Nu vă priveşte, spuse el sever. Şi-acum, sus cu voi.

Le alungă cu un gest al ambelor mâini, iar fetele o luară la fugă pe scară, chicotind.

O privi pe Kelly.

- Ei? insistă ea în glumă, cu ochii albaştri strălucindu-i. Mă săruţi acum, sau când?

Nu părea deranjată de întrebarea lui Michelle. Fetele găseau amuzantă ideea ca Garth s-o sărute pe Kelly. Oare erau mai capabile să accepte relaţia dintre ei decât se aşteptase el? Sau nu vorbea decât dorinţa din sufletul lui?

Alungă unda vagă de incertitudine. Momentele sale de singurătate cu Kelly erau prea puţine şi rare ca să le irosească. Zi cu zi, îşi reaminti el. Cuprinzând-o cu braţul pe după umeri, o trase mai aproape.

- Da, spuse, cu glas răguşit. Am să te sărut.

Şi nici unul nu mai adăugă nimic.

În seara următoare, la sfârşitul spectacolului lui Carrie, Kelly

aplauda nebuneşte, lângă Garth. Fetiţa, care juca rolul prinţesei din montarea şcolară cu "Frumoasa din pădurea adormită", fusese fabuloasă. Îşi rostise perfect textul, cu o voce limpede şi plină de convingere. Era limpede că se simţea la largul ei pe scenă şi-i plăcea enorm.

- A fost minunată! strigă Kelly, peste tumultul spectatorilor. Se întoarse spre Garth. El coborî un moment camera video şi o privi. Ochii îi străluceau de mândrie.

Kelly îşi spuse încă o dată ce tată iubitor era Garth. Julia îl părăsise, lăsându-l cu patru fete, dar el nu manifesta nici un pic de ranchiună în faţa lor. Încuraja pasiunea pentru actorie a lui Carrie, deşi aceasta trebuia să fie un memento amar despre mama ei. În tot timpul pe care-l petrecuse cu familia Holloway, Kelly nu-l auzise niciodată pe Garth rostind o vorbă urâtă despre Julia în faţa fetelor.

Luminile din tavan se aprinseră. Cortina coborî, iar Garth lăsă jos camera video. Filmase toată piesa. Carrie voia să ducă banda cu ea în California, ca să i-o arate Juliei.

Urmau să plece a doua zi. Iar Kelly, de asemenea.

Adunară fetele la un loc şi porniră spre culise, s-o ia şi pe Carrie. Fetiţa radia toată de fericire.

- Tăticule, tăticule, m-ai văzut? alergă ea spre tatăl ei cu materialul rochiei roz scânteind în lumină.

Garth chicoti.

- Da, dulceaţă. Te-am văzut. Ai fost cea mai grozavă! Cea mai cea!

O luă în braţe şi o învârti.

- Sunt aşa de mândru de tine!

- Mhm, ai fost bună, puştoaico, adăugă Liza.

Kelly o sărută.

- Ai arătat superb.

Fetiţa se lumină şi mai tare la faţă.

O secundă numai, lui Kelly îi trecu prin minte cât de mult pierdea mama lui Carrie. Nici o înregistrare video n-ar fi putut compensa faptul că nu fusese acolo, la faţa locului, să vadă strălucirea din ochii fetiţei, să fie lângă Garth, să facă parte din uniunea iubitoare a familiei.

Apoi, se îndreptară spre parcare, fetele vorbind toate în acelaşi timp. Garth comandase un tort de la cofetărie, pentru a sărbători seara premierei lui Carrie.

Fetele năvăliră în casă, prin intrarea din garaj, trecând prin living direct spre bucătărie. Tortul era decorat cu glazură roz şi albă, cuvintele "Felicitări, Carrie" fiind scrise în mijloc, cu litere îmbârligate, iar colţurile erau festonate cu trandafiri dolofani, ca frişca.

- Tăticule! Hai mai repede! strigă Michelle, când Garth întârzie să intre şi el în bucătărie.

Kelly, oprită în uşa dintre bucătărie şi living, îl privi pe Garth cum zăbovea lângă telefon. Beculeţul roşu al robotului clipea. Apăsă pe buton.

- Fetelor, mama la telefon, se auzi din difuzor.

Kelly încremeni, dându-şi seama că atunci auzea pentru prima oară vocea Juliei. Nu era sigură la ce să se aştepte, nici dacă se aşteptase la ceva anume. Era o voce suavă şi puţin cam răguşită.

Le simţi pe fete venind în spatele ei, atrase de vocea mamei lor. Tăcuseră dintr-o dată.

- Îmi pare rău că n-am încotro, dar trebuie să contramandez călătoria, continuă Julia.

Mai departe, Kelly nu auzi mare lucru. Fetele începuseră deja să plângă. Julia spunea ceva despre nişte filmări la Toronto, că i se schimbase programul, că trebuia să plece imediat. Spera ca în schimb să poată aranja o vizită în vacanţa de primăvară.

- Nu, mămico! alergă Carrie spre telefon, apucând receptorul

ca şi cum ar fi crezut că mama ei mai putea fi acolo. Garth o prinse, strângând-o la piept, în timp ce fetiţa suspina.

Pe faţa lui Michelle şiroiau lacrimi. Toby îşi ţinea degetul mare în gură, cu ochii holbaţi. Liza îşi încrucişă strâns braţele pe piept.

Durerea din cameră era palpabilă. Kelly îl privi pe Garth. Inima începu să-i bată chinuit, când îi văzu umbrele întunecate de pe faţă.

- Vreau s-o sun pe mămica, se rugă Michelle.

- Nu cred că e acasă acum, îi explică Garth. A spus că trebuia să plece imediat.

Pe sub blândeţea din glasul lui se simţea o furie abia stăpânită, clocotind imediat dincolo de suprafaţă.

Carrie se smulse din braţele lui.

- Vreau s-o văd pe mămica! A trimis bilete. Nu putem merge la Tor... la Tor...

- Toronto, completă Kelly, neputând face mai mult de-atât.

- Nu, iubito, răspunse Garth. Nu se poate.

- Termină, Carrie! izbucni deodată Liza, cu voce ascuţită. Încetează odată. N-ai înţeles? Nu ne vrea!

Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Se răsuci în loc şi o luă la fugă pe scară. Un moment nu se mai auzi nimic, numai sughiţurile întretăiate ale fetelor, printre suspine, apoi uşa de la camera Lizei trântindu-se.

- Mămica nu ne mai iubeşte, tăticule? se tângui Carrie.

Kelly simţi că i se frângea inima.

- Ba da, scumpo, mama ta te iubeşte, spuse încet Garth, luând-o de mână.

Fata îl privi, cu ochii ei mari şi căprui plini de durere şi nedumerire.

- Atunci, de ce nu vrea să fim împreună de Crăciun?

Nu-l aşteptă pe tatăl ei să răspundă. Alergă la Kelly.

- Stai tu cu noi de Crăciun, Kelly? Nu putem veni la tine, cum am fost de Thanksgiving? Te rog!

- Da, Kelly, te rog! i se alătură şi Michelle.

- Of, fetelor, le cuprinse Kelly pe amândouă cu braţele. V-am mai spus că eu plec.

Garth interveni:

- Vom petrece Crăciunul aici, fetelor. La noi acasă.

Dar Carrie se smulgea deja din braţele lui Kelly.

- Nu eşti obligată să pleci! strigă ea. Nici tu nu ne vrei!

Şi fugi din cameră.

- Carrie, nu-i adevărat!

Kelly îi dădu drumul lui Michelle, pornind după sora acesteia.

- Nu! Stai! o apucă Garth de braţ, oprind-o. Michelle, Toby, duceţi-vă sus. Vin şi eu nu peste mult, să stăm de vorbă.

Ştergându-se pe obraji, Michelle o luă pe Toby de mână şi o scoase din cameră.

Kelly îşi desprinse braţul din mâna lui Garth.

- Trebuie să vorbesc cu Carrie...

- De ce? Îi vei spune că poate petrece Crăciunul la tine acasă?

Îl privi uluită.

- Carrie vrea să aibă pe cineva lângă ea, continuă el, cu glas aspru, înverşunat. Toate vor. Şi Dumnezeu mi-e martor că acel cineva nu va fi mama lor.

Se întrerupse, răsucindu-se pe călcâie, şi făcu câţiva paşi, după care îşi trecu smucit mâna prin păr.

Se lăsase o tăcere încordată.

- Iartă-mă, se întoarse el spre Kelly. Pe Julia sunt furios, nu pe tine.

- Le-am spuse fetelor cu săptămâni în urmă că plec în călătorie.

- Ştiu.

Garth închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, abătuţi, duşi în fundul capului, privind-o.

- Nu e vina ta. Eu sunt de vină. Am fost egoist.

- Eşti cel mai puţin egoist om din lume.

- Nu, aici te înşeli, reveni Garth spre ea. Fetele sunt fragile. Extrem de fragile. Am crezut că pot suporta povestea asta - dintre noi - dar e clar că nu pot.

- Sunt necăjite de contramandarea călătoriei.

Inima îi bubuia în piept. Dintr-o dată, i se făcuse teamă, teamă cu adevărat. Ochii lui erau atât de întunecaţi. Toată lumina, căldura şi speranţa din ei se risipiseră.

- E firesc.

- Da. Şi la fel de firesc e să apeleze la tine, când sunt necăjite. În ultimele săptămâni, ai devenit aproape o membră a familiei. Fetele te iubesc, Kelly.

- Şi eu le iubesc, răspunse ea, cu voce înecată.

- Dar nu eşti gata să le fii mamă, nu-i aşa? Iar ele în acest fel încep să te vadă.

Tăcerea dintre ei se prelungi. Kelly clipi din ochi, încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se facă auzite. Nu ştia ce să spună. O stăpânea nedumerirea.

- Ai lista asta de locuri minunate şi interesante pe care să le vizitezi, de lucruri pe care să le faci. Ai nevoie de timp şi spaţiu, iar eu aş putea să ţi le acord, dar fetele încă nu au maturitatea emoţională de a înţelege asta.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Garth tăcu câteva secunde, înainte de a vorbi din nou.

- Vreau să spun că trebuie să renunţăm.

Spatele îi era drept, chipul, imobil.

- Fetele încep să depindă de tine, să aibă nevoie de tine - prea multă nevoie.

- În veci nu le-aş face nici un rău! exclamă Kelly.

- Nu intenţionat.

Cuvintele lui rămaseră plutind între ei, un răstimp ce păru cât o veşnicie.

- Dar, în momentul de faţă, suferă. Şi nu tu eşti vinovată pentru asta, continuă el grăbit, dar totuşi se întâmplă. Tu ai visele tale, şi nu ţi le pot alunga. Însă nu pot alunga nici nevoile fetelor. Nu pot aduce în viaţa lor o persoană care nu e pregătită să rămână acolo permanent. Şi nici ţie nu-ţi pot cere să rămâi permanent, să te stabileşti la noi. Ai putea să regreţi că ţi-ai abandonat visele şi să mă acuzi...

- Eu nu sunt Julia, replică ea cu tărie. Niciodată nu mi-aş încălca un angajament.

- Ştiu, răspunse calm Garth. Dar nu pot trăi cu teama că, într-o zi, când te vei trezi din somn, eu am să mă uit la tine peste masa cu micul dejun şi-am să ştiu că-ţi pare rău.

Kelly ar fi vrut să-i spună că se înşela, dar cum putea fi sigură? Dacă îi cerea să se aşeze la casa ei, iar ea se trezea într-o dimineaţă cu regretul că renunţase la visele după care jinduise atâţia ani?

Cum rămânea cu planurile pe care şi le făcuse o viaţă întreagă? Chiar putea să le abandoneze? Se simţea sfâşiată pe dinăuntru. Nici ea nu mai ştia ce dorea.

Nu voia să plângă, dar pe obraz i se rostogoli o lacrimă, apoi încă una.

Garth scoase un sunet sugrumat.

- Nu vreau să suferi din cauza mea, o cuprinse el în braţe. Nici o clipă n-am vrut asta. Am crezut că putem s-o luăm încetul cu încetul, să găsim o zonă intermediară care ar fi fost potrivită pentru toată lumea, dar văd că nu se poate.

Ochii îi luceau de durere şi înfrângere.

- Ar fi trebuit să te evit, însă n-am putut. Oricât de imposibil

ar fi, n-am avut cum să nu...

Se întrerupse.

- Ce anume? şopti ea, privindu-l, dorind să termine, având nevoie să audă ce avea pe suflet.

- N-am putut să nu te iubesc.

Şi, fără a o lăsa să răspundă, îşi coborî gura peste a ei, sărutând-o cu aceeaşi jinduire şi deznădejde pe care le simţea şi ea. O strivi la piept, îmbrăţişând-o, ţinând-o doar în braţe, ca pentru a nu-i mai da drumul niciodată. Iar apoi, fu nevoit s-o lase, când plânsetele fetelor de la etaj îi despărţiră.

- Trebuie să mă duc la ele, şopti Garth, cu buzele lipite de ale ei.

Kelly dădu din cap. Îşi sili picioarele tremurânde să se mişte, să se întoarcă şi să plece de lângă el. Afară, în întunericul rece.

Capitolul 14

Luminile erau magnifice. Beculeţe mici, incolore. Un milion, sau cel puţin aşa i se părea lui Kelly, prin ceaţa lacrimilor care-i împăienjeneau ochii.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepţia luminiţelor din pomul de Crăciun. Kelly stătea aşezată pe canapea - de cât timp, nici ea nu era sigură - doar privind bradul, cu gândul la Garth, la fete şi la toată suferinţa căreia ea urma să-i întoarcă spatele, fără să facă nimic ca s-o alunge.

Nici nu era sigură de ce îşi împodobise pomul în anul acela. Gemenii n-aveau să fie acasă, şi nici ea. Dar îl aranjase oricum, numai fiindcă o făcuse în fiecare an şi, cumva, i se părea nefiresc să n-o facă. Era pomul părinţilor ei, un brad artificial, de prin 1960.

Arăta destul de urâţel, dar Kelly nu-l înlocuise în cei şase ani

de la moartea părinţilor ei, cu toate că în adolescenţă spusese mereu că nu-l putea suferi, că şi-ar fi dorit ca părinţii ei să cumpere unul adevărat. Mama ei, însă, refuzase categoric. Avea fotografii cu toţi copiii săi, când erau mici, sub brad, şi n-ar fi renunţat la el pentru nimic în lume, deşi unele ramuri se deformaseră iremediabil, după ce fuseseră îndesate în cutie de atâtea ori.

Prin urmare, Kelly îl păstrase şi ea şi îl împodobise în fiecare an cu ornamentele adunate în timpul vieţii părinţilor ei, unele dintre ele lucrate artizanal. Mai avea îngerul de hârtie pe care îl făcuse la grădiniţă, cununa de ramuri culese de Brian din curtea din spate, curăţitoarele de pipă pe care Beth le vopsise cu alb şi roşu, în spirală, transformându-le în bastonaşe de zahăr.

La etaj, valiza era pregătită, iar hainele stăteau rânduite în vrafuri, pe pat. Trebuia să termine de împachetat.

Se gândi la croazieră. Insulele, albastrul viu al Mării Caraibelor. Adierile îmbălsămate, soarele auriu. Toate erau calde şi luminoase, dar pe ea o făceau să se simtă înfrigurată şi învăluită în întuneric.

Garth avea nevoie de ea. Şi fetele aveau nevoie de ea. Le putea tămădui, îşi spuse cu ferocitate, în timp ce ochii i se umpleau din nou de lacrimi. Le iubea şi o iubeau şi ele. Numai asta conta, nu-i aşa?

Nu crezi că părinţii tăi au fost fericiţi? o întrebase Garth, odată.

Petrecuse atâta timp gândindu-se la tot ceea ce pierduseră părinţii ei, încât nu se prea gândise la tot ce *avuseseră*. Avuseseră parte de iubire - un cămin, o familie. Şi un pom de Crăciun urât şi vechi, căruia Kelly începea abia acum să-i observe frumuseţea, fiindcă în sfârşit înţelegea ce însemnase pentru mama ei. Însemnase iubire, o viaţă întreagă de iubire.

Genul de iubire pe care o putea împărtăşi cu Garth.

Dacă el putea avea încredere în ea. Dacă ea însăşi putea avea încredere în sine.

Garth întorcea pe plită clătitele cât roata carului. Colindele de Crăciun răsunau încet, în surdină.

Peste un minut, o scoase pe prima, punând-o pe un platou. La picioarele lui, Beast scheună.

- Bine, băiatule, îi aruncă Garth şi căţelului o clătită, încălcându-şi propria regulă care interzicea alimentele umane pentru câini. Cum e? Fac progrese cu gătitul?

Nu făcuse decât să adauge apă într-o compoziţie semi-preparată, aşa că era destul de sigur că se putea descurca.

Beast înfulecă dintr-o înghiţitură trataţia şi dădu din coadă să mai primească. Garth nu-i putea lua prea în serios linguşelile. Beast era fericit că-l primiseră în casă, în acea dimineaţă de sâmbătă cu ger amarnic.

Era devreme - fetele încă mai dormeau, la etaj. Garth trăsese pe el o pereche de blugi vechi şi comozi şi o cămaşă groasă şi coborâse la bucătărie pentru a încerca să încropească un mic dejun copios înainte de trezirea fetelor. De parcă o masă pe săturate i-ar fi putut face pe toţi să se simtă puţin, numai puţin, mai bine.

Se anunţase ninsoare, pe parcursul zilei. Dacă vremea o ţinea tot aşa, puteau să aibă un Crăciun cu zăpadă. Fetelor le-ar fi plăcut nespus.

Garth se ruga să aibă un Crăciun alb. Se ruga să aibă orice care l-ar fi ajutat să vindece inimile zdrobite ale fiicelor lui.

Toţi cinci avuseseră o noapte grea. Stătuse ore întregi de vorbă cu ele, încercând să le consoleze. Şi, cu toată suferinţa, îşi reveneau. N-avea să fie uşor, dar atâta lucru nu putea să-l oprească.

Mai turnă puţină cocă pe plită. Se simţea sleit. Toate

energiile i se concentraseră asupra liniştirii fetelor. El, unul, nu-şi putea găsi liniştea, numai o resemnare obosită. Procedase corect când îi spusese lui Kelly să plece.

Iar lucrurile corecte erau dureroase. Kelly îi deschisese din nou inima, iar Garth se îndrăgostise de ea. Profund. Irevocabil.

Însă nu-i putea cere să rămână, să renunţe la visele ei. Şi nu putea lăsa lucrurile să continue ca şi până atunci, îngăduind ca fetele să devină dependente emoţional de o persoană care nu era pregătită să se aşeze în sânul unei familii.

Faptul de a şti toate astea nu-i uşura totuşi cu nimic durerea din inimă.

- Beast, spuse el, lăsându-se pe vine să scarpine căţelul între urechi, ţine-ţi inima numai pentru tine. Nu i-o dărui nici unei femei. Ascultă-mi sfatul.

Drept răspuns, câinele lătră vesel şi sări spre bufet. Garth se ridică, oftând, şi îi mai dădu metisului încă o clătită.

În timp ce întorcea clătitele, auzi soneria. Acordurile colindei *Jingle Bells* se auzeau încet din stereo în timp ce Garth mergea spre uşa de la intrare, melodia veselă contrastând accentuat cu starea lui de spirit.

Era foarte devreme pentru vizitatori şi oricum nu aştepta pe nimeni. Deschise uşa, iar inima i se poticni şi îngheţă.

Kelly.

Kelly, cu părul ei ca un caier de miere şi ochii albaştri precum cerul, stătea în prag, cu o canadiană roşie pe ea - părând aproape împachetată ca un dar de Crăciun.

Garth clipi din ochi, apoi îi holbă. Pieptul i se strânse; sângele începu să-i vâjâie prin urechi.

- Bună, salută Kelly, încet. Şi zâmbi tremurător, cu sfială.

- Ce cauţi aici? izbucni el, fără a-şi da seama decât după ce rostise cuvintele cât de reci şi brutale sunau.

Apoi, crezu că înţelegea. Pleca la aeroport şi, cu inima ei

sensibilă, îşi făcea griji pentru fete. Inima ei dulce şi sensibilă, care avea să-i aducă lui moartea.

- Fetele sunt bine, dacă de-asta ai venit, spuse, fără a-i lăsa timp să-i răspundă la întrebare. Ne aşteaptă eforturi grele, dar o să ne descurcăm noi.

Avea nevoie să ştie că nu-şi mai făcea griji, nu se mai implica. Erau vecini şi avea să-i fie şi-aşa destul de greu s-o vadă de departe. Ar fi fost imposibil să nu apară zilnic înaintea ochilor lui. Ceea ce n-avea decât să îngreuneze şi mai mult situaţia. O situaţie care oricum era destul de grea. Trebuia s-o facă să înţeleagă.

- Nu de-asta mă aflu aici, spuse ea. Vreau să zic, mă bucur să aud că fetele suportă bine. Dar nu pentru ele am venit. Mă rog, e vorba şi de fete, sigur. Însă aş... ăă...

Se întrerupse, cu nervozitate.

- Te superi dacă intru? Afară e frig.

Garth o privi lung, nedumerit.

- Bine.

O lăsă să intre, închizând uşa în urma ei. Kelly îl urmă în bucătărie, cu Beast lătrând în jurul picioarelor, încercând să-i atragă atenţia. Garth linişti câinele cu încă o clătită.

Observă că îi tremurau mâinile.

- Scuză-mă, tocmai pregăteam micul dejun pentru fete, îi explică el, atent la clătite, mutându-le pe platou pe cele rămase; nu avea putere s-o privească. Dorm încă, adăugă, pentru a umple tăcerea.

În sfârşit, terminându-şi treaba, fu nevoit să se uite la ea din nou. Era atât de frumoasă. Îl privea cu o expresie blândă şi tandră, ca şi cum l-ar fi sorbit din ochi. Ca şi cum nu s-ar mai fi săturat de el.

Şi era sigur că toate acestea nu puteau exista decât în închipuirea lui.

- Nu trebuie să prinzi avionul? o întrebă, ursuz. Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât îl umplea mai tare o speranţă stranie, pe care nu putea să şi-o justifice. Era nevoie să plece cât mai repede, căci speranţa îl durea.

- Am încercat să mă duc la aeroport, răspunse Kelly. Aseară, m-am hotărât să încerc să plec, ca să văd dacă *pot* pleca. Am ajuns până la capătul străzii. La semnul de oprire la intersecţie. Aveam la mine totul - biletul, bagajele. Însă mai departe n-am fost în stare să pornesc. Totul, în mine, îmi striga să rămân, aşa că am ocolit cvartalul şi m-am întors.

Văzând că Garth se pregătea s-o întrerupă, se repezi să continue:

- Am aşteptat şansa asta ani de zile. Ani de zile am aşteptat ca Brian şi Beth să crească destul de mari pentru a fi liberă să fac tot ce voiam. Iar acum, sunt liberă. Cu adevărat liberă... să plec, sau să rămân.

- Ce vrei să spui?

Nu-şi putea permite să spere, nu încă, deşi avea senzaţia că inima urma să-i sară din piept. Visa oare? Chiar se dăduse jos din pat, de dimineaţă?

Beast îi lingea picioarele desculţe, aşa că nu se îndoi că era treaz.

- Vreau să spun că ştiu că voi visa toată viaţa la locuri exotice şi îndepărtate.

Ochii ei străluceau limpezi, sinceri şi siguri.

- Chiar şi aşa, aş putea trăi perfect fericită fără să plec toată viaţa din Hope. Dar nu mai pot trăi nici măcar o noapte fără tine.

- Dar e visul tău...

- Azi-noape, am răsfoit toate albumele noastre vechi de fotografii, continuă ea. Uitasem cât de fericiţi au fost părinţii mei. Nu le-a lipsit nici un lucru pe care să-l fi dorit cu adevărat. Au fost acolo unde voiau să fie - cu noi. Şi când m-am uitat la

fotografiile din perioada imediat următoare morţii lor, când eu i-am luat în primire pe Brian şi Beth, am văzut acolo lucruri pe care iarăşi le uitasem. A, pe unele nu le-am uitat, ca de pildă, cât de greu mi-a fost. Dar i-am iubit şi ne-am simţit bine împreună. De multe ori. Şi n-aş fi renunţat la acele momente pentru nimic în lume. Am avut parte de sacrificii, însă şi de bucurie.

- Dar acum eşti liberă.

- Exact. Sunt liberă. Nu mă ţii prizonieră. Îmi dai drumul, mă laşi să plec.

- Niciodată nu ţi-aş cere să renunţi la libertate, la visele tale, pentru noi.

- Nici nu mi-o ceri. Eu îţi cer.

Vocea îi şovăia de emoţie şi şi-o controlă, ca să continue.

- Te iubesc, Garth. Şi pe fete le iubesc. Nu vreau să plec. Vreau să petrec Crăciunul, Anul Nou şi toate zilele şi nopţile de-acum şi până la sfârşitul vieţii aici, cu tine.

- Dar lumea...

- Lumea n-are decât să aştepte. Voi ajunge şi acolo, mai târziu, când vor creşte fetele. Nu mai doresc lumea - nu fără tine. Vreau să-mi făuresc vise noi. Cu tine.

Şi tot ceea ce-ar mai fi avut de spus se pierdu, înăbuşit, când Garth scoase un sunet slab, torturat, din adâcul pieptului, şi o cuprinse în braţe.

- Te iubesc, şopti el, cu gura cufundată în părul ei; apoi se retrase şi-i puse mâinile pe faţă, atingând-o, simţind-o. Eşti sigură? Trebuie să fii sigură.

- Sunt sigură, şopti ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Mai sigură decât am fost vreodată de orice, în viaţa mea. Nu va trebui să te întrebi dacă nu cumva într-o zi am să mă trezesc din somn cu păreri de rău. Nu se va întâmpla. Singurul lucru pe care l-aş putea regreta vreodată ar fi să te părăsesc.

- Nu va fi uşor, cu fetele. Au să sufere mult timp.

- Ştiu.

Îl privi drept în ochi, iar Garth îşi dădu seama în sfârşit că nu mai era singur. Niciodată n-avea să mai fie singur. O avea pe Kelly. Avea iubirea.

Avea totul.

- Kelly!

Kelly se răsuci în braţele lui Garth, pentru a o vedea pe Carrie în uşă. Fetiţa purta o cămaşă de noapte lungă, de flanelă albă cu floricele mov. Sfioasă, intră în bucătărie. După ea, sosiră Toby, Michelle şi Liza.

- Eşti în drum spre aeroport, ca să pleci în călătorie? o întrebă Carrie.

- Nu, îi răspunse Kelly. Nu mai plec. Rămân aici de Crăciun. Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Fetele făcură ochii mari.

- Îmi pare rău că am vorbit urât cu tine, spuse Carrie, privind-o cu o expresie îngrijorată.

- Te speriaseşi, se aplecă spre ea Kelly, îmbrăţişând-o. Ştiu.

- Ai să găteşti curcanul de Crăciun? o întrebă Michelle. Ai să ne găteşti tu toţi curcanii de-acum încolo?

Ridicându-se, Kelly privi spre Garth. Ochii acestuia străluceau de veselie. Un val brusc de emoţie, de iubire pentru acea familie, îi înceţoşă vederea. Aveau nevoie de ea, cum şi ea avea nevoie de ei. Cum putuse crede, măcar o clipă, că putea să plece? Aici era locul ei.

Certitudinea deciziei o pătrunse până-n adâncul sufletului. Se gândi la ceea ce spusese Jenna nu demult. Înainte de a veni la Garth, dăduse o fugă până în casă şi îi telefonase. Îşi găsise prietena tocmai când voia să iasă pe uşă, în drum spre aeroport. Jenna şi Diane urmau să plece singure în croazieră. Iar Jenna îi spusese lui Kelly că era cea mai norocoasă femeie din lume. Fusese nevoită să-i dea dreptate.

Era fabulos, delirant de norocoasă.

- Da, promise ea. Cu mare plăcere.

- Ce-ai zice de un inel de logodnă, ca dar de Crăciun? o întrebă Garth, cu glas răguşit.

O cuprinse din nou în braţe, stârnindu-i până-n inimă fiori de pasiune reînnoită, deopotrivă cu dulcea făgăduială pentru viitor. Kelly se sprijini de pieptul lui, privind de la el la fete, apoi din nou spre Garth. Totul era atât de firesc, atât de vrăjit şi nepreţuit. Efectiv, îi exploda inima.

- Aş zice că e un dar ideal, spuse ea. Absolut ideal.

Liza rămase cu gura căscată.

- Se căsătoresc! strigă ea, fericită.

Fetele izbucniră în chiote şi alergară spre living, urmate de Beast, care lătra agitat după ele. După câteva secunde, începură să strige:

- Tăticule, Kelly!

Împreună, Garth şi Kelly veniră până în uşa livingului. Fetele stăteau în mijlocul camerei, privind pomul de Crăciun.

Pe jos erau risipite pachetele cu cadouri.

- O, nu, şopti Garth; o privi pe Kelly. Azi noapte, n-am putut dormi, îi suflă el. După ce am reuşit în sfârşit să culc fetele, am adus din pod câteva dintre cadourile lor, ca să le împachetez. Şi am uitat să le duc înapoi. Slavă Domnului că nu-s astea *toate* cadourile.

Porni spre brad şi fete, cu Kelly alături.

- Sunt pentru noi?

- Le putem desface?

- De unde-au apărut?

Fetele îl mitraliau cu întrebări, în timp ce ochii le străluceau de emoţie.

Garth o privi pe Kelly.

- Haideţi, fetelor, spuse el; îi atinse faţa, mângâindu-i tandru

obrazul, cu un zâmbet luminos şi vesel. Anul ăsta, Moş Crăciun a venit mai devreme.

- *Sfârşit* -